

Borger = Dennen

for

1885.

Udgivet af

Det forenede Understøttelses = Selskab

Syvoghalvfemsfindstyvende Aargang.

Kjøbenhavn.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10.

1885.

05.6
Bo 66

1885
Aug 97

17581

Indhold.

Selskabets Skriftkomitee bestaaer af: Pastor
L. H. Schmidt, Formand, Revisor Halvorsen
og Fuldmægtig i Overformynderiet S. Lange.

I. Meddelelser fra Skriftkomiteen:

Spøgelsset paa Tappington (Fortsættelse fra forrige Aargang)

Nr. 1—4.

Den graae Delphin, „ 4—11.

Bed Bardolino, „ 11—25.

Marie Falkner, „ 25—29.

Arsene Guillot, „ 29—36.

Lægen i Folkestone, „ 36—45.

Fru de Solanges Mand, „ 45—52.

II. Bekjendtgjørelser fra Administrationen:

Fortegnelse over Repræsentanterne, Nr. 3.

Bekjendtgjørelser Nr. 5, 10, 11, 21, 37, 38, 39, 50, 51 og 52.

Bekjendtgjørelser angaaende Ansøgninger om Laan, Gratificationer og Pensioner, Nr. 37, 38 og 39.

Extract af 4de Kvartals Regnskab for 1884, Nr. 8.

Regnskabet for Aaret 1884 " 9.

Do. af 1ste Kvartals Regnskab for 1885, " 19.

Do. af 2det do. do. " — " 39.

Do. af 3die do. do. " — " 49.

III. Forslag om nye Medlemmers Optagelse findes i de fleste Numre af Aargangen.

Regnskab

for

Aaret 1884.

Det almindelige Fond:

Indtægt:		Kr.	D.
1.	Renter.....	15,969	76
2. Kontingenter:			
	Ks. Majestæt Kongens Bidrag ... 160 Kr. » D.		
	halvårlige Kontingenter..... 11,050 — 37 -		
	ugentlige do. .... 5,224 — 72 -	16,435	09
3. Diverse Indtægter:			
	Lovbøger..... 58 Kr. 98 D.		
	Legatrenter..... 220 — 04 -		
	1 % Afgift af Laanefonden..... 448 — 14 -		
	en udtrukken Obligation. .... 1,000 — " -	1,727	16
	Balance	34,132	01

Det Eibeschütz^{ste} Laanefonds

Indtægt:		Kr.	D.
1.	Tilskud fra de Eibeschütz ^{ste} Legater.....	2,000	»
2.	Indkommen paa ubiisje Fordringer.....	72	»
	Balance	2,072	»

Det forenede Understøttelses:

Kjøbenhavn, den 31te December 1884.

Indtægter og Udgifter i 1884.

Udgift:		kr.	Ø.
1.	Pensioner til 191 Medlemmer	10,762	50
2.	Gratificationer til 446 do.	13,040	"
3.	Ugebladet	1,059	24
4.	Administrationsudgifter:		
	Lønninger	6,631	kr. 38 Ø.
	andre Udgifter	411	— 01 -
5.	Diverse Udgifter:		
	Indkjøb af en Kreditsforenings-Obligat. p. 1000 kr.	1,001	25
6.	Overflud	1,226	63
	Balance	34,132	01

Indtægter og Udgifter i 1884.

Udgift:		kr.	Ø.
1.	Afstrevet paa ældre Laaneresstancer	296	"
2.	1 % Afgift til det almindelige Fond	448	14
3.	Overflud	1,327	86
	Balance	2,072	"

Selskabs Bogholderkontor.

Kierrumgaard,
Bogholder.

Status den 31te

Det almindel

	Kr.	D.	Kr.	D.
Saldo den 31te December 1884:				
a Obligationer (nominel Værdi)				
Indskrivningsbevis . . . . . 201,000 Kr.				
Kbhvns. Kommune-Obl. . . . . 800 —				
Vest- & sønderj. Credits-Obl. 81,000 —				
Ny jydskt Kbst. do. 90,000 —	372,800	"		
b Kassebeholdning:				
Restancer p. Kontingent 417 Kr. 32 D.				
Kontant . . . . . 10,865 — 71 -	11,283	03	384,083	03
Balance			384,083	03

Det Eibeschützste

	Kr.	D.	Kr.	D.
Saldo den 31te December 1884:				
a rentefri Udlaan:				
Saldo fra 1883 30,912 Kr.				
38 nye Udl. i 1884 18,600 — 49,512 Kr.				
÷ Afdrag paa Laan i 1884 16,836 —	32,676	"		
b ubisse Fordringer til Beløb 1,110 Kr. an-				
fatte til Værdi	"	"		
c Kassebeholdning:				
Restance p. Laansafdrag 130 Kr. 0 D.				
Kontant . . . . . 11,559 — 79 -	11,689	79	44,365	79
Balance			44,365	79

Det forenede Understøttelses-

Kjøbenhavn, den 31te December 1884.

December 1884.

Fond.

	Kr.	D.	Kr.	D.
Saldo fra 1883:				
Obligationer (nominel Værdi)				
Indskrivningsbevis . . . . . 201,000 Kr.				
Kbhvns. Kommune-Obl. . . . . 800 —				
Vest- & Sønderj. Creditf. Obl. 81,000 —				
Ny jydste Kbst. do. . . . . 90,000 —	372,800	"		
Kassebeholdning:				
Restancer p. Kontingent 417 Kr. 32 D.				
Kontant . . . . . 9,639 — 08 -	10,056	40	382,856	40
Overskud ifølge omstaaende Regnskab . . .			1,226	63
Balance			384,083	03

anefond.

	Kr.	D.	Kr.	D.
Saldo fra 1883:				
rentefri Udlaan	30,912	"		
visse Fordringer p. 886 Kr.	"	"		
Kassebeholdning:				
Restance p. Laansafdr. 536 Kr. " D.				
Kontant . . . . . 11,589 — 93 -	12,125	93	43,037	93
Overskud ifølge omstaaende Regnskab . . .			1,327	86
Balance			44,365	79

elskabs Bogholderkontor.

Kierrumgaard,
Bogholder.

Summarisk

det forenede Understøttelses-Selskab

Indtægt:		kr.	Ø
1.	Kassebeholdning ultimo 1883	21,229	01
2.	Halvaarlige Kontingenter	11,210	37
3.	Ugentlige do.	5,283	70
4.	Renter	16,111	19
5.	Legater	220	02
6.	Eibeschütz Legat til rentefri Udlaan	2,000	"
7.	Laans Afdrag	16,418	"
8.	Optaget Laan i Handelsbanken	13,400	"
9.	En udtrukken vest- og sønderjydsf Creditforen. Obl..	1,000	"
		86,872	31

Det forenede Understøttelses

Kjøbenhavn, den 31te December 1884.

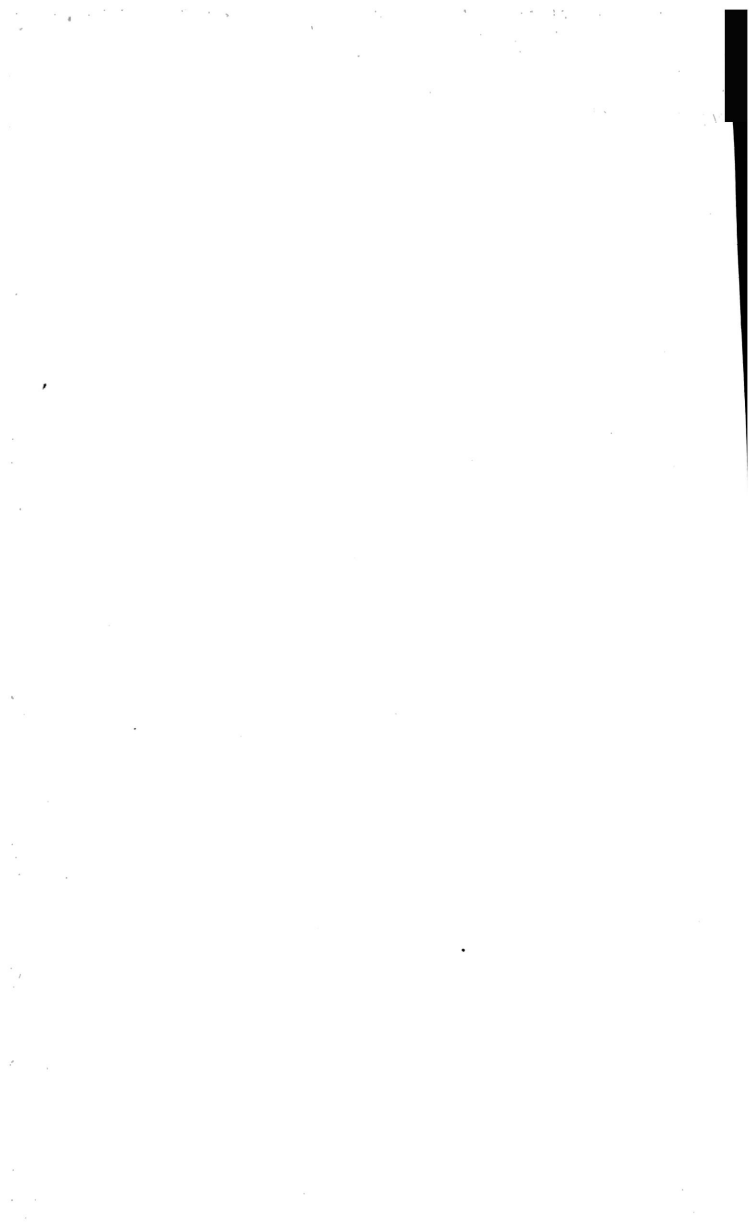
Ekstrakt

Selskabs-Regnskab for Aaret 1884.

Udgift:	Kr.	D.
Pensioner	10,762	50
Gratificationer	13,040	"
Ugebladets Trykning	1,059	24
Lønninger	6,631	38
Administrationsudgifter	411	01
Rentefri Udlaan	18,000	"
Tilbagebetalt Laanet i Handelsbanken	13,400	"
Renter af do. i do.	141	43
Indkjøbt en vest- og sønderjydskt Creditforen. Obl.	1,001	25
do, Kassebeholdning ultimo 1884	22,425	50
	86,872	31

Selskabs Kassererkontor.

C. Borgen,
Selskabets Kasserer.

Borger-Dennen.

Syv og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 1.

Lørdagen den 3die Januar 1885.

— x —
Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertov 10. Kjøbenhavn.

Spøgelset paa Tappington.

(Fortsat).

Hans Sindsbevægelse ved at høre Digtet oplæse meddelte sig til denne ulykkelige Haand; uden at tænke derover gav han Hanen et saadant Ryk, at den fulde Strøm af Maskinens skoldende hele Indhold østes ud over stakkels Cupidos bløde Beberfagefskind. Der opstod naturligvis en almindelig Forvirring; hele Bordanretningen kom i Uorden, Selskabet brød op i complet Forvirring, — og „Hverdags-hjæle ville aldrig lære at kjende“, hvad der saafod mere i Frøken Simpkinsons Dde, førend de maaskee faae det at læse engang i en eller anden Nytaarskalender.

Seaforth benyttede sig af Opbruddet til at tage Delinquenten, der havde foraarjaget al denne Hurlumhei, ved Armen og føre ham ud med sig i Haven, hvor han havde et Ord eller to i al Hemmelighed at meddele ham. Samtalen imellem de unge Herrer var hverken kort i Varighed eller uvæsenlig i Resultat. Forhandlingsthemaet var et tredobbelt, da det omfattede Underretningen om, at Seaforth var forelsket op over begge Dren i Tom Ingoldsbys Søster; for det Andet, at bemeldte Dame havde henviist ham til „Papa“ for at inhente dennes Samtykke, og for det Tredie meddelte han endelig en Beretning om sine natlige Hjemføgelser og deraf følgende Tab. Med Hensyn til de første to Poster, da smilede Tom paa en Maade, der varslede alt muligt Godt; hvad den tredie angaar, da brød han ud i en høiroftet Latter ved at høre den.

„Stjæler man Dine Buxer?“ raabte Ingoldsby. „Men det er en Herre, siger Du, og oven i Kjøbet Sir Giles. Jeg er ikke vis paa, Charles, om jeg ikke burde udfordre Dig, fordi Du vil sætte en Plet paa Familiens Vre.“

„Du kan lee saa meget, Du vil, Tom, og Du kan være saa vantro, som Du behager. Men een Kjendsgjerning er og bliver ubestridelig: Buxerne ere borte. Se her! Nu er det kommet saavidt med mig, at jeg har maattet tage mine Uniformsbeenklæder

paa; hvis de ogsaa forsvinder, maa jeg imorgen laane et Par af Dig."

Rochefoucauld siger, at i de Uheld, der ramme vore bedste Venner, er der altid Noget, som slet ikke er os ubehageligt; ganske vist er det, at de Fleste af os kunne see saa smaat eller endog saa ret hjerteligt af deres ubetydeligere Fortrædeligheder, — indtil vi opfordres til at raade Gud paa dem. Toms Ansigtstræk kom øjeblikkeligt i alvorlige Folder igjen; fra den Tone, hvori han gav sit Svar, var enhver Spøgesfuldhed udelukket, men det var tillige ledsaget af en Bemærkning, der kunde have kostet ham fem Shillings, hvis Lord Mayoren havde været nær nok til at høre ham.

„Det er noget løierligt Noget, naar Alt kommer til Alt. Det er afgjort, siger Du, at Klæderne ere forsvundne. Der er Noget, der spiller Dig et Puds her, og jeg vil vædde Ti mod En, at Din Tjener har en Finger med i Spillet. Tilfældigvis hørte jeg igaar Noget om, at han gjorde Spektakler i Rjøkkenet, at han selv havde seet et Spøgelse eller saadant noget Vignende. Du kan være vis paa, at Barney er med i Complottet.“

Det faldt nu paa een Gang Leutenanten ind, at hans Oppassers sædvanligviis saa livlige Temperament havde i den senere Tid antaget en langt mere ædruelig Form; det var aabenbart, at han lagde en virksommere Dæmper paa sin Snakkesalighed,

og bemeldte Lieutenant havde den selvsamme Morgen maattet ringe paa sin Klokke hele tre Gange, førend han kunde opnaae, at Tjeneren indfandt sig. Hr. Maguire blev øjeblikkelig hidkaldt og underkasted et strengt Forhør. „Spektaklet“ blev meget let forklaret. Herremandens egen Tjener, Hr. Oliver Dobbs, havde antydet sit Mishag med et Courmageri, der gik for sig mellem Cavaleren fra Irland og Damen fra Rue St. Honoré. Mademoiselle havde nok vasket Hr. Maguires Dren, og Hr. Maguire havde truffet Mademoiselle ned paa sit Kæde, uden at Damen havde givet sig til at skrigen Mon Dieu! Og Hr. Oliver Dobbs sagde, at saadant Noget var meget urigtigt, og Madam Botherby erklærede det „forargeligt“, Noget, som slet ikke burde finde Sted i et moralsk Kjøkken. Som Svar herpaa havde Hr. Maguire sat sig i Besiddelse af den velbyrdige Hr. Augustus Sucklethumbkins Krudthorn og kommet nogle temmelig store Doser af det bedste dobbelte Dartford Krudt i Hr. Dobbses Tobaksdaase, af hvilken Grund Hr. Dobbses Pibe havde exploderet og stukket Ild paa Madame Botherbys Søndagskappe; den havde Hr. Maguire slukket med Spøkkummen, „for at redde Parykken“; de vare da Alle blevne saa „krakilske“, at Barney var gaaet sin Vej og havde taget sig en Spadsjeretour i Haven, og da — da var det, at Hr. Barney havde seet et Spøgelse.

„Et hvad for Noget, Døsmer?“ spurgte Tom Ingoldsby.

„Ja, nu skal jeg fortælle Deres Velbyrdighed, hvorledes det forholder sig,“ sagde Mandeseeren. „Seg og Tomfru Pauline — eller Tomfru Pauline og jeg, skulde jeg sige; for Damerne bør altid nævnes først — vi bleve kjede af alt det Brovl, de Gamle gjorde; de kan jo slet ikke forstaae Spøg. Naa, vi gik ud for at see paa Cometen, hen over Græsplainen; men der var Pokker ingen Comet at see; saa sagde Tomfru Pauline, at det var maaskee Træerne, der var i Vejen, og at vi kunde maaskee see den bedre bagved Aulæget; saa gik vi da hen paa den anden Side af Bustadjet; men der saae jeg en stor Geist istedetfor.“

„En Geist? Hvad Slags Geist var det, Barney?“

„Nu skal jeg sige Deres Velbyrdighed det uden at lyve. Det var en høj, gammel Herre, heel hvidklædt, med en Skovl paa Skulderen og et Lys i Haanden; hvad han vilde med det, kan jeg rigtignok ikke begribe, da han havde selv et Par Djne som Bognlygter, for ikke at tale om Maanen og Cometen, som rigtignok slet ikke var der. ‚Barney‘, siger han, for han kjendte mig, hvad bestiller De med det Pigebarn der, Barney? — — Seg svarede ikke et Muf. — Tomfru Pauline begyndte at gjøre Kvalm, hun skreg „Mord!“ paa Fransk, og saa løb hun sin Vej; jeg benede naturligvis af efter

Damen det Bedste, jeg havde lært, og havde ingen Tid til at blive der og parlamentere med ham, ikke paa nogen Maade; jeg forduftede derfor øjeblikkeligt, og Geisten forsvandt i en Ildflamme.“

Hr. Maguires Beretning blev modtaget af begge Herrerne med ufordulgt Mistillid; men Barney holdt fast ved den til det sidste Ord og Bogstav med uroffelig Haardnaffethed. En Yttring om det Hensigtsmæssige i at henvende sig til Mademoiselle blev fremsført, men atter opgivet, da ingen af de to forhørende Parter havde Lust til at indlade sig paa delikate Forespørgsler.

„Nu skal jeg sige Dig Noget, Seaforth,“ bemærkede Ingoldsby, efterat Barney havde faaet at vide, at man for Øjeblikket ikke havde mere Brug for ham, „at der er nogle Underfundigheder paa Bunden af det Hele, er videnlykt, og Barneys Mandesyn kan muligvis staae i Forbindelse med dem. Om han er en Slyngel eller et Tossehoved, maa Du selv bedst vide. I ethvert Tilfælde vil jeg sidde oppe med Dig inat og see, om jeg kan forvandle min Stamfader til en af vore Gjestes. Imidlertid Tand for Tunge!“

„Det var Nattens rædselsfulde Time,
Da Kirkegaardes Skjod sig aabner vidt,
Og Gravens Dyb udspyer sit døde Blyt.“

Jeg vilde saa gjerne smykke min Fortælling med sømmelig Rædsel, og jeg besværges derfor den „venlige Læser“, hvis det Følgende af denne gaadefulde Fortælling ikke holder sig strengt til de nedarvede Forskrifter, da udelukkende at forklare sig dette af den moderne Banartetheds usfjonne Omdannelser af vore Forsædres ædruelige og ærværdige Sæder. Jeg kan ganske vist indføre ham i et gammelt Højenloftsværelse, hvis Vægge ere bedækkede paa tre Sider af sort Egetræs Paneel, som er prydet med udstaarne Frugter og Blomster; den fjerde Side er beklædt med en mærkværdig Levning af snavset Tapet, der en Gang frembød en Illustration af en Fortælling i den Hellige Skrift, men af hvilken, er ikke engang Madam Botherby i Stand til at berette. Hr. Simpfinson, der havde undersøgt det omhyggeligt, var tilbøjelig til at antage Hovedfiguren for at være enten Bathseba eller Daniel i Lovekulen, medens Tom Ingoldsby mente, det var Kongen af Bajan. Alt i denne Henseende var dog ikke Andet end Formodninger, da Traditionen forholdt sig aldeles tavst om Sagen. En høi, buesformet Dør førte ind i dette Værelse, og en lille buesformet Dør førte ud af det; disse to Døre befandt sig ligeoverfor hinanden og vare indvendigt forsynede med massive Slaaer. Heller ikke Sengestedet var fra igaar; det skrev sig aabenbart fra den Tid, da en god Himmeljeng endnu betragtedes som en værdig Gjenstand

for en Artikel i et kongeligt Testament. Sengflæderne, med Tilbehør af Madrasjer o. s. v., vare af et langt senere Datum og havde et moderne, hyggeligt Udseende, der slet ikke var i Stil med den Kamme, som omfattede dem; ligeledes havde de fordums Vinduer med deres smaa bitte Ruder indfattede i Tern maattet vige Pladsen for det mere nymodens Kjøtteri med Vinduer til at skyde op og ned.

(Fortsættes).

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Sny og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 2.

Torsdagen den 10de Januar 1885.

— x —

Aldgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagerstov 10. Kjøbenhavn.

Spøgelseet paa Tappington.

(Fortsat.)

Heller ikke var Alt dette det Gnefte, der sammenrottede sig for at tilintetgjøre den ærværdige, gammeldags Ensformethed og indrette Værelset til et passende Opholdssted udelukkende for saadanne „Blandingsaander“, der kunde nedlade sig til paa en og samme Tid at optræde i en Vams fra Dronning Elisabeths Dage og Permissioner fra Slutningen af det 19de Aarhundrede.

Med deres grønne Saffiansmorgensto hvilende paa et moderne Ildgitter sadde to unge Herrer ligeoverfor en affstyelig moderne Kaminrist; de vare klædte i schavlsmynstrede Slobrokker og sorte Silkestrømper, der stode i betydelig Modstrid til de høj-

ryggede, spansk rørflettede Stole, der afgave Sæder for dem. Noget væmmeligt, sammenrullet Tøieri, der kaldes en Cigar, røg i den Enes venstre Mundvig, en lignende i den Andens høire Mundvig; dette Arrangement bevirkede paa en meget heldig Maade, at de ubehagelige Dunster slap op igjennem Kaminen, saa at de to Personer bleve fritagne for paa en ubarmhertig Maade at „gjennemstinke“ hinanden, hvad der useilbarligt vilde have været Tilfældet ved en mindre videnskabelig Anordning af Urten. Et lille Bord udfyldte Pladsen imellem dem og afgav paa hver Yderende Plads for en Albu og et Glas Toddy — saaledes vare de to værdige Fæller beskæftigede i eenjom, takkefuld Betragtning, da Borgklokkens Jerntunge med sin dybe Malmrøst forkyndte Midnatstimen.

„Er Mandetimen nu kommen?“, sagde Ingoldsby, idet han udtog af sin Bestelomme et Uhr, der saae ud som et Tyvekronestykke, og confererede det med Slotsuhrets Forkyndelse af Tiden, som om han havde dette sidste mistænkt for at fare med Usandhed.

„Hys!“ sagde Charles; „er der ikke Noget, der gaaer derude?“

De holdt Begge deres Mandedræt tilbage; jo, der hørtes Fodtrin — ganske tydeligt — de nærmede sig Døren — saa standsede de, som om den, der nærmede sig, havde faaet Betænkkeligheder — men derefter gik man videre.

Tom styrkede igjennem Bærelset, rev Døren op — og opdagede ingen Anden end Madam Botherby, der rokkede hen til sit Bærelse i den anden Ende af Gangen, efterat hun havde givet en af Stuepigerne en Dosis Salep, overensstemmende med den Opskrift, der fandtes i Grevinden af Kents „Recept-Haandbog for udvalgte Retter og Lægemidler.“

„Godnat!“ sagde Madam Botherby.

„Gaa Fanden i Vold!“ sagde den stufede Spøgelsejæger.

Klokken slog Et, den slog To, og endnu havde intet Spøgelse aflagt Besøg; der indtraf heller ikke Noget, som var i Stand til at gjøre Matten uhyggelig, og, da Taarnuhret slog Tre, og Ingoldsby's Taalmodighed saavel som hans Grog var til Ende, sprang han op og sagde:

„Hør, veed Du hvad, min Ven, det er noget forbandet Baas, det Hele. Vi komme Fanden ikke til at see noget Spøgelse i Nat; det er jo langt over den reglementerede Time. Nu gaaer jeg i Seng; og, hvad Dine Buxer angaaer, da vil jeg indestaae for dem med Erlæggelse af Tøiets Priis idetmindste i de næste fire og tyve Timer.“

„Savist. — Du har ganske Ret. Tak skal Du ha’“ stammede Charles, idet han vaagnede af et Drømmeri, der var udartet til en formelig Døs.

„Godnat, min Dreng! Luk Døren i Laas

efter mig, og bryd Dig saa hverken om Paven, Djævelen eller deres Drabanter!"

Seaforth fulgte sin Vens Raad, og den næste Morgen kom han ned til Frokost iført de samme Klæder, han havde haft paa den foregaaende Dag. Fortryllelsen var hævet, Djævelen slaaet af Marken; de lysgraå Beenklæder med den røde Stribe nedad Sømmene vare endnu tilstede in natura og prydede deres lovlige Eiers Person.

Tom lykønskede sig selv og sin Bagtkammerat i Anledning af det Udfald, som deres Narvaagenhed havde haft; men paa Landet er der en Talemaade, som advarer os imod at lykønske os selv, førend vi ere heelt „ude af Skoven.“ — Seaforth befandt sig endnu indenfor Udkanten.

Den følgende Morgen gjorde Tom Ingoldsby, da han var ifærd med at barbere sig, en uvilkaarlig Bevægelse ved at høre en Banken paa Døren; han skar sig i Hagen.

„Kom ind, og gid Fanden havde Ter!“ sagde Martyren, idet han trykkede sin Tommelfinger paa Skrammen. Døren gik op, og Hr Barney Maguire traadte ind.

„Hvad vil De, Barney?“ sagde den Lidende, idet han efterlignede sin Besøgers Dialekt.

„Det er min Herre, som — —“

„Naa, hvad vil han?“

„Vilde gjerne laane et Par Beenklæder.“

„De vil da vel ikke fortælle mig — — Nei, det er ved Gud i Himlen dog for galt!“ raabte Tom, idet han udbrod i et Anfald af ustyrlig Latter.

„De vil da vel ikke fortælle mig, Barney, at Spøgelseset igjen har taget dem?“

Hr. Maguire vilde slet ikke gaae ind paa den unge Landjunktørs Lattermildhed; Udtrykket i hans Ansigt vedblev at være afgjort alvorligt.

„Ja, borte er de, det er sikkert nok. Jeg har selv seet efter ovenpaa Sengen og under Sengen og i Sengen; men der er ingen Buger at opdage. Jeg veed hverken ud eller ind mere.“

Hør, nu vil jeg sige Dem en Ting, Mr. Barney,“ sagde Tom, idet han uforsigtigt tog sin Tommelfinger bort og derved lod det tykke Sæbeskum, der bedækkede hans Hage, gjennemsvibes af en blodrød Strøm, „det kan nu Altsaaumen være meget godt, hvad Deres Herre angaaer, men mig skal De ikke gjøre Nar af, min gode Ven; vil De nu være saa god paa Diebliffet at sige mig, hvor De har gjort af Klæderne.“

Denne bratte Overgang fra Gemytlighed til Strengthed overraskede Maguire en Deel, og han syntes et Djeblic at være bragt saameget ud af Fatning, som det overhovedet er muligt at faae

en irsk Cavaleers opvartende Cavaleer til at gaae fra Concepterne.

„Jeg? Det skulde altsaa være mig, der var Spøgelsjet, mener Deres Velbyrdighed?“ yttrede han efter et Secunds Pause og med et let Anstrøg af dydig Harm i sin Stemme; „mener De, det er mig, der har stjålet min Herres Sager? Og hvad skulde jeg gjøre med dem?“

„Det maa De bedst vide selv; hvad Deres Hensigt er, kan jeg ikke gjætte; for jeg troer ikke, De har villet 'stæle' dem, som De kalder det; men, at De har været med ved Beenflædernes Forsvinden, er jeg overbevist om. — Det er da væmmeligt med det Blod! Kæf mig et Haandflæde, Barney.“

Maguire efterkom Ordren. „Saa sandt jeg lever, Deres Velbyrdighed.“ sagde han højtideligt, „saa er det grumme Lidet, som jeg veed om den Sag, og efter hvad jeg har seet — —“

„Hvad De har seet! Hvad for Noget? Hvad har De seet? Jeg bryder mig ikke om at trænge ind i Deres Kjærlighedshistorier, Barney; men De maa ikke troe, at Deres Theekoppesine kan føre mig bag Lyset.“

„Det er saa vist, som Deres Velbyrdighed staaer der, at jeg har seet ham, og det har Tomsfru Pauline ogsaa gjort.“

„Na, reis Pokker i Vold med Deres Brøvl —
gaa Deres Bei!“

„Men Lieutenanten?“ sagde Barney bønfsaldende;
„skal han da gaae uden Buxer? — Han vilde blive
forkjølet. —“

„Tag dem, Slyngel!“ svarede Ingoldsby, idet
han kastede et Par Beenklæder efter eller snarere
paa ham; „men De maa ikke troe, at De ustraffet
skal kunne fortsætte Deres Løier; De maa erindre,
at der er Noget, der hedder Trædemøllen, og at
min Fader er Dyrighedsperson i Grevskabet.“

Barneys Dine udslyngede Lyn; han stod saa
lige som en Pind og var ifærd med at sige Noget;
men han beherskede sig, tog med Selbovervindelse
det tilkastede Klædningsstykke op fra Gulvet og
forlod Bærelset med en Quæfers Gravitet.

„Ingoldsby!“ sagde Charles Seaforth efter
Frokosten, „der maa være en Grændse for Alt,
ogjaa for Spøg; jeg kan ikke blive her længere end
idag; for, trods de Vaand, som holde mig tilbage
her, nøder dog almindelig Sømmelighedsfølelse mig
til at besøge mit Hjem efter saa lang en Fraværelse.
Jeg maa først tale med Din Fader om den Sag,
der ligger mig nærmest paa Hjertet, og saa maa
jeg reise, medens jeg endnu har et Par Buxer at
skifte med. Det vil beroe paa hans Svar, hvornaar

jeg kommer tilbage. Sig mig nu imidlertid oprigtigt, — jeg henvender dette Spørgmaal til Dig for fuldt Alvor som til en Ven — er jeg ikke her et Offer for Dit velbefjendte Hang til at gjøre Loier? Har Du ikke en Haand med i Spillet. — —“

„Nei, ved Gud i Himlen, Seaforth! Jeg forstaaer nok, hvad Du mener; jeg er ligesaa uvidende og ligesaa forbavset, som Du er selv; og, dersom Din Tjener — —“

(Fortsættes).

Foreslaaede nye Medlemmer:

Slagtermester Th. Buchardt.
Garver Hansens Enke Elise.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Syv og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 3.

Lørdagen den 17de Januar 1885.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Spøgelseet paa Tappington.

(Fortsat.)

„Nei, han staar uden for det; er der Noget, der har mig til Bedste, han har ingen Deel i det, det er jeg vis paa.“

„Er der Noget, der har Dig til Bedste, siger Du? kan Du da virkelig troe, Charles at . . .?“

„Jeg veed ikke, hvad jeg skal troe, Tom. Saa sandt jeg lever, fik jeg igjen i Nat et Besøg af det spøgelseagtige anatomiske Præparat, det grinede mig ind i Ansigtet, og saa gik det bort med mine Beenklæder; jeg følte mig ude af Stand til at springe op af min Seng og brøde den Vænke, der syntes at binde mig til min Hovedpude.“

„Seaforth,“ sagde Ingoldsby efter en kort

Pause, „jeg vil — men tys! der er Pigebørnene og min Fader; jeg vil see at faae Fruentimmerne bort og lade Dig tale i Enrum med den Gamle; se nu at faae Sagen afgjort med ham, saa kan vi senere tale om Dine Buxer.“

Toms Feldtherremanøver havde et heldigt Udfald. Han fik Damerne en masse til at fortræffe, under Paaskud af at vise dem et mærkværdigt Exemplar af Arten Dodecandria Monogynia, — som de ikke kunde finde; imidlertid marcherede Seaforth dristigt imod Udenværkerne, der forsvaredes af „den Gamle“, men toges af den Unge med Storm. Jeg vil ikke opholde mig med at beskrive, hvorledes Angrebet gik for sig og skred frem; det maa være nok at sige, at det udførtes saa heldigt, som man vel kunde ønske sig det, og at Seaforth fik Fuldmagt til paany at henvende sig til den unge Dame. Den lykkelige Elsker foer affted som en Piil; det botaniske Selskab blev snart indhentet, og Caroline, hvem et forgjæves Forsøg paa at stave sig til det linnæiske Navn paa en Blomst havde adskilt fra det øvrige Selskab, følte snart sin Arm fast indesluttet i hans.

„Hvad var Alverden nu for dem,

„Dens Larm, dens Brøvl og fremfor Alt dens Buxer?“

Seaforth var i den syvende Himmel; han traf sig tilbage til sit Bærelse den Aften saa lykkelig, som om man aldrig havde hørt tale om Noget,

Fortegnelse

over

det forenede Understøttelses-Selskabs

Repræsentanter

for Aaret

1. April 1884—31. Marts 1885.

Kjøbenhavn.

Ludvig Førgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10.

1885.

Første Klassifikation.

Kammerraad B. N. Heiberg. Formand.
Statsraad L. W. Gede, R. og DM.
Cancelliraad P. C. Fr. Bech, R.
Toldkontrollør C. N. Mad.
Kontorchef, Kassierer C. N. Plenge.
Kodemejster P. Rosenstedt.
Fuldmægtig N. C. Schlichtkrull.
Fuldmægtig L. B. D. Fog.
Statsraad B. Lindberg, K. og DM.
Overretsprøfurator C. M. Winther.
Kreditoplagskassierer J. Floor.
Statraad J. P. de Fontenay, K. og DM.
Overkrigskommisfær C. F. Clausen, R. pp.
Bogholder S. Hartmann.
Høiesteretsassessor C. Rimestad, R. og DM.

Anden Klassifikation.

Lithograf Th. Bergh. Formand.
Sognepræst J. Nielsen.
Dr. phil. C. Levison, R.
Profesfor J. C. Rjærskou, R.
Architect J. B. Tvede, R.
Profesfor, Skoledirektor Holbech, R. og DM.
Skoleinspektør C. Appel.
Kammerraad P. Truelsen, R.
Profesfor L. F. Holmberg, R.
Pastor L. H. Schmidt.
Institutbestyrer C. Wolffen.
Dr. th., Stiftsprovst C. Rothe, K. og DM.
Cand. mag. C. Secher.
Skoleinspektør N. Hoffmann.

Tredie Klassifikation.

Kaptain J. W. Hendrichsen, DM. og R. Formand.
Skibsbygmester J. H. Gullach, DM. og R.
Secretair J. J. Claessen.
Krigsassessor J. H. Nielsen, DM.
Lieutenant, Bureauchef E. Ribau.
— L. Bachmann.
Kasserer C. C. Brodersen.
Krigsassessor J. C. Hangaard, DM.
Intendant, Søkrigskommisjair P. N. Nielsen, R.
Kaptain P. M. Zimmermann, R.
General J. N. Wörishoffer, St. og DM.
Fuldmægtig A. Wendel.
Intendant C. Clausen.
Kaptain M. Hyrup, R.
Assistent C. J. Spjen, DM.
Kaptain C. C. C. Jacobsen.

Fjerde Klassifikation.

Fabrikant J. S. Boje. Formand.
Skibsfører C. Eberth.
Grosserer Adam Petersen.
— Gustav Kruuse.
Boghandler N. Klein.
Manufakturhandler C. A. Primon.
Manufakturhandler N. Jonnesbech.
Kaptain, Grosserer J. N. Ammitzboff.
Urtekræmmer H. Bohn.
Theehandler C. B. Salomon.
Vejellerer L. B. Hansen.
Boghandler Aug. Bang.
Agent M. H. C. Dst.
Boghandler Th. Reizel.
Skibsfører H. Seistrup, DM.
Urtekræmmer Julius Meyer.

Femte Klassifikation.

Assessor pharm. H. A. Piper, R. Formand.
Fotograf A. Feuerstein.
Brygger F. C. Madsen.
Tobaksfabrikør H. S. Hjorth.
Destillator Jens Rjærby.
Fabrikør J. L. Petersen.
Brændevinsbrænder C. Jacobsen.
Fabrikant C. A. Warburg.
Mekanikus G. Eichhoff.
Vexellerer A. Heidenheim.
Toisfabrikant N. P. Christensen.
— J. L. Westermann.
— J. J. Kromphardt.
Restauratør S. Hansen.
Grosserer H. Cappelen.
Bognfabrikant James Fife.

Sjette Klassifikation.

Stomagemester G. A. Omberg.
Hof-Tapetsjerer C. T. Rothmann.
Skædermester B. Reiding, Formand.
Malermester C. W. Suulmann.
Fabrikeier D. N. Thorsen.
Garvermester C. W. Gercke.
Hof-Skædermester J. A. Fleron.
Murermester R. Berlin.
Snedfermester J. D. Drelberg, R.
Fabrikant C. Dberg.
Blikkenslagermester C. Mariboe.
Smedemester, Lieutenant P. W. Host.
Tømremester, Pr.-Lieutenant C. Rothe.
Stolemagermester P. Rønne.
Bogbindermester C. S. Rasch, R.
Tømremester C. Cortsen, DM.

der hed Spøgeri, og som om Løsøre var ligesaavel beskyttet ved Lovens Magt som urørligt Gods. Dette var imidlertid ikke Tilfældet med Tom Ingoldsby; Mysteriet — for det var oienlynt, at der var et Mysterium her — havde ikke alene ansporet hans Nysgjerrighed, men ogsaa fortrædiget hans Humør. Det havde været til ingen Nytte, at man havde holdt Vagt den foregaaende Nat, sandsynligviis, fordi man havde gjort det aabenlyst. Snart derimod vilde han holde sig skjult, dog ikke „bagved Tapeterne“, som det stundom hedder i Ridderromanerne; thi det Lidet, der var tilbage af disse, var, som vi alt have seet, sømmet fast til Bæggen; nei, denne Gang vilde han skjule sig i et lille Cabinet, der stødte op til det ene Hjørne af Bærelset, og han vilde da kunne see Alt, hvad der foregik i dette, naar han lod Døren staa paa Klem. Her indtog den unge Mandejæger en Stilling, med en god, stærk Knippel under Armen, rigeligt en halv Time, førend Seasforth kom for at gaa til Ro. Ikke engang denne sin Ven betroede Ingoldsby sig til, da han var fast bestemt paa, at, dersom Planen slog fejl, skulde dens uheldige Resultat kun tilregnes ham.

Paa det sædvanlige Klokkeslet, da man pleiede at skilles ad for at gaae til Hvile, saae Tom fra sit skjul Lieutenanten træde ind i sit Bærelse og derpaa gaae et Par Gange op og ned i det med et saa fornøieligt Udtryk i sit Ansigt, at det var tydeligt

at see, han tænkte kun paa sin forestaaende Lykke, hvorefter han langsomt begyndte at klæde sig af. Frakken, Vesten, det stive, sorte Silkehalsbind bleve efterhaanden tagne af, de grønne Saffians Morgenstø slyngede af Fodderne, og da — ja, da begyndte hans Miner at formørkes, de bleve alvorlige; det syntes paa eengang at være gaaet op for ham, at nu vare alle hans Triumpher udspillede, ja, de Beenklæder, han havde paa for Diebliffet, vare ikke engang hans egne; i Morgen var det hans sidste Dag her, og at, hvis han mistede disse — — Et Blik viste, at han nu havde fattet sin Beslutning; hvad han allerede havde knappet op, tilknappede han igjen og fastede sig saa paa Sengen i en Slags Dvergangstilstand, halv Puppe og halv Larve.

(Fortsættes).

Foreslaaet nyt Medlem:

Handelsfuldmægtig Peter Nielsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Sny og halvfemsindstynende Aargang.

N°. 4.

Lørdagen den 24de Januar 1885.

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Spøgelseet paa Tappington.

(Sluttet).

Træt, men ufortrøden vedblev Tom Ingoldsby at iagttage den Sovende ved Skinnets af den flagrende Natlampe; men, da Klokken slog Et, følte han sig opfordret til at udvide den snævre Sprække, som han havde ladet den paa Aalen staaende Dør danne for derigjennem at gjøre sine Sagttagelser. Hvor svag end Dørens Bevægelse var, syntes den dog at tiltrække sig Carls Opmærksomhed; thi han reiste sig pludseligt i en jiddende Stilling, lyttede et Dieblisk og stod i det næste opreist paa Gulvet. Ingoldsby var lige ved at røbe sig, da Skæret fra Lampen faldt paa hans Bens Ansigt, og han opdagede, at denne Sidstes Dine vel vare aabne,

men uden noget Blik, der tydede paa Bevidsthed, at han, kort sagt, endnu befandt sig under Søvnens Herredømme. Seaforth skred langsomt hen til Toiletbordet, tændte sit Lys ved Lampen, som stod paa det, gik derpaa tilbage til Enden af Sengen og syntes ivrigt at lede efter Noget, som han ikke kunde finde. I nogle faa Dieblikke lod han til at være rastløs og urolig; han gik rundt omkring i Bærelset og undersøgte Stolene, indtil han befandt sig helt foran et stort Toiletspeil ved Siden af Paaaklædningsbordet; der stod han stille, som for at betragte sig i det. Nu vendte han tilbage igjen til Sengen, tog sine Morgensto paa og gik med forsigtige og lydlose Skridt henimod den lille, hvælvede Dør, der førte ud til den hemmelige Trappe.

Idet han skjød Slaaen fra, traadte Tom Ingoldsby ud af sit Skjul; men Søvn gjængereren hørte ham ikke; denne Sidste gik sagte ned ad Trappen, fulgt i en Afstand af sin Ven, aabnede Døren ud til Haven og bevægede sig rast henimod det tætteste Buskads, der omkrandsede Foden af et Hjørnetaarn og skjulte Udgangsporten. I dette Djeblif havde Ingoldsby nær fordærvet Alt ved at gjøre et Feiltrin; Lyden tiltraf sig Seaforths Opmærksomhed, han standsede og vendte sig om, og, idet Fuldmaanen kastede sit Lys umiddelbart paa hans blege, urolige Træf, gjorde det Tom ondt at bemærke det stive og glandsløse Udtryk i hans

Dine. Den fuldkomne Lybløshed, som Tom nu iagttog, syntes at berolige Charles; han begav sig ind i en Sidegang og fremtog fra Midten af et tæt Buskads en Gartnerspade, som han lagde paa Skulderen, hvorpaa han med større Hurtighed fordybede sig ind i Parkens affides liggende Dele. Da han var kommen til et Sted her, hvor Jorden syntes nylig at være gravet op og atter tilkastet, gav han sig af alle Livsens Kræfter til at arbejde med sin Spade, til han havde faaet kastet adskillige Klumper Muld op paa Overfladen, saa standsede han, lagde sit Redskab bort og begyndte meget methodisk og regelret først at opnappe og derpaa at aftrække sine Beenklæder.

Lige indtil dette Dieblif havde Tom iagttaget ham med et forsigtigt Die; nu listede han sig fremad, og, medens hans Ben var travlt beskæftiget med at skille sig af med sit omtalte Klædningsstykke, bemægtigede han sig Spaden. Smidlertid havde Seaforth fuldendt sit Toilette, og han stod et Dieblif i en meget luftig Attitude travlt beskæftiget med omhyggeligt at sammenrulle corpus delicti i saa lille og saa tæt en Palle som muligt, uden i nogen Henseende at lade sig afficere af de Angreb, som Volus, Vindenes Gud, lod foretage mod hans apolloniske Former ved at lukke op for Indholdet af sine hidtil hermetisk tillukkede Vindfælle.

Han var netop ved at bukke sig ned for at lægge Beenklæderne i den Grav, han havde gravet til dem, da han var paa Nippet til selv at falde i den, idet Tom Ingoldsby kom tæt hen bagved ham og med den flade Side af Spaden — — — —

Couren havde den bedst mulige Virkning. Siden den Tid er Lieutenant Seaforth aldrig optraadt som Søvnjænger. Alle hans Beenklæder kom Par for Par igjen tilveie; ogsaa de iøinesaldende, graa Militairbuier med den brede, skarlagensrøde Stribe kom for Dagens Lys, alle bleve de frelst fra den Grav, hvori de havde været nedlagte ligesom Lagene i en Juleterte, og, efterat de vare udluftede af Madame Botherby, overgaves de atter til deres Eier i brugbar Stand.

Familien, især Damerne, lo; Egteparret Peters lo, Hr. og Frøkenerne Simpkinson loe; Barney Maguire raabte: „Slap det saadan ud?“ og Ma'mselle Pauline udbrød: „Mon Dieu!“

Charles Seaforth saae sig ikke i Stand til at hyde al denne Lattermildhed Trods og reiste derfor bort to Timer tidligere, end han havde bestemt. Dog vendte han snart tilbage, hvorpaa han efter sin Svigerfaders Anmodning opgav sin hidtilværende Bestilling at gjøre Jagt paa Rajaer og skyde efter Rabober, og erholdt til Løn for denne

Indrømmelse Tilladelse til at føre sin rødmende Brud til Alteret.

Hr Simpkinson fra Bath var ikke tilstede ved denne Høitidelighed, da han var optaget af det store Foreningsmøde af „Lærde“, som dengang samlede fra alle Egne af den bekjendte Verden i Staden Dublin. Hans Afhandling, der gik ud paa at vise, at Jordfloden er en stor Eggekage, der er pidsket stiv af Hvirvelvindene og derefter bagt ved Electricitet — lidt formeget snærpet sammen i Portlandsjøen og en Tanke for lidt kogt i Allermosen — blev omtalt med megen Roes, og det var lige nærved, at den havde vundet Bridgewater-Prisen.

Froken Simpkinson og hendes Søster fungerede som Brudepiger ved den omtalte Leilighed; den ældste af dem, Digterinden, skrev et Bryllupskvad, og den yngste udbrød: „O Du Fredsens!“ ved Synet af Præstens Paryk. Nogle Aar ere forløbne siden den Tid. Den ægtefabelige Forbindelse er bleven velsignet med to eller tre smaa velskabte nye Skud paa Familietræet, blandt hvilke i Særdeleshed en lille Dreng er Bedstefaders Kjæledægge, medens Bedstemoderen synes at give Søstren Fortrinnet. Jeg skal kun tilføie, at Hr. og Fru Seaforth leve saa lykkeligt sammen, som det er muligt for to godmodige, kjærlige Personer at gjøre det, naar de holde af hinanden. Charles har aldrig, efterat han

er bleven gift, viist nogen Tilbøielighed til at springe ud af sin Seng om Natten og spadserer omkring i Haven, skjøndt den smukke unge Frues Broder Tom lader undertiden et Bink falde om, at hun, naar man seer hen til hendes Mand's Iver for at opfylde ethvert af hendes Ønsker og Luner, ikke er ganske fri for at benytte sig af hans tidligere Tilbøielighed til at stille sig ved sine Buxer, idet hun selv smutter i dem.

Den graae Delphin.

„Naa han vil ikke? — Han vil ikke? — Bring mig saa mine Støvler!“ sagde Baronnen.

Forbavselsen havde naaet sit Høidepunkt paa Borgen Shurland; thi en underordnet Person havde vovet at være ulyhdig imod Baronnen, — og Baronnen havde forlangt sine Støvler!

Om Lynet var flaaet ned i den store Ridder-
sal, det havde været en Bagatel imod en saadan Begivenhed.

Nogle Dage iforveien var der sket et mærk-
værdigt Mirakel der paa Eggen, og i hine Tider
vare Mirakler ikke saa almindelige, som de ere nu-
tildags; der var ingen Luftballoner, ingen Damp,
ingen Jernbaner, og de saa Helgener, der gjorde
sig den Uleilighed at gaae omkring med deres
Hoved under Armen eller at trække Djævelen ved
Næsen, lode sig næppe tilsyne mere end een Gang

i et Aarhundrede; desto større Opmærksomhed vakte derfor den nærværende Sag.

Kloffen havde lige flaaet tolv, og Degnen i Chatham var isærd med at gjøre de nødvendige Forberedelser til at gaae i Seng; en halv tømt Kande med mildt Ol stod ved hans Albu, og et stegt Vble flød endnu paa dets Overflade.

(Fortsættes).

Foreslaaede nye Medlemmer.

Inspektionsbetjent Stribolts Enke Mathilde.
Dameskræderinde Caroline Gollerup.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,
aaent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.
Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Syv og halvfemsåndsstyvende Aargang.

N°. 5.

Lørdagen den 31te Januar 1885.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagerstorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Den 23de December f. A. afholdtes en Repræsentantforsamling, til hvilken 25 Repræsentanter vare mødte.

Følgende Sager foretoges:

1. Administrationen meddelte, at der af Selskabets Repræsentanter i Aarets Løb ere døde:

Statsraad C. N. Keller. R.

Professør, Direktør J. Keller. R.

Statsraad A. B. Schygt. K. og DM.

og at afd. Bogtrykker J. C. Bording som en Gave til Selskabet har trykt Ugebladet gratis i første Kvartal 1884.

2. Kontorchef, Kammerraad T. J. Svanebjerg, hvis Functionstid som Administrator udløb med 1884, gjenvalgte for Aarene 1885—87.
3. Manufacturhandler E. N. Primon, hvis Functionstid som Revisor udløb med 1884, gjenvalgte for Aarene 1885—86.
4. Til at foretage det i Lovenes § 48 omhandlede Eftersyn af Selskabets Activer gjenvalgte for 1885 Kontorchef E. Plenge, Tøifabrikant N. P. Christensen og Fuldmægtig A. Schlichtkrull.
5. Regnskabet for 1883 godkjendtes i Henhold til de Herrer Revisorers Vedtegning om, at Intet derved var fundet at erindre.
6. Efter Indstilling af Administrationen vedtoges
  - a. at der i 1885 tilstaaes 20 nye Pensioner à 50 Kr.
  - b. at der som Tillæg til ældre Pensioner anvendes 200 Kr.
  - c. at der til nye Gratialer og som Tillæg til ældre anvendes 910 Kr.; Talt i 1885 til Gratialer 13000 Kr.
  - d. at der til nye rentefri Udlaan i 1885 anvendes 20000 Kr.
7. Det vedtoges, at 5 Medlemmer udslettedes paa Grund af Kontingentrestancer og at der som uerholdelig Kontingent førtes til Afgang 66 Kr. 50 Ore.

8. Endelig vedtoges det i Overensstemmelse med Repræsentantforsamlingens Beslutning af 20 Marts f. A., at et Udvalg bestaaende af Administrationen og en Repræsentant for hver Klasse skulde tage Fabrikant Kromphardts Forslag om at standse Udgivelsen af Ugebladet „Borgervennen“ m. m. i Forbindelse med en Revision af samtlige Love under Forhandling og derom afgive Betænkning.

Administrationen. Kbhvn. d. 27 Jan. 1885.

A. G. Reimann, D. F. Olsen, Th. Svanebjær.

Nierrumgaard.

Den graae Delphin.

(Fortfat)

Midnatstimen havde overrasket den værdige Bestillingsmand, medens han sad og grundede over dens Hemmeligheder, og førend han endnu var kommen til Ende med dette sit Arbeide. Han havde netop i Sinde at tage en god Slurk; den ene Haand fumlede med Snørelidserne paa hans Klædningsstykker, medens den anden var udstrakt for at gribe efter Glasfjet, da en Banken paa Døren, høitidelig og klangfuld, standjede hans Fingre. Den gjentoges tre Gange, førend Emmanuel Saddleton havde Mandsnærværelse nok til at spørge om, hvem det var, der forlangte at indlades paa en saa utilbørlig Tid.

„Luf op! Luf op gode Degn ved St. Bridgets Kirke,“ sagde en kvindelig Stemme, dæmpet og svag, men dog tydelig og behagelig, hvad der er en udmærket Egenskab ved en Kvindestemme.

Degnen stod op, gik igjennem Bærelset hen til Døren og trak i Klinken.

Udenfor ved Tærstelen stod der en Dame af verordenlig Skjønhed; en sid Raabe ombølgede ende i rige Folder, og et Diadem, der funkede af Edelstene og udstraalede en Glands ligesom en Helgenlorie, kronede hendes Tisse; hun vinkede den Degnen, medens han fuld af Forundring blev staaende foran hende.

„Emmanuel,“ sagde Damen, og hendes Stemme lod som Tonerne af en Sølvfløite; „Emmanuel Saddleton, snør Dine Klæder sammen igjen og følg mig!“

Den værdige Degn stirrede forbavset paa Synet; Purpurkaaben, Schavlet, Diademmet og fremfor Alt Smilet, nei, det var ikke muligt at tage fejl her; det maatte være den benedidede Sanct Brigitte selv.

Og hvad kunde vel have bevæget den hellige Dame til at forlade sin varme Ligkiste paa saadan en Tid af Natten? Thi det var bælgmørkt, og, billedligt talt, regnede det ned med Skomagerdrengene.

Emmanuel kunde ikke tale og besvarede derfor Opfordringen kun med Dinene.

„Det gjør ikke Noget,“ sagde Helgeninden, idet hun aflæste hans Tanker af hans Blik. „Det gjør ikke Noget, Emmanuel Saddleton, følg mig bare, saa skal Du see!“

Degnen saae betænkelig hen til Hjørneskabet.

„Bryd Dig ikke om Lygten, Emmanuel; Du

behøver den ikke; men Du kan tage en Hække og en Spade med Dig. Idet hun talte, holdt den skjønne Syn sin Haand i Beiret. Fra Enden af enhver af hendes tilspidsede, elegante Fingre udgik der en klar Flamme af en saa overordenlig Straaleglands, at et heelt Gascompagni vilde være bleven fortvivlet derover.

„Denne Bei, Emmanuel!“ og en Flamme af særlig Klarhed udstrømmede fra hendes Lillefinger idet hun pegede paa Stien, der førte til Kirkegaarden.

Saddleton lagde sine Redskaber over Skulderen og fulgte efter i Tavshed.

Sanct Brigittes Kirkegaard laa omtrent en halv Fjerdingvei fra Degnens Bolig og stødte op til et Kapel, som var indviet til denne ophøiede Dame, der efter at have ført et Liv, om hvilket man kunde sige, at det kun var saa som saa, tilsidst døde i stor Hellighed. Emmanuel Saddleton var fed og fortaandet, Hækken var tung, og Helgeninden gik altfor hurtigt for ham; han standsede for at puste lidt ved Enden af den første Mark, de vare komne forbi.

„Emmanuel,“ sagde den hellige Dame godmodigt, thi hun hørte ham stonne; „hvil Dig lidt, Emmanuel saa skal jeg fortælle Dig, hvad jeg ønsker af Dig.“

Hendes Tilhører astørrede sin Pande med Bagen

i sin Haand, medens hans Ansigtsubtryk og Holdning tilkjendegav, at han var lutter Opmærksomhed og Verbødighed.

„Emmanuel,“ vedblev hun, „hvad skulde det etyde, at Du og Fader Fothergill og alle 3 Indre igaar begravede den druknede Mand saa nær ved mig? Han døde midt i Synden, Emmanuel, uden Skriftemaal, uden den sidste Olie, uden Syndsorladelse; der kunde jo ligesaa vel have været lyst Ban over ham. Han pincer mig med sit uhyggelige Griin; og jeg har ingen Ro for ham i min Vigliste. Du maa grave ham op igjen, Emmanuel.“

„Javel, Frue — Deres, Raade, — jeg mener Deres Hellighed,“ stammede Saddleton, idet han skjælvede ved Tanken om det Hverv, der blev givet ham. „Ganske vist, Deres Raade; men — det vil sige — —“

„Emmanuel,“ sagde Helgeninden, „Du vil gjøre, hvad jeg beder Dig om, eller — —“, og hendes Dje forandrede Udtryk, som om det fra at have været et Dueoie var bleven til en Høgs Die, og der udgik et Lyn fra det ligesaa klart som det fra hendes Lillefinger. Degnen rystede i sine Sko; han tørrede atter den kolde Sved af sin Pande og fulgte i Hælene paa sin hemmelighedsfulde Førerste.

Den næste Morgen var hele Chatham i Doprø. Degnen ved St. Brigittes Kirke havde været hjemm ved Daggry siddende i sin Lænestol; Ilden var ude — og Ollet var ogsaa kommet ud af Kruset! — Hver havde druffet det? — Hvor havde han være henne? — Det var Altshammeu en Gaade! — Han kunde huske „en Mængde Ting, men Intet med Bestemthed;“ det var Taage og Phantasi det Hele
(Fortsættes).

Foreslaaet nyt Medlem:

Detailhandler S. N. S. Tegder.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aaent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Snv og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 6.

Lørdagen den 7de Februar 1885.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Den graae Delphin.

.(Fortfat)

—

Hvad han klart kunde erindre, var, at han havde gravet den grinende Sømand op igjen, og at Helgeninden havde hjulpet til med atter at kaste ham ud i Floden. Hele Byen var lutter Forbavselse og Andagt. Der blev sunge Messjer, man brændte Børlys, Klokkerne ringede; Munkene i St. Romualds Kloster gik i høitidelig Procession med Abbeden i Spidsen, Degnen i Halen og St. Thomas à Becket's hellige Buxer i Midten; Fader Fothergill bryggede et Anker stærkt Rievand. Korset ved Gillingham var forladt; Kapellet ved Rainham var tomt; Enhver, der havde en Sjæl at tabe, styrtede med sin Gave hen til St. Brigittes Grav, og Emmanuel

Saddleton erholdt flere Dfferpenge paa Grund af denne ene Uges pludselige Fromhed, end han havde puttet i sin Lomme i det hele forløbne Aar i Forveien.

Liget af den udfastede Synder bevægede sig imidlertid med et Penduls Regelmæssighed imellem Bredderne ved Sheerneys og Gillingham. Nu førtes det forbi Medway ind i Western Swale, saa bares det af en tilbagegaaende Strøm tilbage til Nærheden af sit gamle Opholdssted; det var, som om Flodguden og Havguden morede sig med at spille Fjerbolt under Vandet og havde valgt dette ulykkelige Udsjæl til Spillebolt. I nogen Tid blev Kamplegen holdt vedlige med stor Kraft, indtil en stiv Nordvestvind blandede sig i Sagen og drev det omstridte Bytte i Land paa Shurland Gods, hvor det blev liggende i en majestætisk Seng af Mudder. Det blev snart opdaget af Godssets Folk og trukket op af sin uhumske Seng, grinende værre end nogensinde. Tidender om denne Guds Gave bleve naturligviis strax baarne til Borgen; thi Baronnen var en stor Mand, og, dersom en mørkebrun Ro var fløiet over hans Eiendom, uden at Taarnvægteren havde gjort Melding derom, da vilde Baronnen have sparket ham, bemeldte Taarnvægter, fra de øverste Borgtinder ned i den dybeste Grav, en farlig Nedstigning og en Præstation,

som selv en Kunstner i Faget vilde betænke sig paa at udføre.

„Derksom det maatte behage Deres Herlighed —“ sagde Peter Periwinkle.

„Nei Slyngel! Det behager mig ikke,“ brølede Baronen.

Hans Herlighed var ivrigt beskæftiget med at fortære et Fjerdingfar Feversham Østers, — han var en Elsker af Østers, kunde for sin Død ikke lide Afbrydelser ved Maaltiderne, og han var endnu ikke bleven færdig med meer end tyve Dusin „Indfødte.“

„Det er et Vig, Mylord, der er blevet skyllet i Land ved den lille Vig,“ sagde Sene-schallen.

Baronen var lige isærd med at kaste Østersskallerne i Hovedet paa ham; men han standsede midt i Handlingen og sagde med megen Bærdighed:

„Undersøg Fyens Lommer!“

Men den Afdøde var iforveien bleven underkastet en dobbelt Visitation af Fader Fothergill og Deguen ved St. Brigitte. Det maatte blive en simpel Efterslet, naar det egentlige Høstarbeide var bleven udført af saadanne Hænder. Der var heller ikke det Mindste at finde.

Vi have allerede sagt, at Sir Robert de Shurland, Herre til Den Sheppey og til mangt et smukt

Herresæde paa Fastlandet, var en meget stor Mand. Han var i Besiddelse af alle mulige Herlighedsrettigheder over sine Undergivne, havde Hals- og Haandsret over dem, Forstrandsret etc. etc.

„Undersøg hans Lomme!“ sagde Ridderen.

„Jeg maa gjøre Deres Herlighed opmærksom paa, at de ere allerede blevne undersøgte, og der er ikke en Døit i dem.“

„Saa begrav ham, den Slynge!“

„Med Deres Herligheds Tilladelse, han er allerede een Gang bleven begravet.“

„Saa begrav ham igjen, og reis — —“ Baronen udtalte en Betsignelse. Seneschallen bukkede dybt, da han forlod Bærelset, og Baronen tog igjen fat paa sine Østers.

De ti næste Dufin vare næppe forsvundne, da Periwinkle atter lod sig tilsyne.

„Med Deres Tilladelse, Mylord, Fader Fothergill siger, at det er den Grinende Sømand, og han vil ikke paa nogen Maade begrave ham.“

„Maa saa han vil ikke? — Han vil ikke?“ sagde Baronen. — Kan det nu forundre Nogen, at han forlangte sine Støvler?

Sir Robert de Shurland, Herre til Shurland og Minster, Baron af Sheppey i Grevskabet Kent, var, som vi før have givet et Bink om, en meget stor Mand. Han var ogsaa en meget lille Mand, det vil sige, han var relativ stor og relativ lille

— eller fysisk lille og billedlig stor — ligesom Sir Sidney Smith og salig Hr. Buonaparte. Med en Dværgeffikelse forenede han en Ræmpesjæl og en Kamphanes Tapperhed. Og af en saa lille Mand at være havde han en vidunderlig Styrke; med sin knyttede Næve kunde han slaae en Dxe til Jorden, og hans Spark var saa frygteligt! Naar han havde sine Støvler paa, kunde han — for at bruge et af hans egne Udtryk, som han havde til-egnet sig i de hellige Krige — „sende en Mand fra Jericho til Juni.“ Han havde en Hals som en Tyr og frumme Been; hans Bryst var bredt og hvælvet, hans Hoved stort og ualmindelig tykt; hans Dine vare en Smule underløbne med Blod, hans Næse var af Dpstopperarten, og Tippen paa den mærkværdig rød. I Ordets egenlige Forstand kunde Baronnen ikke kaldes smuk; men i det Hele taget gjorde hans Personlighed et mægtigt Indtryk, og, naar han forlangte sine Støvler, skjælvede Alle og frygtede det Værste.

„Periwinkle,“ sagde Baronnen, idet han puttede sit bedste Been i Støvlen, „lad Graven blive tyve Fod dyb.“

„Som Deres Herlighed befaler.“

„Og sørg for, Periwinkle“ — her stampede Sir Robert sin venstre Hæl ned paa dens Plads i Beholderen — „sørg for, Periwinkle, at Graven bliver bred nok til at rumme To, men ikke Fleer.“

„So — o —, Mylord.“

„Og — aa, bi lidt, Periwinkle, — sig til Fader Fothergill, at jeg vilde gjerne tale med Hans Velærværdighed.“

„So — o —, Mylord.“

Baronens Skjæg var tilspidset, hans Anebelsbarter vare stive og afstumpede og stode lige ud til Siden som paa en Hankat; snart dreiede han paa disse Brydelsjer, snart strøg han dem; han spændte sit Sværdbælte tættere sammen og skred ned ad den store Trappe, idet han tog tre Trin ad Gangen.

Vasallerne vare forsamlede i den store Hal paa Shurland Borg; hver Kind var bleg, hver Tunge stum; Forventning og Forlegenhed vare synlige i hvert et Ansyn. Hvad vilde Hans Herlighed gjøre? Havde den Gjenstridige været enhver Anden, ja, da vilde Lænker til Fødderne og en Hampestrikke til Halsen kun have været altsor godt til ham; men det var Fader Fothergill, der havde sagt „Jeg vil ikke“, og, omendskjøndt Baronen var en meget stor Mand, jaa var dog Paven endnu større, og Paven var Fader Fothergills intime Ven; der var endogsaa Nogle, som sagde, at det var hans Dufel.

Fader Fothergill havde meget travlt i Spise-salen med at anstille praktiske Forsøg over Smagen og Godheden af en stor Postei fylt med Bildt, da

han modtog sin Herres Opfordring at indfinde sig til en Sammenkomst med ham paa den ved Kapellet liggende Kirkegaard, Naturligviis undlod han ikke strax at efterkomme Opfordringen; thi Lydighed var den almindelige Regel paa Shurland Borg. Derjom Nogen nogenstinde sagde: „Seg vil ikke,“ var det en Undtagelse, og, ligesom alle andre Undtagelser, bevisste den netop Reglen paa en desto stærkere Maade. Pateren var Medlem af den Austinugiske Munkorden, et Samfund, der var bleven plantet i Kent nogle faa Aarhundreder iforveien, havde fundet der en god Jordbund til at trives i, hvorpaa det havde udbredt sig over hele Landet, omtrent ligesom Humlen gjorde nogle faa Aarhundreder senere. Han var en tyk, anseelig Mand, noget fortaandet, ijer efterat han havde spist til Middag; han holdt fem Fod og fire Tommer, naar han havde sine Sandaler paa, og veiede næsten tolv Lispund. Desuden var han en Person, der udmærkede sig særligt ved sin Fromhed, og det Jernbælte, som han sagde, han bar under sin Rutte til Kjødets Spægelse, kunde meget godt være bleven antaget for Skinnerne til et Bognhjul. Da han kom, gik Sir Robert op og ned ved Siden af en nygravet Grav.

„Gud velsigne Dig, Du Kirkens hvide Lam“
 — (Baronen var saa brun som en Cigar) —
 „Gud velsigne Dig!“ sagde Kapellanen.

Baronen var for vred til at bevæge sig i complimenterende Talemaader. „Begrav mig den grinende Røter der!“ sagde han, idet han pegede paa den Afdøde.

„Det gaaer ikke an, Du Kirkenes hvide Lam,“ sagde Munkens; „han er omkommen uden Syndsforladelse.“

„Begrav det Dig!“ brølede Sir Robert.

„Baade Vand og Jord forstøde ham,“ svarede Kapellanen; „selve den hellige Brigitte — —“

(Fortsettes).

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger=Dennen.

Sny og halvfemfundstyvende Aargang.

N°. 7.

Lørdagen den 14de Februar 1885.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Den graae Delphin.

.(Fortsat)

„Brigitte mig her, og Brigitte mig der! Udfør Din Tjeneste i en Fart, Skaldepande, eller, ved den Trompeter, der blæste foran Moses — —“

Det var en ganske forstræffelig Ed, han svor, og, naarsomhelst Baronnen bandede paa at han vilde gjøre Fortræd, var han aldrig endnu bleven greben i Meened. Han legede med Heftet paa sit Sværd. „Udfør Din Tjeneste, siger jeg Dig. Giv ham hans Pas til Himlen.“

„Han er allerede gaaet til Helvede,“ stammede Munkken.

„Saa gaa Du bagefter ham!“ tordnede Herren til Shurland.

Hans Sværd fløi halvt ud af Skeden. Nei! Eggen paa den Klinge, der havde kløvet Suleiman Ben Malek Ben Bucksfin fra Hjelmisjen ned til Hagen, forjmaaede at besmitte sig med en jammerlig Munks Hjerne; Sværdet fløi tilbage igjen, og, da Kapellanen, skræmmet af dets Junklen, vendte sig om i Rædsel, gav Baronen ham et Spark! eet Spark! kun et eneste! men saadant et Spark! Til Trods for det hellige Legemes Fedme fløi det op i en Vinkel paa 45 Grader; da det havde naaet sit Culminationspunkt, sank det hovedfulds ned i den aabne Grav, der gabede for at modtage det. Derjom den ærværdige Herre havde været i Besiddelse af Noget, der lignede en Hals, vilde han useilbarlig have brækket den; det havde han nu ikke; derfor knækkede han kun Ryghvirvlerne; men det kunde jo være ligesaa godt. Han var saa død som Grøstevand.

„Med med den anden Slyngel!“ sagde Baronen, og han blev adlydt, for der stod han i sine Støvler. Spade og Skuffe havde snart fuldendt Værket; thye Fod tykt Muld skjulte Helgenen og Synderen i Forening. „Syng nu et Requiem, hvem der lyst,“ sagde Baronen, og Hans Herlighed vendte tilbage til sine Østers.

Rajallerne paa Shurland Borg vare forstenede, eller, som Seneschallen Hugo mere træffende udtrykte det, „fuldstændigt forklumpede“ ved denne Begiven-

hed. Hvordan! at myrde en Munk, der stod i et saadant Ry for sin Hellighed, og tilmed myrde ham paa indviet Jord! De skjælvede for Baronens Sjæl. De mange Uskyldige og Ufordærvede der paa Egnen havde den Mening, at Sagerne kunde ikke have stillet sig meget værre, om han havde skudt den ene af en Biskops Karetheste, Alle frygtede for den kommende Dom. Den sørgelige Begivenhed, der havde ramt deres Naboer i Canterbury, stod endnu levende i deres Erindring; der var ikke forløbet to Aarhundreder, siden hine fortvivlede Syndere havde skaaret Halsen af den benedidede St. Thomases Muuldyr. Det var vel bekjendt, at Muuldyrets Hale strax var groet fast bagpaa Borgermesteren, og Rygtet vilde vide, at denne Omstændighed var siden arvelig i Byraadet. Det Mindste, der kunde ventes, var, at Sir Robert fik en Munk klistret bagpaa sig for Resten af sine Levedage. Der var rigtignok nogle dristigere Aander, der betragtede Sagen fra et andet Synspunkt, overensstemmende med deres forskjellige Anlæg og Charakterer; thi fuldstændig Enighed herskede der ikke engang i de gode gamle Dage. Skovbetjenten, den buldrende Hob Roebuck, svor uden Sky paa, „at det var ligesaa god en Gjerning som at spise, naar man sparkede hele Kapellet ned saavel som Munken.“ Hvad var Følgen heraf bleven? Hob havde i sin Ryggeløshed tilladt sig at kysse Møllerens Datter, var bleven

greben paa ferst Gjerning og maatte nu staae aabenbar Skrifte uden at have Andet paa end en hvid Skjorte. Ringeren Simpkin Agnew havde sine egne Speculationer om den Sag. Han naerede stærk Tvivl, om Djævelens Kjælder, der jo løber neder under den bundløse Afgrund, var dyb nok til Synderen, og om der ikke efter al Rimelighed maatte graves et specielt Hul til hans særlige Bekvemmelighed. Philosopherne og Nationaløkonomerne vare af samme Mening som Saunders Mac Bullock, Baronens Sæffepibeblæser, at „en lumpen Munk meer eller mindre var da ikke Noget at gjøre saa mange Ophævelser over,“ i Særdeleshed da „Tilbudet af Varen betydelig oversteg Markedets Behov;“ hvorimod Biinkhyperen Malthouse udviklede for Madame Martin, at et Mord nu og da bevirkede en hensigtsmæssig Formindskelse af Befolkningen, da ellers Den Sheppey vilde, ligesom en muggen Ost, blive fortæret af de Beboere, den selv frembragte. Under alle disse Forhandlinger spiste Baron en fine Østers og tænkte ikke mere over den Sag.

Men denne Hans Herligheds Sindsro skulde ikke være af Varighed. Et Par Helgener vare blevne alvorligt fornærmede, og vi have Alle lært i Skolen, at himmelske Gemytter ere paa ingen Maade uimodtagelige for Bredens Tilskyndelser. Der var dem, som mente, at St. Brigitte vilde komme i egen høie Person for at faae Munken op

igjen, ligesom hun havde gjort med Hensyn til Sømanden; men Hendes Naade skjøttede maaskee ikke om at vove sig indenfor Borgen Shurlands Mure. Sandt at sige, saa var denne Borg neppe noget anstændigt Huus, saa at en kvindelig Helgen ikke burde lade sig see derinde. Baronens galante Eventyr, efterat han var bleven Entemand, vare altfor bekjendte, og hendes eget Rygte fra den tidligste Tid af hendes jordiske Pilegrimsvandring stod just heller ikke paa de fasteste Fødder; der var altsaa en vid Mark for Misforstaaelser; kort sagt, hun vilde overlade den hele Sag til St. Augustin, der som Cavaleer kunde optræde med fornøden Aplomb, hævne den Krænkelse, der var tilføiet saavel hende som ham selv, og Bagtalelsen vilde ikke have det Mindste at snakke om. St. Augustin synes imidlertid selv at have haft nogle Betænklichkeiten; men det vil være vanskeligt at dømme om disses virkelige Natur og Bestaaffenhed, da man jo dog ikke kan forudsætte om ham, at han var bange for Baronens Støvler. Dette maa nu forholde sig, som det vil, vist er det, at den Plan, han slog ind paa, var baade flog og eftertryffeligg. Som en geistlig Mand kunde han ikke godt udfordre Baronens, selv om dennes Støvler havde været ude af Spillet; nei, han valgte en anden Wei; han søgte Lovens Beskyttelse. Istedetfor at begive sig til Shurland Borg reiste han derfor

til sit eget prægtige Kloster, der laa lige udenfor Canterburys Mure, og fremstillede sig i et Stryk for dets Abbed. Ingen, der nogenstinde har besøgt denne gamle Stad, vil kunne have glemt den pragtfulde Portal, som afflutter det Perspektiv, St. Paulsgaden frembyder, og som staaer der endnu i al sin oprindelige Skjønhed. Den lille Opstilling af Artilleri en miniature, som nu smykker dens Tinder, er rigtignok en Prydelse fra en senere Tid, og det hedder sig, at den skyldes en lærd, men skynsig Besidder, der levede nogle Aarhundreder senere og havde fattet det Forsæt at skyde enhver Mand, der var visere, end han selv, og tilfældigviis kom den Bei. Sagnet beretter ikke, om nogen Affyring virkelig har fundet Sted, og den ældste Indbygger fra vore Dage kan heller ikke mindes en saadan Begivenhed. Her var det, i et smukt Bærelse lige over den høie Buegang, at Klosterets Prior laa nedscenket i en kort Slummer, hvormed han havde afbrudt sine sædvanlige Vigilier. Hans Bispehue — thi han var en Abbed med Bispehue og havde Sæde i Parlamentet — laa paa et Bord ved Siden af ham; i Nærheden af den stod der en Sølvflacon med Gascognerviin, uden Tvivl i Beredskab til de fromme Dvelser den følgende Morgen. Fasten og Baagen havde gjort hans nuværende Søn tryggere end sædvanligt, og Intet kunde have været mere efter Ønske for Helgenen, der nu

viste sig for ham straalende i alle Regnbuens Farver.

„Anselm!“ sagde det saligjørende Syn, „Anselm! Du er en net Fyr, at Du ligger der og snorker, mens Dine Brødre knubses tildøde, og selve den hellige Moder Kirken bliver truet. Det er jo baade Synd og Skam, Anselm!“

„Hvad er der paafærde? — Hvem er Du?“ raabte Abbeden, idet han gned sine Dine, der blinde stærkt paa Grund af Besøgerens himmelfste Glands. „Ave Marie! St. Augustin selv! Tal, Du Hellige! Hvad forlanger Du af den ydmygste blandt Dine Tjenere?“

„Anselm!“ sagde Helgenen, „en Broder af vor Orden, hvis Sjæl Himlen optage blandt de Saliges Tal, er bleven myrdet paa en affhyelig Maade. Han er bleven skjændigt sparket ihjel, Anselm; og saa ligger han oven i Kjøbet Side om Side med et elendigt Nadsjel, som vor Søster Brigitte har udviist af sin Kirkegaard paa Grund af dets utilbørlige Griin. Reis Dig, Anselm!“

„Som det behager Dig, o, Hellige!“ sagde Abbeden. „Seg vil strax befale, at der læses tredive Messer, tredive Patre og tredive AVer.“

„Tredive Dummerhoveder“ udbrød hans Principal, der var en Smule kort for Hovedet.

„Seg vil sende Bud efter Klokke, Bog og Lys

„Send Bud efter et Blækhuus, Anselm. Skriv mig nu et Brev til Hans Hellighed, Paven; men det maa være ligefrem og forstaaeligt; et andet skriver Du til Vigsynsmanden, et tredie til Sheriffen, og saa tager Du denne aldrig noksom formaledidede Slyngel, der har begaaet denne Gjerning, ved Bingebenet. Hæng ham ligesaa høit op som Haman, Anselm! Op med ham! Og ned med hans Bolig, Arne og Tagbjælke! Ned med det Altsammen, lad der ikke blive Steen paa Steen, og bestrø saa Grunden med Salt og Savspaaner.“

St. Augustin, see vi, var en Reformator, der gif tilbunds i Tingene.

(Fortsættes).

Foreslaet nyt Medlem:

Rontorbud S. Chr. Petersen.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Rontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

En og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 8.

Lørdagen den 21de Februar 1885.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Den graae Delphin.

(Fortsat)

„Ja, det skal jeg ganske vist,“ sagde Abbeden, der blev selv meer og mere varm ved Helgenens varme Betsalenhed; „ja, det skal jeg ganske vist og paa Diebliffet. Men der er een Ting, Du har glemt, Du Helliggjorte blandt Menneffene, — Forbryderens Navn.“

„Robert de Shurland.“

„Herren til Sheppey! Gud naade mig!“ sagde Abbeden, idet han forsede sig; „men vil den Sag ikke blive noget uoverkommelig? Sir Robert er en dristig og en mægtig Baron; haarde Knubs ville blive givne og modtagne, Kroner ville blive mafede sønder og sammen, og — —“

„Det kan jo være Dig det Samme, naar Du bare er sikker paa Din.“

„Sandt nok, Du Høifalige! — Saa vil jeg da hurtigt flæde mig paa og udføre Din Befaling.“

„Gjør det, Anselm!“ — Undlad ikke at flynge Baronen op, brænd hans Borg af, konfiskeer al hans Eiendom, og kjøb mig to Børløys til mit eget private Alter; det kan Du nok faae Raad til at bestride af Din Andeel i Byttet.“

Med denne høitidelige Befaling begyndte Synet at forsvinde.

„Endnu en Ting,“ raabte Abbeden, idet han greb sin Rosenfrands.

„Hvad er det?“ spurgte Helgenen.

„O, Hellige Augustinus, bed for os!“

„Naturligviis vil jeg det,“ sagde St. Augustin. „Fred være med Dig!“ — og Abbed Anselm befandt sig alene.

Inden endnu en Time var forløben, var hele Canterbury i Bevægelse. En Munk var bleven myrdet — to Munkke — ti — tyve; et heelt Kloster var blevet stormet, udplynderet, nedbrændt, — alle Munkene vare blevne dræbte, og alle Nonnerne vare blevne kysjede! Mord! Ild! Kirkeran! Aldrig havde en By været i saadant et Oprør. Ligefra St. Georgsporten til St. Dunstans Forstad, fra Citadellet til Flæcken Staplegate var der ikke Andet end Støi og Forvirring. „Hvor skete

det?" — „Naar skete det?" — „Hvorledes skete det?" — Mayoren tog sin Kjæde paa, og Odmændene iførte sig deres Joerværks Raaber, By=skriveren stak sine Briller paa Næsen. „Hvem var det?" — „Hvor var han?" — Han skulde hænges, — han skulde brændes, — han skulde koges, — han skulde steges, — han skulde strabes tilbøde med gloende Østersskaller! „Hvem var han?" — „Hvad hed han?"

Abbedens Udsendning fremtog sin Rulle Papiir og læste høit: „Sir Robert de Shurland, slagen til Ridder paa Kamppladsen, Baron af Shurland og Minster og Herre til Sheppey."

Mayoren puttede sin Kjæde i Lommen, Raadmændene toge deres Kapper af, og By=skriveren stak sin Pen bag Øret. Det var en Sag, der udelukkende vedkom Landdistrictet; Sheriffen gjorde bedst i at sammenfalde posse comitatus (Grevskabets Landmilitz).

Medens Helgener og Syndere saaledes sluttede Forbund imod ham, sad Baronen af Shurland ganske roligt og spiste Frokost. Han havde sovet godt den foregaaende Nat, ingen Drømme om Munkefutte eller Munkehætte havde forstyrret ham, og hans Appetit var ligesaa upaavirket som hans Samvittighed. Han sad tvertimod noget længere ved sit Maaltid end sædvanligt; da Frokosttiden kom, var han ligesaa beredt som altid til at indtage

sine Østers; men neppe havde Moder Martin aabnet hans første Dufin, førend Taarnvægterens Horn hørtes fra Borgtinden.

„Hvem Fanden kan det være?“ sagde Sir Robert. „Jeg er ikke hjemme, Periwinkle. Jeg kan ikke fordrage at blive forstyrret ved mine Maaltider, og jeg er ikke hjemme for Nogetsomhelst.“

(Fortfættes).

Foreslaaede nye Medlemmer:

Statsraad J. C. Soldensfeldt.

Skrædermester N. Peterjen.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Extract

af

4de Qvartals-Regnskab 1884,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Kr.	D	Kr.
1. Kassebeholdning fra forrige Kvartal			721
2. Halvaarligt Kontingent:			
Restance fra forrige Kvartal	201	66	
anvist for dette Kvartal: 5550 91			
H. M. Kongens Bidrag 40 "	5590	91	
	Er	5792	57
deraf er indkommet 5308 75			5308
affirevet som uerholdelig 66 50	5375	25	
Restance ultm. dette Kvartal	417	32	
3. Ugentlige Indtægter for Bladet " Borgervennens " 96de Aargang Nr. 40—52			1318
4. Renter for 1/2 Aar:			
af Activer: Kr. 81,000 Best- og Sønderjydske Kredf. Obl. 4 1/2 % p. a. . . . . Kr. 1822.50			
Kr. 90000 ny jyd. Kjb. Kredf. = Obl. 4 1/2 % p. a.	2025		
Kr. 201,000 paa Ind- skrivningsbevis	4020		
Kr. 800 Kjøbenhvns Communelaan	16		
	7883	50	
Af Legater: Eibeschützs Legat til Udlaan . . . . . Kr. 1000			
do. til Understøttelse " 100			
W. P. Heymanns do.: Kr. 400	8.06		
B. M. Goldschmidt "			
Kr. 100	1.96		
	1110	02	
Af Sparekassen f. Kbhvn og Omegn	115	25	
5. Afdrag paa Laan:			9108
Restance fra forrige Kvartal	260		
anvist for dette Kvartal Kr. 4506			
fragaar som contramand. " 600	3906		
	Er	4166	
deraf er indkommet	4036		4036
Restance ultm. dette Kvartal	130		
6. Indfriet en udtrukken best- og sønder- jydsf Kredf. Oblig.			1000
=			27990

Kjøbenhavn, den 31 December 1884.

Overensstemm
A. C. Reimann. D. F. D

Udgivt.

	Kroner	D.	Kroner	D.
Pensjoner:				
uaffordrede fra forrige Kvartal . .	"	"		
anviste for dette Kvartal	2640	"		
Er	2640	"		
udbetalte i Kvartalet	2640	"	2640	"
uaffordrede ultm. dette Kvartal . .	"	"		
Lønninger	"	"	1550	"
Andre Administrationsomkostninger	"	"	45	75
Ugebladets Trykning	"	"	327	86
Rentefri Udlaan:				
uaffordrede fra forrige Kvartal . .	600	"		
anviste for dette Kvartal	"	"		
Er	600	"		
contramanderet	600	"		
uaffordrede ultm. dette Kvartal . .	"	"		
Kjøbt en vest- & senderjydsk Kreditf.				
Obligation	"	"	1001	25
Saldo, Kassebeholdning ultm.				
October Kvartal 1884.	"	"	22425	50
=			27990	36

C. Borgen,
Selskabets Kasserer.

d Kassekontrollen.
. Svanebjerg.

Kjerrumgaard,
Bogholder.

Borger-Dennen.

Syv og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 9.

Lørdagen den 28de Februar 1885.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Den graae Delphin.

(Fortfat)

„Med Deres Herligheds Tilladelse,“ svarede Senechallen, „Paul Prior har givet Barsto om, at der var en Krop — —“

„Sgjen en Krop!“ brølede Baronnen. Skal jeg da altid plages med Kroppe? Skal der da aldrig levnes mig nogen Tid til at faae en Bid Mad? Kast den ud i Borggraven!“

„Nei, med Deres Herligheds Tilladelse, jeg mente et Corps, et Corps Hestfolk, — og — og Paul siger, der er endnu et større Corps Fodfolk bagved; og han troer, Mylord, det vil sige, han veed ikke, men han troer, og vi troer det Allesammen, Mylord, at de kommer for — for at beleire Borgen.“

„Beleire Borgen? Hvem? Hvad? Hvorfor?“

„Paul siger, Mylord, at han kan see St. Augustins Banner og det blødende Hjerte, der bæres foran Hamo de Crevecour, Abbedens første Basal; saa er der ogsaa Sheriffen, John de Northwood, med sit taffede røde Kors, og Hever og Lyboeurne, og Himlen veed, hvormange Flere; og de kommer Allesammen saa hurtigt, de kan.“

„Periwinkle,“ sagde Baronen, „op med Vindebroen, og luk Porten; bring mig et Bæger Canari-sekt og min Nathue. Jeg vil ikke have Noget at bestille med dem. Jeg gaaer i Seng.“

„I Seng, Mylord?“ udbrød Periwinkle med et Blik, der syntes at sige: „Han er gal!“

I dette Dieblik hørtes de skingrende Toner af en Trompet lyde fra Sletten udenfor. Det var Signalet til Parlamentering. Baronens skiftede Sind; istedetfor at gaa i Seng gif han op paa Voldene.

„Naa, I Rafterpat, hvad er der saa?“ sagde Baronen.

En Herold, to Følgesvende og en Trompeter indtog Sceneens Forgrund; bagved dem, i en Afstand af omtrent tre hundrede Skridt, var paa et op-høiet Jordsmon Hovedcorpsset af de geistlige Tropper stillet op i Slagorden.

„Hør Du, Robert de Shurland, Ridder, Baron af Shurland og Minster og Herre til Sheppey,

og det gjøres ved Nærværende bitterligt for Alle, at jeg herved anklager Dig, bemeldte Robert, for Mord og Forbrydelse mod Kirken, nu eller nylig udført og begaaet af Dig, bemeldte Robert, imod vor souveraine Konges Fred, hans Krone og Værdighed, og herved befaler og paalægger jeg Dig, bemeldte Robert, strax at overgive og udlevere Din egen Person tilligemed forbemeldte Borg Shurland, for at Sagen kan paa tilbørlig Maade behandles ifølge Loven. Og her staaer den gode og troe Mand, John de Northwood, Sheriff for dette Hans Majestæts loyale Grevskab Kent, for at Befalingen, om nødvendigt, kan iværksættes med Magt ved Hjælp af hans posse comitatus — —

„Hans hvad for Noget?“ sagde Baronnen.

„Hans posse comitatus, og — —“

„Reis til Hæffenfeldt!“ sagde Baronnen.

En saa haanlig Trods vakte de fjendtlige Befalingsmænds Vrede. En Salve af Rastejpyd og Pile raslede omkring Baronens Ører. Mathuer nytte kun lidet imod Angreb af den Art. Han forlod Voldene og vendte tilbage til den store Hal.

„Lad dem kaste, saalænge de lyst,“ sagde Baronnen; „der er ingen Vinduer, de kan knække i Stykker, og de kan ikke komme ind.“ Saa tog han sin Eftermiddagsluur, og Beleiringen vedblev.

Henimod Aften vaagnede Hans Herlighed og

blev kjed af alt det Spektakel. Guy Pearson havde tilmed faaet et blaat Die af en Muurstensbrok, og Angriberne vare isærd med at klattre over Ydermuren. Baronnen forlangte derfor sin Søndags-Pantserkjorte, der var af milanesisk Staal, og sit store Slagsværd med det frygtelige Navn: — det var nemlig Skif i Lehnstiden at give Sværdene Navne; Kong Arthurs var døbt Excalibar; Baronnen kaldte sit Kildretobias, og, naar som helst han tog det i Haanden, var det ikke for Løiers Skyld.

„Op med Porten og ned med Vindebroen!“ sagde Sir Robert, og ud foer han, fulgt af sine udsøgte Svende. Der var ogsaa et godt Stykke Arbejde at gjøre. Hoveder fløi til een Side, Arme og Been til en anden; Kildretobias svingede rundt som en Møllevinge, og, hvor som helst det faldt ned, der faldt Hest og Rytter med; Baronnen overgik sig selv den Dag. Alt, hvad han havde udrettet i Palæstina, blegnede i Sammenligning dermed; hist havde han kjæmpet for Kampens Skyld, men nu var det for Liv og Gods. John de Northwood gik bort; William af Hever og Roger af Leybourne gik bort. Hamo de Crevecoeur med Kirkens Vassaller og St. Augustins Banner havde været borte i nogen Tid. Beleiringen var hævet, og Herren til Sheppey var bleven alene tilbage i sin Glorie.

Men, hvor tapper end Baronnen utvivlsomt

var, og, hvor fuldstændigt hans Fjenders Nederlag havde været, kunde det dog ikke formodes, at Sagen skulde være afgjort ved denne Fægtning alene. Der er iforvejen bleven hentydet til, at Abbed Anselm havde skrevet til Paven, og Bonifacius den Ottende satte Priis paa at være en punktlig Correspondent i alle Sager, der angik Kirketugten. Han sendte Svar tilbage med omgaaende, og ifølge dette blev det strengt paalagt alle christne Folkeslag at hjælpe til at udrydde Overtræderen under Straf af den store Banlysning i denne Verden og en Million Mars Skjærsild i den næste. Men saa var Bonifacius paa den anden Side dengang i Uenighed med England. Han havde fornærmet Langskanf (Edvard den 1ste), da de kongelige Vasaller havde givet deres Monark Dgenavn, og Langskanf havde som Følge heraf været noget nærgaaende imod Geistligheden. Derjom Baronen af Shurland bare kunde faae Kongens Tilgivelse for det, som han i sine mere affjølede Dieblikke indrømmede at være en lille bitte Synd, saa kunde han blæse Paven et Stykke og bede ham „gjøre sit Djævleblændteste.“

Lykken, der, som Digteren siger, holder af at begunstige den Kjække, stod ham bi som en Ven ved denne Leilighed. Edvard havde i nogen Tid været beskæftiget med at samle en stor Troppestyrke paa Kysten af Kent for at fortsætte sine franske Krige i det Diemed at tilbageerobre Guienne;

man ventede, at han om kort Tid vilde personlig holde Revue over den; men Tropperne laa fordetmeste i Qvarter omkring Themsens Munding, og Hans Majestæt vilde komme tilføs. Hvad var der at gjøre? Kongesnekken var i Sigte, og John de Northwood samt Hamo de Crevecoeur havde op-
hugget alle Baadene for at faae Brænde til at lægge under deres Leirfjedler. Men en virkelig stor Sjæl mangler aldrig Hjælpekilder.

„Bring mig mine Støvler!“ sagde Baronnen.

Man bragte ham hans Støvler og hans graaskimlede Ganger tilligemed dem. Og fikken en Ganger! Lutter Blod og Knokler, kort Ryg og bredt Bryst, og med Undtagelse af, at Halsen lignede et Faars, var den feilsfri i Form og Skabning. Baronnen sprang op paa Ryggen af den og sprang paa een Gang ud i Floden.

Skibet, der bar Edvard Langstank og hans Lykke, var paa denne Tid kommet omtrent til Nore. Floden var bred, og Strømmen stærk; men Sir Robert og hans Ganger vare næsten ligesaa brede og en heel Deel stærkere. Efter paa et Par Mile at have kjæmpet tappert mod Strømmen var Ridderen kommen nær nok til at kunne præje Styrismanden.

„Hvad er det, der kommer?“ sagde Kongen.

„Det et en Havfrue,“ svarede En. „Det er en Hvalfisf,“ bemærkede en Anden. „Det maa være Djævelen,“ yttrede en Tredie. Men de gjættede

Alle forkeert; det var ingen Andre end Robert de Shurland. „Mange Tak!“ sagde Kongen; „den Karl er da ikke født til at drukne“.

Det er bleven sagt iforveien, at Baronen havde kjæmpet i de hellige Krige; han havde nemlig ledsaget Langskanf, da denne kun var Tronarving, paa hans Tog fem og thye Aar iforveien; og dog er Baronens Navn af en uforklarlig Grund udeladt af Sir Harris Nicolas i dennes Liste over Korsfarerne. Han havde været tilstede i Acre, da Amirand af Sopppe gjennemborede Prindsen med en forgiftet Dolk, og han havde laant Prindsesse Eleonore sin egen Tandbørste, efterat hun havde suget Giften ud af Saaret. Han havde dræbt nogle Saracener, havde ladet sig nøie med sit eget Bytte og aldrig rykket Regimentsquarttermesteren for tilgodehavende Sold. Som Følge heraf stod han høit i Edwards Gunst og havde modtaget Ridderflaget af hans Haand paa Kamppladsen.

Under disse Omstændigheder kan det ikke formodes, at saadan en Ubetydelighed som at dræbe en snavsset Munk kunde i høi Grad have afficeret det kongelige Gemyt, selv om Baronen ikke havde taget saa kjæf en Forholdsregel for at opnaa Tilgivelse. Hans Ansøgning blev naturligviis bevilget i samme Dieblif, som den var bleven indgivet, og det vilde ogsaa være skeet, dersom Anklagedocumentet, der affattedes af Byskriveren i Canterbury og lød

paa, „Alt han, bemeldte Robert de Shurland etc., havde paa den Tid og paa det Sted med adskillige, det vil sige et tusinde, Paar Støvler givet flere, nemlig to tusinde, Spark og dermed og derved dræbt diverse, nemlig ti tusinde Augustinermunke,“ havde været bogstavelig Sandhed.

(Fortfættes).

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aaabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Syv og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 10.

Lørdagen den 7de Marts 1885.

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Torsdag d. 19. ds. Eftm. Kl. 6 afholdes paa Østergade Nr. 54 den aarlige Repræsentantforsamling, i hvilken der bliver

1. at tage Bestemmelse om de f. N. indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse,
2. at foretage Valg af nye Repræsentanter m. m.

Til denne Forsamling indbydes herved de Herrer Repræsentanter.

Administrationen. Kbhvn. d. 3 Marts 1885.

A. G. Reimann, D. F. Olsen, Th. Svanekeær.

Kierrumgaard.

Den graae Delphin.

(Fortfat.)

Tre Gange jeilede den statelige Graae omkring Sneffen, medens Robert de Winchelsey, der var Kantzler og Erkebiskop oven i Kjøbet, var beskjæftiget, skjøndt meget modstræbende, med at udvirke den kongelige Tilgivelse. Hans Majestæt, der, hvor naadig han end var, dog altid havde et skarpt Die for det Forretningsmæssige i enhver Situation, fandt den korte Mellemtid lang nok til at lade et Bink falde om, at den Taknemmelighed, han følte mod Baronen, ikke udelukkede en livlig Forventning om fremtidige Tjenester, og at, naar hans Liv blev skaanet ved denne Leilighed, saa maatte almindelig Sømmelighedsfølelse opfordre ham til at gjøre saa megen Nytte som muligt. Førend Erkebiskoppen, der havde brændt sine Fingre, da han skulde sætte det store Voxsegl paa Benaadningsakten, havde faaet Tid til at tage dem ud af Munden igjen, var Alting klappet og klart, og Baronen havde forpligtet sig til strax at være i Beredskab

med sine Vasaller og ledsage sin Soverain til Guienne.

Med den kongelige Benaadningskrivelse sik-
kert anbragt i Inderlommen af sin Vams vendte
Hans Herlighed dristig Veien igjen mod Land, og
ligesaa dristig stillede hans Ganger sit Bryst i hele
dettes Bredde mod Strømmen. Det var et Arbeide,
der var forbunden med usædvanlig Vanskelighed
og Fare; en Ganger med mindre Mod og Kraft
vilde forlængesiden være bukket under for Anstræn-
gelsen. Baronens Støvler vare fulde af Vand, og
meer end een Gang var den Graae Delphins Hoved
dukket ned under Bølgerne. Det ædle Dyrs kramp-
agtige Snøsten gav Vidnesbyrd om dets Nød;
hvert Dieblit blev den lydeligere og hyppigere; tilsidst
berørte imidlertid dens Hov atter Jorden, og Hesten
samt dens Rytter vare i Sikkerhed.

Baronen steg hurtigt af og var just isærd med
at løsne Seletøiet, for at det gispende Dyr kunde
drage friere Aande, da han opdagede saa hæslig
en Kvinde, som han nogensinde havde fæstet sine
Dine paa, sidde og stirre paa ham under Hestens
Bug.

„Hold meget af Din Hest, Robert Shurland!
hold meget af Din Hest!“ raabte Hexen, idet hun
rystede ad ham med sin lange, knoklede Finger.
„Sørg for en Staldkarl til at strigle den og for
Korn til dens Krybe. For denne ene Gang har

den reddet Dit Liv, Robert Shurland; men den skal dog med Alt det blive Redskabet til at Du mister det."

Baronen foer i Veiret: „Hvad er det, Du siger, Din gamle Brændeknude, der engang skal være Føde for et Hexebaal?" Han løb rundt omkring sin Hest, men Kvinden var borte.

Nu traf Baronen Veiret, hans store Sjæl kunde ikke ryste ved Smaating; han saae sig om og udtalte derpaa høitidligt Ordet „Marrestreger", hvorefter han slyngede Tømmen omkring sin Arm og gik langsomt henimod Borgen.

Synet og endnu mere Ikke-Synet af Hexen havde imidlertid frembragt et vist Indtryk, ved et hvert Skridt, han gjorde, blev han mere tankesfuld. „Det vilde dog være fordømt ærgerligt alligevel, dersom det Kræ virkelig skulde blive Skyld i, at jeg brækkede Halsen." Han vendte sig om og stirrede paa Delphin med en Dyrlæges forskende Blik. Jeg vil lade mig hænge, om den ikke er drukken," sagde Baronen.

Det gif Baronen, som det er gaaet saamangen stor Befalingsmand: Naar man først er begyndt at tvivle, saa fatter man en Beslutning; det kunde jo aldrig nytte at gaae i Krig med et Dg, der ikke kunde staae paa sine egne Been. Han lod Tømmen falde, traf Kildretobias ud af Skeden, og, da den graae Delphin, der nu følte sig fri,

den gode, stikkelige Hest, strakte sin Hals, der jo lignede et Faars, frem for at æde noget Græs, afhuggede Baronens dens Hoved med et eneste Slag.

„Dig nu der, gamle Her!“ sagde Baronens;
„nu kan Rakkeren tage Dig.“

Tre Aar kom og gik. Kong Edwards franske Krige vare endte; begge Parter havde nu kjæmpet saalænge, at de vare blevne kjede af det; de sluttede Vaabensstilstand, fraterniserede med hinanden, og Striden affluttedes, som sædvanligt, med et kongeligt Ægteskab. Hvormange mindre notable Forbindelser der i Mellemtiden vare blevne sluttede mellem de kjæmpende Nationer, melder Historien Intet om. Krigens lykkelige Tilendebringelse gav imidlertid Hans Majestæt et forønsket Bustrum til igjen at interessere sig lidt for Skotland, en Interesse, som Skotterne vare utafnemmelige nok til ikke at sætte tilbørlig Priis paa, da de hidtil havde hjulpet sig meget godt igjennem selv under deres Landsmand William Wallace. Den umiddelbare Følge af Kong Edwards Udsoning med den franske Konge var altsaa, at han nu i Fred og Ro kunde prygle løs paa Skotterne, og han spildte derfor ingen Tid, men marscherede paa sine lange Been over Grændsen mellem de to gamle Driger, og det var en Selvfølge, at Baronens korte Been

vare med underdanig Lydighed lige i Hælene paa ham. Ved Falkirk var der en betydelig Anvendelse for Kildretobias, og i det følgende Aar finde vi, at en samtidig Basal-Digter har i et smukt Vers paa gammelt Normanist-Fransk gjort en Hentydning til sin Herres Tapperhed under Caerlaverocks Mure. Dette Vers har Oldgransteren, Hr. Simpfinson, havt den Godhed at oversætte, og det lyder saaledes i det mere moderne Sprog:

„Var sig den gode Robert de Shurland,
 „Han marscherede med dem
 „Og ligned ei en Mand, der sov,
 „Naar han paa sin Hest skred frem.“

I den Grad vaagen synes han at have viist sig, at Barden længere hen i Digtet med et endnu lidenskabeligere Beundringsudraab synger:

„Saa stort er hans Ry,
 „At, hvis jeg var en Ungmø puur,
 „Forlod jeg moxen, uden Sky,
 „Mit trange Fomfrubuur
 „Og skjænked ham mit Hjerte
 „Med Alt, hvad han ellers begjærte.“

Ulykkeligviis var Digteren en gammel Munk med en Hud som Pergament, og der var saaledes ingen Fare for, at Trudselen om Bortgivelsen af en Ungmøs Hjerte til den nu meget alderstegne Adelsmand skulde virkelig gaae i Opfyldelse. Den kirkelige Forfatter tog hende som en Repræsentant for sine egne personlige Fornemmelser, der nu aldeles faae bort fra den Behandling, hans ulykkelige

Collega havde i den graae Fortid været Offer for
 fra Baronens Haand. Med Indtagelsen af den
 nævnte, Mæxevellerne tilhørende Fæstning synes
 Baronens militære Tjenester at være affluttede, efter-
 som vi paa den allerførste Dag af det fjortende Mar-
 hundrede finde ham atter lande paa sin Fædrene-
 kyst og marchere med dem af sine Vasaller, som
 Krigen havde levnet ham, mod Shurlands Borgs
 gjæstgri Ly. Da var det, paa denne selv samme
 Strandbred, en halvanden hundrede Alen borte
 fra Høivandsmærket, at hans Dine faldt paa Noget,
 der lignede en hæslig gammel Kvinde i en rød
 Klippe. Hun sad paa en Gjenstand, der syntes at
 være en stor Steen; Stillingen, hun indtog, var
 meget interessant, idet hendes Albuer hvilede paa
 hendes Knæ, og hendes Hage paa hendes Tommel-
 fingre. Baronnen studsede; Erindringer om en
 lignende Person paa det samme Sted for tre Mar-
 siden dukkede pludseligt frem i hans Sjæl. Han
 foer frem imod Stedet; men Skikkelsen var borte;
 der var intet Andet tilbage end det Sæde, den
 tilshneladende havde indtaget. Ved næiere Under-
 søgelse fandtes det, at dette Sæde ikke var nogen
 Steen, men den hvidnede Hjærneskal af en død
 Hest. En kjærlig Følelse for den ved Døden af-
 gaaede graae Delphin gav Anledning til et øie-
 bliffligt smerteligt Stik i Baronens Bryst; han
 strøg Bagen af sin Haand hen over Ansigtet; men

da mindedes han i samme Nu Hexens Spaadom, og alle blidere Sindsbevægelser vare med Et banelyste. Med yderlig Foragt for sin egen Svaghed og dog med en Skjelven, der berøvede hans frygtelige Spark Halvdelen af dets vante Kraft, stødte han med sin Fod til Relikvien. Kun et eneste Ord udgik fra hans Læber, et Ord, der klart belyste hans Stemning og Tankegang, og som længe forblev præget i hans trofaste Følgesvendens Hukommelse, dette Ord var: „Marrestreger!“

(Fortsættes).

Foreslaede nye Medlemmer:

Tomrermester, Lieutenant H. T. Petersen.
Snedkermester Th. Larsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,
aaent hver Sognedag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.
Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Syv og halvfemsindstyvende Aargang.

N° 11.

Lørdagen den 14de Marts 1885.

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Torsdag d. 19. ds. Eftm. Kl. 6 afholdes paa Østergade Nr. 54 den aarlige Repræsentantforsamling, i hvilken der bliver

1. at tage Bestemmelse om de f. N. indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse,
2. at foretage Valg af nye Repræsentanter m. m.

Til denne Forsamling indbydes herved de Herrer Repræsentanter.

Administrationen. Kbhvn. d. 3 Marts 1885.

A. G. Reimann, D. F. Olsen, Th. Svanebjerg.

Kierrumgaard.

Den graae Delphin.

(Sluttet).

Hjernefalken sprang hen over Strandbredden, til den naaede dennes yderste Rand; endnu et Dieblif, og den vilde for stedsse været sunket ned i Havets Dyb. I dette Dieblif hørte det hele Følge tydeligt et høit „Ha! ha! ha!“ udgaae fra dens blegnede og tandløse Kjæber; den forsvandt i Strømmen med en Hestelatter.

Imidlertid havde Sir Robert de Shurland en løierlig Fornemmelse i sin høire Fod. Hans Støvler havde lidt meget, medens han var i Krig. Han havde dog gjort sig megen Uleilighed for at holde dem vedlige. De vare mere end een Gang blevne forsaalede og bagfliffede; havde der blot tillige været sat nye Næser paa dem, saa kunde deres Eiermand have trodsset Skjæbnen! Med Rette er det blevet sagt, at der er ingen Ting saa betydningsfuld som en Ubetydelighed. En Adelsmands Liv afgang af et økonomisk Enten — Eller, der i det

Høieste (Skomagerarbeide var billigt den Gang) dreiede sig om 50 Ore.

Baronen gif videre; men den ubehagelige Fornemmelse i hans Fod tiltog. Han trak sin Støvle af; der sad en Hestetand i hans store Taa!

Man kan gjætte sig til Slutningen. Hvor halt han end var, vilde Hans Herlighed dog med sin karakteristiske Stivsindethed humpe op til Shurland; denne Spadseretur forøgede Betændelsen, og en lille Flaske Akvavit gjorde ikke Sagerne bedre. Han havde stærk Feber og maatte gaae i Seng. Den næste Morgen frembød Taaen et Skue som en Gulerod; ved Middagstid var den bleven mørk som en Rødbede. Doktoren skar den tilsidst af; men Giften havde udbredt sig for meget, til at dette Middel kunde hjælpe. Moder Martin fandt det nu paa høie Tid at sende Bud efter Frøken Margrete, der siden sin Moders Død havde boet hos sin Tante paa mødrene Side, Abbedissen i Ursulinerindesklosteret i Greenwich. Den unge Dame kom, og med hende kom ogsaa en ung Hr. Ingoldsby, der var Fætter til hende, ligeledes paa mødrene Side; men Baronen var allerede for langt henne paa Dødens Alfarvei, til at han i den Afstand kunde kjende nogen af de To. Han døde, som han levede, uovervunden og uovervindelig. Hans sidste Ord vare: „Sig der gamle Hex, hun kan gaae til —“. Hvorhen, er forbleven en Hemmelig-

hed. Han udaandede uden tydeligt at udtale hendes Bestemmelsessted.

Men Hexen, som forudsjagde Baronens Ende-
 ligt, hvem var hun, og hvad var hun? Ja, det
 er Hemmeligheden ved denne vidunderlige Historie.
 Nogle sige, det var Madam Fothergill, den afdøde
 Skriftefaders Moder; Andre, at det var St. Brigitte
 selv; atter Andre mente, det var slet Ingen, kun
 et Spøgelse, fremmanet af den onde Samvittighed.
 Da vi ikke selv vide nogen rigtig Bescfed om det,
 ville vi heller ikke fremsætte nogen Mening derom.
 Margaret Shurland blev i Tidens Løb Margaret
 Ingoldsby; hendes Portræt hænger endnu i Galle-
 riet paa Tappington. Trækkene ere smukke, men ikke
 synderlig blide, og forraade, at deres Eierinde vist
 har havt et lille Stænk af Baronens Tempera-
 ment; dog er det aldrig lykkedes os at komme
 under Veir med, om hun virkelig har sparket sin
 Mand. Hun bragte ham en meget smuk Formue
 i Guldtjeder og saraceniske Drenringe; Lehnet var
 mandligt og faldt derfor tilbage til Kronen.

I Abbedikirken i Minster kan endnu sees en
 Grav, oven paa hvilken der findes Billedet af en
 Ridder i en hvilende Stilling og iført en Rüst-
 ning fra det 13de Aarhundrede. Hans Hænder
 ere foldede i Bøn; hans Been, der ere lagte over-
 fors paa den Maade, som Tempelherrerne brugte i
 gamle Dage, og Skrædderne fortrinsviis hnde nu

for Tiden, bevise, at han var en Troens Forkjæmper i Palæstina. Tæt bagved hans høire Læg ligger der et Hestehoved udhugget i dristigt, ophøiet Arbeide, og en agtværdig, aldrende Dame, der forviser Monumentet, undlader aldrig at holde en smuk moralsk Forelæsning for de Skue- og Hørelystne om Utafnemmelighedens store Synd, og hun sælger sædvanligviis en sympathetisk Taare til Minde om den graae Delphin.

Ende.

Ved Gardolino.

(Af Elise Volko.)

Ikke langt fra den lille Bugt ved Gardasøen med Fiskerbyen Gardolino laa lidt inde i Landet en rummelig Villa næsten helt skjult af Slyngeplanter og Træer; den tilhørte to ældre Søstre, som hver Sommer bortleiede Stuen og første Sal med Balkon til Badegjæster. Det i alle Henseender vel indrettede Hus med den store Have og Verandaen, der laae ud mod Søen, det udmærkede Kjøkken og de venlige, tjenstvillige Værtinder, alt dette tilsammen havde opnaaet et særligt Ry og blev især opjagt af Fremmede, som af en eller anden Grund ønskede at boe i uforstyrret Fred og saa lidt som muligt komme i Berøring med andre Badegjæster.

I dette Foraar tog allerede i Begyndelsen af April en Reconvalescentinde Grevinde Ellerbach til Ellerbachhof med sin Søn første Sal i Besiddelse, medens Stuen blev beboet af en ung Skuespiller-

inde, som med en allerkjæreste Søster vilde udhvile sig efter en anstrængende Vintersaison.

Da det blev meddelt Grevinden, hvem der skulde beboe Stueetagen i samme Hus, blev hun meget fjed over det og havde omtrent opgivet at tage til Bardolino, kun en gjentagen Forsikkring om, at Huset havde to Indgange, og at Damerne vare de behageligste, roligste Beboere, man kunde ønske sig, fik Grevinden til at fastholde sin oprindelige Plan. Hun havde i Begyndelsen haft en lille skriftlig Kamp med de to jomfruelige Værtinder, som principielt kun leiede ud til Damer. Først da Grevinden havde forklaret dem, at hendes Søn var hende aldeles uundværdig ved hendes Pleie, og at hun ellers maatte give Afkald paa at leie Villaen, havde de givet efter.

Leieren og Cieren havde heller ikke den ringeste Grund til Fortrydelse. Baade Villaen og Haven var ogsaa i alle Maader tilfredsstillende; fra den lune Balkon paa første Sal havde man den mest henrivende Udsigt; Forpleiningen var udmærket, og tillige vare de to Søstre helt indtagne i den unge Greve, som de sammenlignede med den smukke Salaris fra Leonardo da Vincis Mindesmærke i Mailand.

De unge Damer, som beboede Stueleiligheden, mærkede man ikke noget til, de spiste paa deres Bærelser ligesom Grevinden og hendes Søn.

Det var en af disse Foraarsdage, som man kun kjender i det velsignede Syden, og om hvilke man i Norden kun har en Anelse, en Dag med Duft, Glands og en bedaarende Blød, som kan faae alle Livskilder, hvor udtørrede de end synes at være, til at sprudle som kan lade alle sorgelige Tanker og trykkende Vintererindringer sporløst forsvinde, og som strøer sin uudtømmelige Blomsterrigdom for alle og leende tilraaber dem: „Vær nu glad — see paa mig — jeg er jo her og skal nok gjøre Dig rast!“

(Fortætttes).

Foreslaaede nye Medlemmer:

Maskinist L. T. Larsen.

Emma B. Benzen, Datter af fhv. Værtshusholder B.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sny og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 12.

Lørdagen den 21de Marts 1885.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Ved Bardolino.

(Af Elise Volko.)

(Fortsat.)

Dg paa en saadan Morgen var det, at Grevinden med en Følelse af særlig Belvære lænede sig tilbage i de Puder og Tæpper, af hvilke der paa Balkonen var dannet en lun og bekvem lille Rede.

„Idag giver jeg Dig en hel Fridag, Cecil,“ sagde hun glad, idet hun saac ned til Sønnen, der sad paa en lav Stol ved Siden af hende og læste et Brev. Han hævede det mørklokkede Hoved og saac spørgende ind i Moderens Dine; disse dybtblaae Dine, der havde vaaget over hans Barndom og Ungdom, syntes ham smukkere end alle andre Dine i den hele Verden.

„Ja, ja, Drømmer, det er virkelig min Mening at give Dig en rigtig Fridag. Jeg føler mig ikke mere som Patient, saa Du kan godt overlade mig til mig selv, og Bøgpaffen, som vi ventede, er jo kommen, som Du veed; Walbach kan saa forelæse mig en af mine Yndlingshistorier. Middagen nyder jeg her i det Frie, og til Eftermiddagskaffen inviterer jeg vore jomfruelige Værtinder, og saa vil Aftenen, der bringer Dig tilbage, komme, førend jeg aner det. Har Du Noget at indvende imod dette mit Festsprogram? — Naa! Du giver intet Svar? Jeg troede, at Du vilde juble høit lige om tidligere, naar Din Hovmester gav Dig fri.“

„Skal jeg maaske glæde mig over, at jeg saa let kan undværes?“ svarede han spøgende, „saameget mere som jeg frygter for, at Du kommer til at give mig mange Fridage, hvis May virkelig kommer i Slutningen af Mai, som han skriver her.“

„Ja, det lod sig jo forudsee, at Drest og Pylades ikke kunde være længere skilte. Men til den Tid kommer min kjære Dallsensee tilligemed sin lille Datter og da maa I Unge faae Tiden til at gaae, som I bedst kan, jeg er da i behageligt Selskab.“

„Saadan et Barn vil ikke være behageligt for os; jeg kan huske Susi som et rigtig egenfindigt uroligt lille Barn, Mama!“

„Et Barn? Mener Du, at Tiden har staaet stille paa Dallsensee Slot? Susi er omtrent sytten

Nar og sidst i denne Vinter er hun bleven indført i Selskabslivet; allerede sidste Efteraar vendte hun tilbage fra sin Pension."

"Maa, der er endnu langt til Slutningen af Mai," svarede Cecil sorgløst og stod op, "Du sender mig bort nu, og som en lydlig Søn følger jeg Din Befaling. Min Lyst til at streife omkring paa de Beie, som den store Mængde ikke betræde og opdage Et og Andet, som ikke findes lige paa den alfare Bei, har jo allerede hjemme gjort Dig ængstelig for mig, fordi den undertiden bevirkede, at jeg blev længere borte end sædvanlig. At denne Lyst maatte vaagne her, er jo ganske naturligt, men Du maa ikke være urolig, Mama, naar Dit store Barn paa to og tyve Nar maaske først kommer hjem i Mørkningen, han flattrer ikke op i Træerne og falder ned i Vandet. Troer Du, at Du kan være rolig, kjære Mama?"

Hun nikkede smilende og saae nu op til ham, som han stod der for hende høi og slank. Hans smukke, fintformede Ansigt med den kloge Pande og de spørgende mørkeblaae Øine, hvis paafaldende lange mørke Vipper og svære Bryn gav dem en særegen Ynde, og hans af et sirligt Skjæg omgivne Mund fremkaldte pludseligt hos hende en smertelig Erin- dring.

"Hvor Du med hver Dag kommer til at ligne Din Fader mere og mere, Cecil," hviskede hun,

idet et Taareflør lagde sig over hendes Dine; „naar han dog blot havde kunnet see Dig vove op! Nu har Du imidlertid maattet savne en Faders Beskyttelse, min stakkels Dreng!“

„Kjære Mama! Du maa ikke lade disse sørgelige Tanker faae Magt over Dig,“ bad han ømt, „har Du ikke selv fortalt mig, at Papa har overgivet Dig i mine Hænder som en dyrebar Arv efter ham, idet han sagde: „beskyt hende og elsk hende i mit Sted, saa at ingen Sorg, som Din Haand kan holde borte fra hende, kan naae hende!“ Du er endnu Reconvalescent, og hvis Du virkelig har Lyst til at fortabe Dig i disse sørgelige Grindringer, saa agter jeg ikke at benytte den Frihed, som Du nylig har givet mig.“

„Det var kun en forbigaaende Sky, der jo ogsaa kan trække op paa den klareste Himmel. Saa nu er det forbi, nu tænker jeg kun paa mit Livs Glæde og Trøst — paa min Son. Jeg haaber, at Du vil fortælle mig en hel Del, naar Du kommer hjem, og at Du vil bringe mig forskellige Blomster, hvortil Du saa knytter alle Slags fantastiske Historier. Husker Du endnu, at saaledes gjorde Du altid som Dreng?“

Han lo.

„Et lille Stykke af hin Fantast stikker der nok, frygter jeg, endnu i Din store Dreng og vil vist næppe lade sig drive ud. Naa, der kommer Wal-

bach, saa veed jeg Dig i gode Hænder og vil derfor ind og snøre min Randsel og kun komme tilbage for at bede min naadige Dronning om Tildelſe til at fjerne mig.“

Han kysjede Moderen paa Haanden og gif, idet han i Forbigaaende nikkede til den gamle Kammerjomfru.

„Walbach, synes Du ikke at Cecil ſer daarlig ud? ſpurgte Grevinden.

„Ikke mer end ſædvanlig. Han hører ikke til de Rødmuffede; den unge Greve har været ſaa meget inde i den Tid, den naadige Frue har været ſyg; det er ikke godt i ſaa ung en Alder.“

„Han ſkal ogſaa fra nu af gaa mere ud, jeg vil hver Dag ſende ham bort. Gid alle Helgen beſtytte mit Klenodie. Har nogen Moder en kjærligere Søn end jeg?! Men vi maa fra nu af ſee at hjælpe os uden Ham; ikke ſandt, Walbach?“

„Ja, jeg tænker, at det nok ſkal gaae og er meget glad over, at vi ſaae Lov til at prøve derpaa, ſvarede den troe Tjenerinde og kysjede ſin venlige Herſkerinde paa Haanden.

En Time ſenere ſtod Cecil Ellerbach for første Gang alene og fri ved Bredden af den blaa Sø.

Fiſkerbaade med Seilene oppe ghyngede i Bugten; en gammel veirbidt Fiſker i rød Skjorte, ſom ſang Garibaldi Sangen:

Camiscio rossa

Camiscio santa . . .

reiste sig fra Bænken, hvorpaa han havde ligget og nikkede fortrolig til ham.

„Ecco la barea! Hvor skal vi hen, Herre?“

„Til Garda!“ raabte den unge Greve glad som et Barn, sprang i det lille Fartoi og stødte Baaden med den lange Vimpel fra Land.

Det var altsaa en Dag, som tilhørte ham alene og det ovenikjøbet en Dag paa Gardasøen! denne Tanke beruste ham næsten. I hans Tanker strakte denne korte Tid sig i det uendelige ligesom det blaa sittrende Speil under ham og Himlen over ham. Den sidste Rest af det Tryk, som Omjorgen for den elskede Moder under hendes svære Sygdom havde lagt paa ham, var nu taget fra hans Hjerte, som et Slør faldt det fra hans Dine; en Følelse af Ungdom og Lykke overstrømmede ham som med mægtige Bølger. Livet laae pludselig lige saa lyst saa forventningsfuld for ham som Naturen rundt om ham. Hvor smukt var alt, hvor tillokkende! Den blomstrende Strand, de stolte Fjelde, Lys, Glands, Kraft, Glæde overalt, hvorhen Diet end saa. Kun en eneste Længsel trængte sig frem i hans Hjerte, nemlig Længselen efter Eberhard, hans Legekammerat og Ven, med hvem han var vant til at dele baade Fritid og Arbeide.

Cecil's Hjerte havde hidtil kun kjendt to mægtige

Jølelser: den sværmeriske Jølelse for hans skønne Moder og den lidenskabelige Æmhed for Eberhard v. Auen, den var voget op sammen med ham, efter at hans Fader, der var en Ven af den afdøde Greve, var død. Erindringen om hans Fader, som han havde mistet, da han knap var 3 Aar gammel, stod paa Cecil's ungdomsblære Himmel kun som en let Sky, og han havde jaaledes aldrig lært Faderkjærligheden at kjende, men Moderkjærligheden omslyngede ham saa meget desto inderligere med sin Æmhed. En ærværdig katolsk Præst ledede hans første Opdragelse, og derefter fik han en dygtig Lærer og Hovmester. Eberhard kom til Ellerbach, da Cecil havde fyldt sit tiende Aar, og fra den Tid vare de blevne uadskillelige. Senere besøgte de i Fællesskab Forstacademiet i Tharand, traadte ind i Armeen for at deltage i et muntert Tjenesteaar og overtog derefter hver sit Gods, hvad der rigtignok fjernede dem en Dagsreise fra hinanden. Side om Side vare de opvoxede og havde kun sjelden været skilte fra hinanden længere end et Par Uger. Eberhard's kraftige energiske Natur supplerede paa den heldigste Maade Cecil's sværmeriske Væsen, og den elskværdige varmhjertede Idealist indvirkede paa Bennen som en mild Foraarssdag, saa han blev munter og meddelsom. Og over deres forskjellige Anlæg og sjælelige Tilboieligheder spændte Venskabet sin straalende Bro, et

Benskab, om hvis Styrke Cecil ofte udtalte:
 „Seg veed ikke, hvor der skulde blive Plads i mit
 Hjerte til en Hustru, naar Mama og Du lever.“

En fælles Rejse til England, Frankrig og
 Norditalien affluttede den sorgløse Ungdomstid, og
 Skilsmisjonen mellem de to Venner gav Anledning
 til en Brevvevling, som fra Eberhards Side kun
 bestod af korte Meddelelser, men som for Cecils
 blev Kilde til en uendelig Glæde.

(Fortsættes).

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

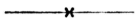
Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Bennen.

Syv og halvfemsbindstyvende Aargang.

N°. 13.

Lørdagen den 28de Marts 1885.

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Ved Bardolino.

(Af Elise Holko.)

(Fortsat.)

Der gaves ikke en Tanke, som han holdt hemmelig for Bennen, og det var bleven ham en hel Umulighed at gaae til Ro, uden at have nedskrevet et Par Blade i Dagbogen til Eberhard og fortalt ham, hvad han havde læst, tænkt og drømt, og Søndagen vilde ikke have været nogen Festdag for ham, uden at han havde faaet affendt Brevpaffen til Bennen og modtaget de ventede Linier fra ham. Det var besynderligt nok, men Cecil havde faktisk endnu intet Blik havt for Kvindens Trylleri med Undtagelse af hans egen Moders stolte Skjønhed. Grevindens pludselige svære Sygdom havde trods den lange besværlige Rejse ofte ført Eber-

hard til Ellerbach, og hans Nærværelse, hans rolige tillidvækkende Væsen havde givet den fortvivlede Søn Kraft til modig at see Faren lige i Øinene. Da Haabet efter flere Maaneders Forløb var vendt tilbage til de sorgende Hjerter, raadede Huslægen til et længere Ophold ved en af de italienske Søer, og Sonnens Følgeskab forstod sig af sig selv.

Man valgte den roligste af dem, nemlig Gardasjøen. Eberhard lovede at have Tilsyn med alt paa Ellerbach saa ofte det var ham muligt, og senere, naar Høsten var forbi, at komme et Par Uger ned til dem, og saaledes gif det til, at Reconvalescenten allerede i Slutningen af April tog Ophold i Nærheden af Bardolino's solvarme, blomsterrige Fiskerby.

Det var et eiendommeligt rørende Forhold, der bestod imellem denne Moder og denne Søn, en ubetinget Hengivelse fra hans Side og en næsten afguderisk Omhed fra hendes Side. Det forekom begge saa naturligt at leve for hinanden og at elske hinanden, og naar Grevinden af og til tænkte paa den Tid, da hun maatte overgive sit Herredømme over Sønnen i yngre Hænder, saa forekom en saadan Mulighed hende endnu saa fjern, at hun lo over den Frygt, som ved disse Tanker gjennemhævede hendes Hjerte. Hun saae endnu i ham kun Barnet, aldrig Manden, kun det Barn, der var Gjenstand for hendes Omfjorg og Kjærlighed, og da Tilfældet endnu ikke paa hans Wei havde

ført nogen Kvinde, der svarede til det ideale Billede, som den unge Sværmer bar i sit Hjerte, en Blanding af den tydske Grätchen og den italienske Julia, og da Cecil ovenikjøbet med en overmodig Latter tilbageviste enhver Hentydning til en tilkommende ung Herskerinde paa Slottet, vuggede Moderen sig efterhaanden ind i den sødeste No. Og naar hun alligevel engang imellem lod de unge Piger i hendes store Bekjendtskabskreds passere Revue, var der stadig kun en eneste, der i hendes Tanker fandt Naade for hendes Dine: Susi Dallensee, en Datter af hendes fjæreste Ungdomsveninde. Den Lille havde ofte været med sin Moder i Besøg paa Slottet Ellerbach, og Cecil havde nedladt sig til at lege med den nydelige lille Duffe, senere var hun bleven sendt til en adelig Pension og havde i ethvert Tilfælde nydt den omhyggeligste Opdragelse: Den unge Pige var ikke rig, men af en gammel Familie, og for begge Mødrene havde Tanken om en Forbindelse mellem deres Born stor Tillokkelse. Det var bleven aftalt, at man skulde mødes ved Gardasøen i Mai Maaned, og de unge Mennesker kunde saaledes paa den naturligeste Maade af Verden lære hinanden at kjende.

Cecils Zisterbaad var landet ved den lille Flække Garda, og den unge Greve gav sig neppe Tid til at tage en lille Forfriskning i det første Gjæstgiveri, som han fik Die paa, og efter at han

havde betydet Skipperen, at han skulde vente paa ham til henimod Aften, vandrede han i den lykkeligste Stemning ind i Landet uden Plan eller Maal. Paa Lykke og Fromme streifede han om i blomstrende Landskaber, over brogetfarvede Enge, aldeles ene, kun omflagret af Sommerfugle, medens en lystig Studenterfang, som han ellers neppe mindedes mere, lød fra hans Læber.

Paa en Høi bag ved nogle gamle forvitrede Huse ragede et ærværdigt Taarn op i Luften, omranket af Foraarets første Grønne som af et svagt Slør; den, der havde Mod til at flattere op til dets høie Tinde, maatte derfra have en fortryllende Udsigt over Søen og de steile Klippevægge paa den modsatte Bred. Han slog ind paa den smalle Bei, der førte derhen, og stod efter en kort Vandring ved Foden af en bred, halvt sammenfaldet Terrasje. Den var som oversaaet med smaa, rosenrøde Knopper og svagt, gjennemsigtigt Grønt; ved Siden af den hævede sig Kamiliabuske og sveiende Nerier, medens de melankolske Oliventræer vare spredte rundtom, og Vinranker med sittrende unge Blade slyngede sig frem overalt som Slinger paa de sammerstyrkede Trappetrin. Han steg høiere og høiere; vævre Firben legede ved den smuldrende skrøbelige Mur og jaac med funklende og spillende Dine paa den Fremmede og hoppede bort. Oppe i Luften lød Fuglesangen, blaae Sommerfugle

flagrede omkring, og af og til fløi en vild Due forbi.

Cecil var tilmode, som om han maatte dele al den Lykke, der gennemstrømmede hans unge Hjerte, med enhver Skabning, han saa. — For hans Fodder snoede sig en mærkværdig bugtet Bei, heelt blaa af Violer, duftende og blød som et Tæppe.

„Til Mama!“ tænkte han og bukkede sig ned og samlede efterhaanden en Buket, imedens han langsomt gik videre. Endelig saae han i det Fjerne en lille lys Plet: der maatte Taarnet være — han var ved Maalet — men o! ve! Lyden af Stemmer og sølvklar Latter lod hen til ham. Først var vor ensomme Vandrer forfækket bleven staaende, men derefter forekom det ham i hans oprømte Stemning som et Ekko af hans egen Lykke, og han var næsten tilbøielig til at indlade sig med hvemsomhelst, at hilse venlig paa Enhver, endog paa det Bæsen, som indtil dette Dieblik havde forekommet ham som fuldkommen undværlig, nemlig Kvinden.

Efter at være ilet nogle faae Skridt frem, saae han et Billede, der forekom ham saa vidunderlig tiltalende. Paa en ældgammel, raat sammensjøiet Bænk laae brogede Schavler, og foran det lave sammensjunkne Bord stod en ung, smuk blond Dame i en tarvelig graa Reisedragt med en rund bred-

skygget Hat, bestjæftiget med at tømme en Madkurt og ordne Indholdet paa Bordet. Ved den ene Side laae en lille pjaltet Dreng, formodentlig Drageren, plat ned paa Jorden med begge Hænderne under Hagen; det sorte Haar hang helt ned til de mørke Dine, der blinkede sørgmodige som paa en Fange trods det Smil, der stod om de fyldige Læber; han saa til med denne, ægte sydlanske Læghed, som ikke kan kaldes Dovenskab, men kun en bekvem Magelighed; paa et af Trinene ved Dgangen til Taarnet sad en pragtfuld Kvindeskikkelse, en levendegjort Digtergenius — tænkte Cecil. En hvid Dragt fremhævede den slanke Skikkelse, og et purpurfarvet smalt Shawl var slynget om Halsen paa Kryds ned over Brystet. Hovedet med det svære, askefarvede Haar var lænet tilbage, over det smuktfornede ovale Ansigt lyste et Smil, og de store brune Dine skuede ud i det fjerne Blaa. Hænderne, i hvilke hun havde en Bvg, vare sunkne ned i Skjødets.

Den Anden raabte netop muntert hen til hende:

„Tænk Dig, Alexandra, nu har jeg glemt Glasjet! Skjænd kun ordenlig paa mig, mais que faire? Skal jeg sende denne lille Dagdriver til Garda efter et Glas, eller skal vi drikke af Flasken? Den lille Slynge ligger der og gjør sig ikke engang den Uleilighed at komme med et Forslag!

men hvad bryder dette Naturbarn sig om et Glas. En tydsk Dreng var allerede for lang Tid siden iprunget afsted for at skaffe mig et i Haab om at faae et Par Skilling for sin Uleilighed. Naa, i Grunden er det ganske kjønt, at de dumme Penge intet Indtryk gjør paa ham!"

I dette Dieblif traadte Cecil nærmere, idet han hilste. Fire straalende Pigeøine vendte sig imod ham: den hvidklædte Ubejendte bøiede let Hovedet, medens den smukke Brunette ved Bordet takkede venlig for hans Hilsen, og idet hun bøiede sig over mod den Anden hvistede hun:

"Han maa vistnok have hørt hvert Ord og kan maaske hjælpe os. Den ene Turist maa staae den Anden bi; gaaer det an, et jeg spørger ham, om han har et Bæger hos sig?"

"Spørg Du ham kun, jeg veed, hvem han er," svarede hun.

Og skjøndt hun stammede lidt i det, vovede hun dog rødmende at gjøre ham Spørgsmaalet, og natuligvis havde han i sin elegante Rejsetaske et Bæger og det ovenkjøbet et af Sølv med indgraveret Vaaben, som han bød hende paa den elstværdigste Maade, og Spørgerindens smukke Ansigt straalede af Glæde.

"Det var ikke til mig selv," sagde hun, "men den stakkels Sascha var næsten halvdød af Tørst." Hurtigt havde hun fyldt Bægeret med Rødvin

og rakte det til Søsteren, og næppe havde hun faaet det op til Læberne, før den smukke Kvinde tømte det ud til sidste Draabe.

„Ser De,“ lo den Yngre freidig, „hvor herligt det var, at De netop skulde komme nu. Til Belønning skal De nu ogsaa faae Lov til at dele vort lufulliste Maaltid ned os — vi ere jo alle Turister og maa tage det paa Feltfod. Sæt Dem nu her ned paa Bænken. Min Søster vil vist helst blive paa sin Yndlingsplads for Udsigtens Skyld. Det er nu tredie Gang, at vi have leiret os her ved Foden af den gamle Kammerat der,“ — hun pegede paa Taarnet — „men Udsigten der, hvor Alexandra sidder, er næsten altfor smuk.“

(Fortsættes).

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Fyv og halvfemfindstyvende Aargang.

N°. 14.

Lørdagen den 4de April 1885.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagerstorv 10. Kjøbenhavn.

Ved Bardolino.

(Af Elise Polko.)

(Fortsat)

„Maa jeg ogsaa faae Lov at nyde denne Ud-
sigst?“ spurgte han, idet han vendte sig mod den
Hvidklædte.

„Ja, naturligviis,“ svarede hun med en melo-
dift Stemme. „Men de maa ikke see op, førend
De staaer ved den lille afbrækkede Bue ved det
fjerde Trin. Jeg kunde have Lyst til at binde
Enhver, der første Gang betræder denne Plads
for Dinene, ligesom man i vor Barndom bandt os
for Dinene lige før Tuletræet tændtes.“

„Jeg beder Dem, gjør det, jeg stiller mig
ganste til Deres Disposition,“ bad Cecil med Liv.

„Det er jo Daarskab, Sascha,“ raabte Brunetten over til dem, „Trinene ere farlige.“

„Naar De vil give mig Deres Haand et Dieblif, min Herre indestaaer jeg for, Deres Sikkerhed,“ sagde Alexandra rolig.

Den unge Mand havde netop lagt sig paa sit ene Knae og foltte sig nu ombølget af hendes fine og bløde Tørklædes Parfume, det var ligesom et Slør af Battist og Kniplinger, der lagde sig over hans Dine, og den flygtige Berøring af hendes farte Fingre fik ham til at fare sammen paa en sjælsom Maade. Hun tog ham let i Haanden og ledede ham nogle Skridt fremad

„Først lidt til venstre — saa et Trin endnu — et til, det er det tredie — drei Dem saa tilvenstre og staa stille.“

I samme Dieblif blev Bindet taget bort, og hans henrykte Blik fortabte sig i dette vidunderlig deilige Landskab, der var sammensat af bølgende Høidedrag, trodsige Klipper, Borgruiner, vidstrakte Haver, Landsbyer og Flækker, og midt imellem alt dette Gardasøen som en funklende blaa Edelsten, medens alt syntes ligesom dyppet i en bølgende Farve af Guld.

I dybeste Tavshed saa Cecil paa dette Billede med samme Følelse, som naar han som Barn fik en Gave — det var som om denne Herlighed skulde tilhøre ham. Han vendte sig om til sin

Ledsjagerinde, og i det Blik, som han heftede paa hende, lyste endnu den høieste Beundring. Hun selv saae ligeud, saa at han havde hendes smukke Profil ligefor sig, men hun folte hans Blik hvile paa sig.

„Se nu ned til Joden af denne Høi. Der har — saaledes forælle de Lykkelige, som ere fødte her — den gamle Stad Venacus, som man jo har gravet frem af dens Grus, ligget.“

Et Vers af Catull faldt ham pludselig ind, da han gjorde, som hun bød, og uvilkaarlig udtalte han Verset høit:

„O quid solutis est
Beatius curis?“

„Det er første Gang, De er her,“ spurgte hun ham med sin bløde Stemme. „Min Søster og jeg kjende allerede denne bedaarende Plet ganske nøie!“

Det syntes ham næsten at være en Skam, at han hidtil ikke havde haft nogen Anelse om dette Skjul, der var fuld af Poesi og blomstrende Skjønhed, og samtidig sneg sig en sød Følelse af Glæde ind i ham ved Tanken om Muligheden af, at han her vilde træffe denne yndefulde, ædle Skikkelse, naar han atter opsogte det.

„Nu da jeg har opdaget dette Paradis, vil Intet kunne afholde mig fra atter og atter at søge her tilbage,“ udraabte han.

„Vi have foresat os at opsoge hver Plet langs hele

Søen for at sammenligne den med denne vor Jyd-
lingsplads. Jeg kan ikke tænke mig, at vi skulde
kunne finde nogen smuffere.“

„Maa det være mig tilladt at præsentere mig
selv, maaske jeg da kunde faae Lov til at deltage i
disse Undersøgelsesture som Deres opvartende Ka-
valler og Beskytter? Mit Navn er —“

„Det behøves ikke, Grev Ellerbach — Vi kjender
Dem,“ afbrød den smukke Brunette ham leende,
„Vi ere Husfæller.“

Bed disse Ord rødmede han; han følte, at
han var stødt an mod den selftabelige Tone ved
ikke at have afleveret sit Kort hos de Damer, som
han var kommen til at boe under Tag sammen
med, men han havde rettet sig efter sin Moders
bestemte Duffe at søge at undgaae endog den aller-
mindste Tilnærmelse.

„I store Stæder leve Menneskene Bæg mod
Bæg i det samme Hus aarevis,“ havde Grevinden
sagt, „uden at kjende hinandens Navn; lad os
derfor heller ikke tage nogen Notice af dem, hvem
Tilfældet her fører i vor Nærhed; og navnlig i
dette særlige Tilfælde, hvor det dreier sig om
Bekjendtskab med en Theaterprindsesse, hvilket maaske
senere kunde være generende for Dig. Det er det
klogeste, at vi slet ikke lære hinanden at kjende.“

„Jeg har hidtil undladt at opfylde mine
selftabelige Pligter,“ sagde han nu; „Omsorgen

for min Moder, som jeg elsker overalt, og hvis tilbagevendende Sundhed jeg først idag ret tør tro paa, har holdt mig borte fra alt. Maaſke De nu, Frøken v. Baletta, vil tillade mig i den nærmeste Fremtid at indhente det Forſømte?"

Hun bødiede let det ſtolte lille Hoved.

„Hvis Fru Grevinden føler en ligesaa velgjørende Virkning af den balsamiſke Luſt her ved Gardasjøen ſom jeg, ſaa vil De komme til at velſigne Opholdet her. Jeg har taget mig en længere Ferie og kom dødtræt hertil med en meget angreben Stemme, og nu —“

„Er hun naturligvis Overmodet og Uforſigtigheden ſelv,“ forſatte Søſteren, „hun ſynes at troe, at hun aldrig har været ſyg, og at hun aldrig vil kunne blive det igjen, og paa mig, hendes ſtakkels Bogterke, hvem hun aldrig vil adlyde, falder hele Anſvaret. Hvis Deres Fru Moder ſkaffer Dem ligesaa mange Bryderier i denne Forſtand, ſaa ere vi to naturlige Forbundsſæller.“

„Nei,“ ſvarede han ſmilende, „hun adlyder tvertimod enhver Ordre af Lægen meget ſtrængt, men hun har vel ogsaa været adſkilligt mere ſyg end Frk v. Baletta. Hos Deres Søſter hjalp ovenikjøbet Ungdommens Kraft med alle dens ſkjulte hemmelighedsfulde Hjelpeilder og ſin Bevidſthed om Seir, medens hos min Moder hendes Alder maatte tvinge hende til at være forſigtig og til

stadig at være kampberedt overfor en haardnaffet Fjende."

"Sascha var meget syg, og vi frygtede Udbruddet af en Brystsyge, hvad der ofte har været Tilfældet i vor Familie, og der er altsaa Grund nok til at være forsigtig. Hvis man havde spurgt mig, saa havde hun aldrig faaet Lov til at gaae til Theatret," tilfoiede den unge Pige, idet hun nærmede sig og strøg med Haanden hen over Søsterens fyldige Haar og betragtede hende med et bekymret Udtryk og med fugtige Dine.

Alexandra omfavnede hende.

"Hvem vilde ikke blive rask, naar man blev pleiet af Dig," svarede hun omt, "men det vilde dog glæde mig, om jeg kunde faae min lille Søster Anita omvendt til den Anskuelse, at et kort solbeskinnet Liv er tusinde og atter tusinde Gange at foretrække for et langt Liv i fjedelig, graa Ensformighed."

"Ja, Du har Ret, jeg veed nok, at jeg er egentjærlig, men jeg vil jo saa gjerne for enhver Pris have Dig hos mig."

"Nu vel, men uden min Kunst vilde der for mig ikke findes nogen Farve eller Lys i hele Verden."

"Men jeg mener, at der ogsaa findes en anden Sol, som straalet for alle Dødelige, og i hvis Lys alle vort Væsens Blomster vise sig i de mest

brændende Farver, dette Lys, som forvandler saavel Mænd som Kvinder til Ildtilbedere, dette feirende Noget, om hvilket Heine synger:

Die Engel, die nennen es Himmelfreud',
Die Teufel, die nennen es Höllenleid' —
Die Menschen — die nennen es Liebe.

„Ja, jeg er rigtignok hidtil ikke bleven bestraalet af dette magiske Lys,“ svarede Alexandra spøgende, „og altsaa har det Andet været mig foreløbig nok. At være lykkelig kalder jeg at opnaa, hvad man saa inderlig attraaer, og dette har min Kunst skaffet mig. For Resten havde jeg intet Valg: vi mistede vore kjære Forældre tidligt, og det gjaldt da om ogsaa at sørge for denne lille Vildkat,“ — hun pegede paa Anita — „som dengang endnu ikke havde lært at staae paa sine egne Ben saaledes som nu. Nu er hun rigtignok bleven sin Søsters Tyran, og jeg er næsten bange for, at jeg selv har opdraget hende dertil.“

„Ingen Tilstaaelser!“ lo Anita. „Maa jeg bede Dem gaae tilbords. „Madame, „est servie!“ siger man jo i fint Selskab. Til Hr. Greven findes der en Kuvert, hvis Motto burde være: „Sin Skjæbne“ — i dette Tilfælde sine Husfæller — „kan Ingen undgaae!“ —

Cecil bød sin Raboerske Armen og førte hende hen til Bordet, hvor man satte sig, Søstrene paa Bænken foran Bordet og han selv paa en mos-

begroet Stub, og man nød nu i hinandens Selskab det frugale Maaltid, af hvilket Frugter udgjorde Hovedbestanddelen. Underholdningen, der holdt til sig fuldstændig almindelige og dagligdags Emner blev efterhaanden saa munter og utvungen, som om man havde kjendt hinanden i mange Aar. Det var, som om en Følelse af Lykke strømmede ind over den unge Gæst paa en Maade, som han aldrig tidligere havde følt det.

(Fortsættes).

Foreslaaet nyt Medlem:

Handelskommis N. P. Hansen.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger=Dennen.

Syn og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 15.

Lørdagen den 11de April 1885.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Ved Bardolino.

(Af Elise Polko.)

(Fortsat)

Den deilige Natur, den vidunderlige Luft, Tilstedeværelsen af to henrivende Kvinder, alt dette forenede sig om at beruse ham. Det forekom ham, som om disse Timer, der vare fulde af en uforklarlig Fryd, maatte blive efterfulgt af mange lignende, og som om denne Dag maatte være en Begyndelse til et nyt Liv fuldt af Poesi. Hans Moder maatte lære begge Damerne at kjende, hun vilde blive tiltalt af deres behagelige Bæsen; hin rolige, fornemme Gratie, som aabenbarede sig i enhver af Alexandras Bevægelser var jo det som hans Moder hidtil havde pleiet at betegne som noget Giendommeligt, der kun tilhørte Damer af de

høiere Stønder, og hun maatte saameget mere gjøre Indtryk paa hende, som hun var i Besiddelse af en Talestemme saa sød og saa bedaarende, som Cecil mente aldrig nogensinde før at have hørt. Han hensank i Drømmerier, medens hans Dine hang ved den unge Kunstnerindes fuldendte Skikkelse; han syntes, at hun med sit blonde Haar, med sin rene Bænde med de fint tegnede Dienbryn, med det barnlige, halvt melankolske Træk over Læberne var den skønneste Model til en Gretchen, og dog paakom ham en Gysen ved Tanken om at see hende paa Scenen som Gretchen.

„Hvor er min Bog bleven af?“ afbrød pludselig Alexandra hans Drømmerier, „min Theodor Storm! jeg har ladet ham blive liggende et eller andet Sted, eller har De maaske været saa velvillig at tage ham med, Grev Ellerbach?“

Cecil sprang op og saae sig omkring, og ved Foden af Trappen saae han det røde Bind ligge; han ilte derhen, kom tilbage med Bogen og lagde den paa Bordet.

„Tusind Tak!“ sagde hun muntert og rakte Haanden ud, „vi tage aldrig ud uden at have en af vore Yndlingsdigtere med. Uden en ridderlig Vedfager vilde vi neppe vove os udenfor vor Stue.“

„Idag har altjaa Storm været Ridderen, maa

næste Gang Cecil Ellerbach være Deres Raabedragter?" bad han.

Anita var beskæftiget med at fodre den lille Dagdriver, som laae paa Jorden og morede sig samtidig med at pludre Italiensk med ham, og han lo af Glæde herover, saa at alle hans blændende hvide Tænder bleve synlige.

"Hvad staaer der paa den Side, som De netop slog op, Grev Ellerbach?" spurgte Alexandra, og uden at afvente hans Svar fortsatte hun, "Læs det høit, som Deres Dine først falde paa."

Dg han læste med sin fyldige, dybe Stemme følgende Vers:

Als ich Dich kaum geseh'n,
 Mußt es mein Herz gesteh'n,
 Ich konnt' Dir nimmermehr
 Vorübergeh'n!

Fällt nun der Sternenschein
 Nachts in mein Kämmerlein
 Lieg' ich und schlase nicht
 Und denke dein:

Ist doch die Seele mein'
 So ganz geworden dein'
 Bittert in Deiner Hand
 Thu' ihr kein Leid!

"Hvor vidunderlig smukke!" sagde hun, da han holdt op.

"Saadan kunde og turde ogsaa en Mand bede," svarede Cecil, "og dog tænkte Digteren kun paa een Kvinde."

„Staffels Væsen! og sæt nu, at han alligevel forvolder det Skade, naar han kaster det bort som en visjen Blomst og skjodesløs søndertræder og forglemmer det?“

„Saa har det dog været en Lykke over al Beskrivelse, paastaa jo vore Hjertekjendere, Digterne.“

„Jeg troer dem ikke! Denne vidunderlige Længsel, disse bittre Taarer, disse tomme Timer, nei nei, jeg troer ikke engang, at Goethe mente det alvorligt da han sang:

Ich besaß es einmal,
Was so köstlich ist,
Daß man es zu seiner Daul
Nimmermehr vergißt!“

„Sascha, nu maa vi hjem!“ formanede Anita. Cecil saae forstræffet paa hende.

„Tage hjem? men Solen staaer jo endnu høit paa Himlen. Hvor kan dog denne Dag i det Hele taget faae Ende? Tage hjem?“ gjentog han saa forfærdet, at Anita brød ud i en hjertelig Latter.

„Troer De, Hr. Greve, at vi ere vante til at tage hjem i bælgmørk Nat og tilmed uden Ledfager? — Vor Skipper veed, at vi bestemt paa denne Tid tage hjem, og den lille Slyngel derhenne veed det ogsaa.“

„Men engang for Alle, jeg er her jo til Deres Tjeneste.“

„Foreløbig min hjerteligste Tak,“ svarede Alex=

andra, „jenere hen, naar vi have havt Fornøielsen af at være blevne presenterede for Deres Fru Moder, ville vi lægge nye Planer. Uden hendes Vidende kan selvfølgelig Intet arrangeres. For denne Gang altsaa: Addio, signor Conte!“

Begge Søstrene hilste ham med en smilende Ynde, og han følte, at hun havde Ret: hun var nødt til at afsedige ham. Cecil tog mekanisk Hatten af og fulgte, som om de vare i en Salon, Damerne endnu nogle Skridt. Da sagde han leende:

„Dor jeg sige: a rivedersa?“

Endnu et venligt hilsende Blik — knap et Svar paa hans Spørgsmaal — og de grønne Buste lukkede sig som et Tæppe efter den lille Karavane, — Cecil var ene.

Var dog dette den samme Udsigt, som for en Time siden havde begejstret ham saa stærkt? Han klattrede atter op ad Trinene og saae ud over Landskabet. Det Hele forekom ham forandret, Lyset var afdæmpet, og en trykkende Følelse af Ensomhed sneg sig lammende ind over ham. Ja, det var paa Tiden at tage hjem, det var ogsaa hensynsløst af ham at have ladet den elskede Moder være ene saa længe; til Hjemmet! til Hjemmet!

Da Cecil kom ned, laae Skipperen paa Bænken i sit Fartøi og nynede i den nydigste doce fariante den skjælmste Sang:

„La luna é bianca —“

Hvor var Søsterens Baad bleven af? — Da han efter en langsommelig Seiltur nærmede sig Hjemmet, skintede han imellem de grønne Slyngeplanter paa Berandaen Alexandras hvide Kjole. Og da han steg op ad Trapperne, var det Begyndelsesstroferne af de stormiske Vers, som gled over hans Læber:

„Als ich Dich kaum geseh'n,
 Mußt es mein Herz gesteh'n:
 Ich konnt' Dich nimmermehr
 Vorübergeh'n.“

„Endelig mit Barn!“ raabte hans Moders elskede Stemme ham imøde, da han traadte ind i Dagligstuen, hvor Lampen allerede var tændt. Det var som om en stille Fred sænkede sig over ham paa dette Sted, og han aandede dybt.

„Walbach havde allerede spaaet i Kortene, at Du først vilde komme hjem imorgen tidlig,“ vedblev Grevinden, „har Du maaske oplevet et Eventyr? Thi det er dog dette, der er og bliver Eders evige Længsel. I Herrer! kom strax herhen og fortæl mig det. Walbach besørger imidlertid Aftensbordet dækket. Jeg haaber, at Du som en ægte Turist er meget fulten.“

„Ja, jeg veed ikke Mama,“ svarede han og kysjede hende paa Haanden, „i ethvert Tilfælde glæder jeg mig ved atter at være hos Dig. — Udflugten var naturligsis prægtig over al Beskrivelse. Jeg kan næppe afhente det Dieblif, da jeg kan vise

Dig den henrivende Udsigt, som jeg idag har lært at kjende. Om otte Dage tænker jeg, at Du kan være saa vidt, Mama mia!»

„Cela depends, mon enfant, — Det troer jeg næppe; kun ingen Overilelser, og dette gjælder i alle Livsforhold. Traf Du nogen der?“

Der opstod en lille Pause saa svarede Cecil:

„Kun to elskværdige Damer traf jeg paa hele Turen, hvis Bekjendtskab det har været mig en Fornøielse at gjøre, nemlig Søstrene Alexandra og Anita v. Waletta, vore Husfæller.“

„Ah! jaaledes! Altsaa har de dog endelig engang faaet fanget Dig.“

Klangen i Stemmen lod lidt opirret; en let Sky af Uvillie fløi hen over det fine aristokratiske Ansigt.

„Saa kommer Du til at sige, at Din Søn var Jægeren, der sporede Wildtet, thi Frk. v. Waletta var der med sin Søster, før jeg kom. Seg vil tilstaa Dig, at Mødet generede mig, og at jeg følte mig meget uridderlig og var Damerne taknemmelig for, at de ikke lod mig føle alt for meget, at jeg havde forjæmt at aflægge en Visit.“

„Selvfølgelig følte man sig meget henrykt over at have fanget Dig?“

„Men Mama dog, hvordan tænker Du Dig egenlig, at de Damer ere? Du vilde blive forbauset over, hvor fuldkommen »en prinsesse« Alex=

andra v. Walletha behandlede Din Søn. Forøvrigt tvivler jeg ikke et eneste Dieblif om, at hun ved sit Bæsen og sin hele Naade at være paa vil finde Naade for min høie Hersterindes Dine. Nu kan Du jo først see hende.“

(Fortsættes).

Foreslaaede nye Medlemmer:

Docent Bruun Petersen.

Glarmester Elias B. Hjorth.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Syv og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 16.

Lørdagen den 18de April 1885.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Ved Bardolino.

(Af Elise Volto.)

(Fortsat)

„Det haster slet ikke, Cecil, passons la-dessus. Forstyr mig ikke min Nattero ved Tanken om at skulle modtage fremmede Mennesker, fordi de tilfældig boe under samme Tag som vi, og det ovenikjøbet Folk, man ellers ikke vilde modtage. Intet er mig ubehageligere end et ikke fuldstændigt selvvalgt Selskab! Altsaa aflever imorgen, hvis Du synes, Dit Kort, og lad dermed den Sag være endt. Damerne veed jo, at jeg endnu er for svag til at modtage Besøg. A propos, der ligger et Brev fra Drestes til hans Pylades; se dog efter, om Eberhard snart kommer.“

Cecil reiste sig uden at svare. Der var ført en skarp Mislyd ind i den smukke Harmoni fra de nylig gennemlevede lykkelige Timer. Eberhard skrev.

„Paa Grund af nogle nødvendige Byggeforetagender og min Forvalters Sygdom kan jeg først være hos Dig om circa 3 Uger. Jeg har heldigvis for meget at gjøre til ligesom en forelsket Pige at tælle Dagene, som endnu skille mig fra Dig; men det vil jeg dog sige Dig, gamle Dreng, at jeg glæder mig overordentlig til at see Dig igjen. Det er en herlig Opfindelse med dette Benkskab, man kan vedblive at arbejde med koldt Hoved, hvad den saa høit forroste Kjærlighed netop ikke tillader. Jeg tænker, at vi to nok skulde holde os tappre en Stund endnu, Du maaske endnu længere med Din prægtige Moders Ledelse, og jeg indlader mig maaske kun paa et Fornuftparti! Uden det frygter jeg, at jeg vil blive sat til Side som en Vandringstav, man ikke bruger mere, naar Du engang kommer til at smage den Trylledrif, der saa

„Hurtigt beruser“ — — —

Jeg frygter meget mere for Dig end for mig selv. Idealister, som Du, see som bekjendt en „Helene i enhver Kvinde,“ og jeg kan derfor saa godt forstaae Din Moders Angst, som hun ofte

har udtalt endog til mig. Men vi vente jo begge lidt endnu, min Dreng ikke sandt?

„Ganske tilfældig, paa tyvende Haand, har jeg erfaret, at Frk v. Dallensee tilligemed sin Datter har ifinde at besøge Eder; jeg vil haabe, at den lille Susi ikke saa hurtigt vil kunne erobre Dit Hjerte; man maa i ethvert Tilfælde gjøre denne Hjertetyv det saa vanskeligt som muligt, mærk Dig Det, min Dreng. Skriv snarest et langt Brev til mig; Du veed, det ligger ikke for mig at skrive, men jeg er desuagtet beredt til at gjøre Dig hvilkensomhelst Offer- og Venstabs-tjeneste, Du maatte forlange til Gjengæld; sæt mig kun paa Prøve. Jeg holder fuldt saa meget af Dig, selv om jeg ikke sender Dig alenlange Breve. Kys den naadige Fru Grevindes smukke Haand i mit Navn. Haabende snarest at kunne være hos Dig —

Din Eberhard.“

„Han kommer desværre først i Lobet af tre, fire Uger, Mama,“ sagde Cecil, idet han lagde Brevet sammen, „han skriver noget om et Besøg af Dallensees, — har Du inviteret dem?“

„Kom nu og spis, saa skal jeg fortælle Dig det Hele. Sa, jeg har bedt min gamle Veninde om at komme her med sin lille Datter; den Smaa har sidste Vinter, naturligvis meget for tidligt, været paa Baller, og nu trænger hun til at udhvile sig

lidt. Hun er endnu ganske ung og blev meget feteret, som Moderen meddelte; jeg tænker, de leie Villaen her ved Siden af. Det havde naturligvis været meget behageligere, naar de havde kunnet faae de Bærelser, som disse Theaterdamer have; veed Du ikke, hvor længe de have ifinde at blive her?"

„Nei, Mama! Fruen Alexandra v. Baletta trænger vist mere til en Rekreation end Susi Dallense.“

„Jeg haaber, at hun vil blive et behagligt Selskab for Dig, hun skal være bleven rigtig sød. Du var dengang meget elskværdig mod hende som Barn, Cecil, det har Moder og Datter ikke glemt og den lille Pige hang dengang meget ved Dig i de Frier. hun besøgte os.“

„Jeg kan næppe huske hende mere. Lad os vente og see, hvordan vi nu falde i hinandens Smag. Jeg vil aabent tilstaa, at jeg hellere vilde have været her med Dig og Eberhard alene. Og nu god Nat, Mama, det er Din sædvanlige Sengetid, jeg tør ikke opholde Dig og vil forresten ogsaa gjerne skrive til Eberhard. Imorgen tør Du maaske nok kjøre en lille Tur ud hvis Du har Lyst, men saa vil jeg være Din Kudsst, hører Du?“ —

„Idag bliver det mig, som kun skriver et lille Brev,“ skrev Grev Cecil til sin Ven, „jeg vil blot bede Dig om at fremskynde din

Reise saa meget som mulig. Du har tilbudt mig et Offer paa Benskabets Alter, og jeg tager Dig paa Ordet. Du skal beskytte mig mod disse Dallenges! Jeg har idag tilfældig lært at kjende to Damer, som sikkerlig ville interessere Dig i høi Grad — i al Fald den ældste — nemlig Sostrene Balletta fra W., vore Husfæller her. Maaſke erindrer Du, at Bladene ofte have bragt entusiastiske Beretninger om en ung tragisk Skuespillerinde, Datter af en forhenværende østerrigsk Oberst, — nuvel det er hende, som er her tillige med sin yngre Søster. Bort Mode kunde ikke tænkes mere romantisk, og aldrig nogensinde vil jeg kunne glemme den fortryllende Blet, hvor jeg saa hende første Gang. Det gjælder nu om at bane Veien for et naturligvis kun flygtigt men dog utvungent Samliv, jaalænge de opholde sig her. Men hvor vanskeligt dette rimeligvis bliver, veed Ingen bedre end Du, der kjender min elskede og aristokratiske Moders Anskuelser saa noie. Og hvorfor skulde jeg i denne pøjsrige Ensomhed give Afkald paa en Omgang, som tiltaler mig i saa høi Grad, og som ingen Følger vil kunne faae? Du maa altsaa, min Dreft, komme jo før jo hellere.

„Tro ikke, at der er Fare for, at jeg ligeoverfor disse to skulde brænde mig paa den Ild, imod hvilken Du atter og atter advarer mig. Du

kjender min Karakter tilstræffelig til at vide, at jeg aldrig vilde nærme mig en Kvinde, selv om hun var nok saa bedaaende, i den Hensigt at gjøre hende til Grevinde Ellerbach uden min tilbedte Moders Billigelse. Et Ægteskab, som ikke blev indviet med hendes fulde Betsignelse, kan jeg ligfrem ikke tænke mig. Pligterne mod Ens Moder maa være de første for en Søn. Og i dette Tilfælde er det Hele fuldstændigt farefrit: begge hine Kvinder interessere mig, fordi de ere saa naturlige og ligefremme hver paa sin Maade, og dette vil Du forstaa, naar Du ser dem. Kom derfor saasnart som mulig, min Kjære, til

Din Cecil."

Da Grev Cecil næste Formiddag lod sig melde hos Søstrene Valetta, modtog Anita ham alene i den pyntelige lille Salon.

„Sascha har sandsynligvis igaar anstrængt sig for meget,“ sagde hun, „eller forkjølet sig, hun er hæst og tør altsaa hverken tale eller ophidse sig med noget som helst, og hun maa derfor blive liggende pænt stille paa Couchetten med en saa kjedelig Bog som mulig. Naturligvis har jeg været saa omfjogtsfuld at tage et helt Lager af den Slags Lektüre med. Denne Kur er saa ubehagelig for hende, at hun forhaabentlig nok næste Gang er mere forsigtig, foreløbig tør vi kun indlade os paa korte Udflugter,

indtil dette Feber- og Høsteanfald er forbi. Det vil gjøre hende ondt ikke at kunne hilse paa Dem."

"Jeg skal tillade mig at komme igjen imorgen," svarede han. "De maa jo i P. gaae i en stadig Befymring for Frøken v. Valetta, saalænge den anstrængende Sæison varer."

"Nei egentlig ikke, hun lever og gaaer op i sit Kald, i sin Kunst og først ved Slutningen af denne Vinter fik hun denne Høste og lette Udmattelse, som gjorde mig saa bange, men Lægen lo mig ud."

"Hvor gjerne vilde jeg ikke engang see Deres Frøken Søster paa Scenen; Reisen fra vort Gods til P. er rigtignok ikke saa ganske lille, men jeg vil opbyde alt for at faae Frøken v. Valetta at see næste Vinter i en af hendes Glansroller."

"Saa maa De see Alexandra som Gretchen, som Clara, som Ophelia eller som Julia! Jeg kunde have lyst til at vide, hvad De vilde synes om hendes Talent."

"Urligt talt vilde jeg igaar snarere have antaget hende for en Prinsesse, der reiste incognito end for en Theaterprimadonna."

"Saaledes gaaer det mange, og hun er stolt derover. Intet er hende ubehageligere end at vække Opsigt paa nogen Maade. Jeg troer næsten, at hun vilde foretrække at være grim og intetsigende naar hun derved kunde opnaae, at Ingen lagde

Mærke til hende. Allerede som Barn gav hun sig til at græde, naar man tvang hende til at vise for Tilskuere sit allerede dengang fremspringende Talent.“

„Og hun gif alligevel til Theatret?„

„Ja, nogle Venner af vor afdøde Moder, som selv havde været en udmærket italiensk Concertsangerinde, raadede hende dertil for at hun saaa snart som mulig kunde opnaae en selvstændig Stilling.“

(Fortsættes).

Foreslaaet nyt Medlem:

Damefræderinde H. W. Gehrke.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Sognedag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Syv og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 17.

Lørdagen den 25de April 1885.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Ved Bardolino.

(Af Elise Polko.)

(Fortsat)

„Det gjaldt ogsaa om at befri vore Brødre for den Byrde, som Omforgen for os paalagde dem men en høiere Haand tog denne Byrde fra dem, idet de begge faldt i Krigen, den Ene ved Dybbøl, den Anden ved Königgrätz. En Søster til Moder tog os saa til sig, hun har nu i nogle Aar været Enke og lever nu hos os som vor Husbestyrerinde. Tidligere gav jeg Undervisning i Sprog, skjøndt jeg rigtignok var temmelig ung dertil, men allerede for lang Tid siden har Sascha forbudt mig det, og jeg lever nu for at bære Omforgen for hende, saa godt jeg kan, og vi leve meget lykkelige sammen.

De kan ikke tænke Dem, hvor hyggeligt og rart vort Hjem er, og hvor stille vi leve.“

„Stille? Naar man er en feteret Kunstnerinde?“

„Saschas Kunstnerliv holdes helt ude fra vort Privatliv; saasnart hun træder over Tærskelen til vort lille Hjem, er Kunstnerinden lagt paa Hylden.“

„Samen, modtager hun da aldrig Besøg af sine Kolleger og af sine — Beundrere?“

„De synes, Hr. Greve, ogsaa at høre til dem, der ansee det for en Umulighed, at en Kunstnerinde kan gaae op i sine Familieinteressser. Sascha omgaaes venligt med alle sine Kolleger fra Theatret men ikke intimt med Noget, hverken af Hantjøn eller af Hunkjøn. Og hvad Beundrerne angaaer, da maa de vige for den over vort Hjem skrevne usynlige Trylleformel, som De nok mindes fra Tryllesløiten: „Tilbage!“

„Denne Trylleformel maa altsaa ogsaa gjælde mig?“

„Ja, uden Tvivl, med mindre da min Søster skulde være tilbøielig til at gjøre en Undtagelse med vor tidligere Husfælle.“

„Husfællen har sent nok ladet sig melde og har derfor meget at indhente. Hvornaar imorgen tør jeg komme?“

„Helst efter Middag, saa sidde vi paa Verandaen, og jeg gjør et Forsøg paa at læse høit.“

„Kunde jeg ikke faae Lov til at afløse Dem?“

Jeg har allerede i lang Tid beklædt Embedet som Forelæser hos min Moder?"

"Med største Fornøielse. Jeg gjør ellers alt for Sascha, kun Oplæsning udføres med et Suk. Jeg læser for det Første slet ikke godt, og for det Andet have vi kun et meget ringe Udvalg af Lektüre med os, og saa er der ovenikjøbet saameget derimellem, som ikke interesserer mig, f. Ex. de Bøger, som min Søster studerer for sin Kunsts Skyld."

"Tør jeg da tage nogle med, vi have saamænd flæbt en hel Kasse fuld herud?"

"Ja, det vilde vi være Dem meget taknemmelige for."

Grev Cecil reiste sig for at tage Afsted, og Anita rakte ham venligt Haanden. Hendes henrivende Naturlighed havde glædet ham, og han tænkte, medens han gik op ad Trappen, paa, hvor henrivende de kommende Eftermiddage vilde blive, hvis den Anden viste sig ligesaa utvungen og naturlig. Og imorgen vilde han vælge den Tid, da Grevinden pleiede at tage sin Middagshvile og derefter skrive Breve. Til den sædvanlige The-tid skulde hun derimod ikke undvære ham. Blot hans Moder snart vilde bestemme sig til at modtage Søstrene, saa var der efter Cecils Mening ingen Tvivl om, at de begge vilde falde i hendes Smag. —

Og den næste Eftermiddag saae virkelig Cecil

Ellerbach ved Siden af Alexandra Ballettas Couchette, og foran ham stod et Bord, som han næsten havde fyldt med smukke indbundne Udgaver af klassiske og moderne Digtere, og Anita læste med komisk Pathos Titlerne op. Den unge Skuespillerinde havde et fint Broderi i Hænderne.

„Aristokratiske Hænder! vilde Moder sige,“ tænkte Cecil, idet han fulgte de slanke, hvide Fingres Bevægelser. Et Skjær af Blegthed og Træthed var endnu udbredt over Alexandras Ansigt; Stemmen lød helt tilfløret, men hendes brune Dine straalende og et muntert Smil spillede om Læberne.

Lige udenfor havde man den smukke Udsigt over Landskabets straalende Skjønhed, nedenunder i Haven en Blomsterfylde, som kun Sydens Foraars formaacer at frembringe, — overalt Lys og Glæde overalt stod der skrevet det hemmelighedsfulde Bud: „Vær lykkelig, nyd den korte solbeskinnede Tilværelse.“

„Vælg nu, Sascha,“ raabte Anita endelig og afbrød sin Oplæsning af Titlerne, „nu har Du hørt nok for at kunne vælge.“

„Vil De ikke gjøre os den Fornøielse at forelæse os et af de Kellerske Digte, Grev Ellerbach?“ spurgte Alexandra sagte. „Jeg stammer mig ved at tilstaa, at jeg ikke kjender et eneste.“

„Her er Bogen,“ sagde Anita.

Han slog op.

„Her træffer jeg just Havfruefangen, og da jeg antager, at det er efter Deres Smag, Frøken Balletta, naar jeg læser, hvad der netop falder mig i Dinene, saa tør jeg maaske begynde dermed?“

„Der er ikke noget, som bedre vilde kunne passe til hele Stemningen her ved Gardasøen end et Digt om Havfruen.“

Dg han læste med sin forunderlig sympatetiske Stemme:

Dg Havfruen greb da Fiskeren fast,
Dg bort fra de fjendtlige Straande
Hun svømmede nu med skyndsom Hast
Ild i de natlige Blande.

Hun svømmed rundt i Ring paa Ring
Snart oppe, snart nede ved Bunden,
Hun valsed rundt og tumled' omkring
Dg suged' ham Blodet af Munden.

I trende Dage hun stilled' sit Savn
I Belgen forneden og oven,
Den fjerde hun aabned sin kolde Favn,
Dg Fiskerens Lig sank i Boven. —

Saa stød hun med H mod Landet ind,
Dg Solen gjød Lys om Panden,
Hun sminked med Purpur den blege Kind
Dg nærmed' sig syngende Straanden.

„Hvilket Sujet for en Maler!“ sagde Alexandra med en lille Gysen.

„Nei, saa holder jeg dog mere af Goethes Havfrue,“ raabte Anita. „Jeg troer nok, at hun

holdt mere og længere af sin Tjester. Her er det jo et vildt Rov, og hos Goethe hedder det kun: halvt loffed' hun ham, halvt gav han sig hen. Jeg frygter for, at Kellers Billede ikke vil lade mig jove inat."

"Og dog skal jeg tillade mig at oplæse et andet endnu rædselsfuldere end dette, men med en vidunderlig Kraft i Udtrykket og Farve i Skildringen, nemlig det, som Digteren kalder „Vinternat."

Og Cecil oplæste nu med sin sønre Stemme dette skønne Digt, der altid virker saa stærkt paa Tilhørerne.

Da han havde sluttet, herskede der dyb Stillehed; det var som om et iskoldt Windpust var faret hen over dem Alle. — Alexandra saae drømmende ud i det Fjerne og Auitas Kinder blusjede.

"Digteren peger her paa en Forbandelse ved Kjerligheden," sagde Cecil „men jeg troer, at kun Digterens Bæsnere, som udøve dette Trylleri, ere fremmede og eventyragtige. Trylleriets selv er intet Eventyr — til al Lykke. Disse Ord:

Aldrig glemmer jeg det mørke Blik,
Det er præget dybt i Sjælen . . .

blive udtalte i alle Sprog og ville blive det, saalænge Kjerligheden er til paa Jorden."

Udenfor slog Søens Bølger op imod Stenene ved Stranden; et sagte Windpust foer som en

Klagesang gjennem Luften; ingen af de tre, som vare her tilstede, glemte nogensinde Gottfried Kellers Havfruejange. —

„Blot endnu otte Dage, saa har jeg Dig her,“ skrev Cecil til sin Ven. „Det er godt, at jeg ikke forud vidste, hvor meget længere Du vilde blive borte, end Du og jeg haabede. Jeg troer forøvrigt, at denne sikke beroligende Følelse, at det kun er en kort Tid, som stiller os fra hinanden, gjør mig doven til at skrive Dig til. Naar Du først er her, vil vort Samliv blive saa meget mere inderligt. Det er besynderligt nok, naar jeg sætter mig ned for at skrive til Dig om Et eller Andet af min Dagbog, saa er det, ligesom om jeg vilde forsøge at gribe et Speilbillede i Vandet. Intet kan jeg holde fast. Jeg har ofte Hjertet fuldt af forunderlige Dplevelser, og naar jeg saa vil meddele Dig det, maa jeg tænke mig om, hvad det var, og jeg mærker da, at det egentlig ikke lader sig beskrive eller fortælle. Jeg kan kun sige Dig, at jeg deler min Tid i to Dele: den største tilhører min Mama, den anden Søstrene. Vi læse og tale sammen — sommetider foretage vi ogsaa Udflugter sammen; begge disse Kvindeskikkelser høre med til mit Liv i Bardalino paa samme Maade som Udflugterne over den fortryllende Sø og som Balsamluften, jeg her indaander; der er lutter Solstin om mig

og i mit Hjerte. Mama kommer sig Dag for Dag og er ømmere mod mig end nogenfinde. Der er kun en ganske lille Sky paa Himlen, nemlig Mamas Vægning ved at modtage Besøg af vore Husfæller. Jeg har nogle Gange set en Undskyldning for denne Vægning i Mamas Utilboielighed til i det Hele taget allerede nu at modtage Fremmede, men Søstrene have allerede gjentagne Gange set mig kjøre ud sammen med hende, og nu spørger man mig heller ikke mere derom, men Du vil nok jævne det Hele, naar Du kommer.

(Fortsættes).

Foreslaaet nyt Medlem:
Høker P. C. Larsen.

Selskabets Bogholderkontor,
Bestergade 23, 2den Sal,
aaabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Admiralgade 18, 3die Sal.
Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Syv og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 18.

Lørdagen den 2den Mai 1885.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Ved Bardolino.

(Af Elise Holto.)

(Fortsat).

Naar blot Dallensees vilde blive borte! De ville ganske sikkert bringe en Mislyd ind i mit Livs Harmoni her; en trykkende Følelse bemægtiger sig mig, naar jeg tænker paa dette Samliv. Og dog vil jeg ikke lade mig narre af dem for en eneste af de Timer, jeg har ifinde at tilbringe sammen med Ballettas, det har jeg lovet mig selv. Naar jeg er sammen med disse, paakommer der mig ofte en forunderlig Følelse, som jeg ikke kan forklare Dig. Det er Bardolino og den vidunderlige Sø, som fortrylle mig saaledes, — og Luften og Farverne og Himlen — maaste

vilde jeg alle andre Steder gaae aldeles rolig forbi begge Søstrene; men mærkværdigt er det, at jeg ligesom føler, at Livet her i Bardolino aldrig vil faae Ende, at den Drom, som jeg her drømmer, aldrig vil blive fulgt af en Opvaagnen. Jeg veed nok, at Du, hvis Du faae mig saaledes som nu drive nedad Livets Strøm uden at tælle Dagene og uden nogenfinde at spørge om, hvortil dette skulde føre, vilde sige om mig, at jeg maaste gif og ventede paa et Mirakel. Og Du har vistnok Ret. Det vilde f. Ex. ikke forbause mig det Allermindste, om Alexandra Balletta pludselig viste sig at være Datter af en eller anden Prinds. Anita, den lille muntre Gudinde, kalder mig ofte de to Leonorers Tasjo. Kom Du nu til os som — Antonio! Vil Du? Vi vente Dig alle med Utaalmodighed, thi jeg har fortalt meget om min Drest.

Din Pylades."

Bed Opholdet i denne vidunderlige, paradisiske Luft kom Grevinden til Cecils store Glæde Dag for Dag mere og mere til Kræfter; hun kunde snart deltage i lange Udflugter med sin Søn uden at blive træt deraf, og samtidig med Glæden herover steg ogsaa hendes Omhed og Kjærlighed til ham. Maaste begyndte hun halvt ubevidst at ane, at en anden Magt var isærd med at tage hans Hjerte i Besiddelse, hin Magt, der er stærkere

end Døden. Hun vidste nøiagtigt, hvilke og hvor-
 mange Timer han tilbragte i deres Husfællers Sel-
 skab, og dog holdt hun ham ikke tilbage med et Ord
 eller et Blik, naar han foretog sig Spadsjereture eller
 Roture sammen med Søstrene. Hun nævnte sjelden
 Damerens Navn og da altid aldeles ligegyldigt,
 og hun overraskede derfor fuldstændig sin Søn
 ved en Dag, da han notop havde affendt sit sidste
 Brev til Eberhard, pludselig at gjøre ham den
 uventede Meddelelse, at hun nu følte sig tilstræffel-
 ig til at modtage deres Husfællers Visit, og at
 det vilde være hende kjær at faae dette Etikette-
 spørgsmaal ordnet, inden Dallsenjes indtraf. Den
 videnlynlige Glæde, med hvilken Cecil modtog denne
 Meddelelse, syntes hun slet ikke at lægge Mærke til.

Det var kort efter Frokost, da Cecil vidste, at
 Søstrene pleiede at tilbringe en Timestid paa Søen
 til hen imod Middag — at vente med at bringe
 dem den glædelige Meddelelse indtil deres sædvanlige
 Mødetid kunde han ikke — og han gik derfor ned
 igjennem Haven og langs med den Vej, der førte
 ned til Søen, i det Haab, at han vilde have Lykken
 med sig og møde Wallettas.

Han traf da ogsaa Alexandra siddende under
 en Platan parat til at gaae i Baaden, jaasnart
 Anita kom.

Hun hørte hans hurtige Skridt og dreiede
 Hovedet om imod ham, og en dyb Rødme lagde

sig forræderisk over hendes Kinder, idet hun fæstede sine Dine paa ham.

„Er der hændet Dem noget Særligt, Greve? De ser jo ud, som om der var sket et Mirakel!“ sagde hun sagte, medens hendes Ansigt var præget af den elskeligste Forvirring.

„Ikke eet men to Mirakler er der sket,“ svarede han glædestraalende. „For det Første har jeg faaet Leilighed til at see Dem paa en anden Tid end sædvanlig, og for det andet bringer jeg en Anmodning fra min Moder, om De vilde aflægge hende et Besøg. Gud være lovet! nu er hun saa rast, at hun kan modtage Dem. Ikke sandt, De vil jo komme, men hvornaar?“ spurgte han i aandeløs Hast.

Alexandra saae tankesfuld ned for sig og borede Spidsen af Parasollen dybt ned i Sandet.

„Vil De spørge Anita?“ svarede hun endelig uden at see op, „hun vil naturligvis være lige saa beredt dertil som jeg. Hvis Fru Grevinden ikke træffer nogen anden Bestemmelse, ville vi tillade os at komme en af de første Dage noget før Middag. Nu kommer Anita,“ sagde hun, idet hun reiste sig op, med et dybt Suk, „jeg beder Dem, aftal det Nærmere med hende, jeg gaaer langsomt foran ned til Baaden. Paa Gjensyn!“

Farven skiftede paa det smukke Ansigt, og Stemmen havde en sælsom bevæget Klang; hun rakte ham

om sædvanlig Haanden til Afsted, og som drevet af en uimodstaaelig Impuls greb han den med begge Hænder og omslattede den, saa at han følte Haandens Varme igjennem Handsken. Et næsten ængsteligt bedende Blik fra hendes store Dine traf ham, han slap Haanden og stod fortabt i Beskuelsen af den stolte, fornemme Skikkelse i den hvide Dragt og den store Straahat, som langsomt forsvandt mellem de blomstrende Buske.

Anitas klare Stemme, der lød ned til ham fra Huset, vakte ham af hans Drømmerier.

„Det er imod Aftale, Hr. Greve!“ raabte hun til ham allerede langt borte fra, og hendes smilende friske Ansigt straaede ham imøde. „Har De maaske overtaget en eller anden særegen Mission, og hvorfor løber Alexandra sin Vej?“

Han skyndte sig med at fortælle hende det Hele. Der kom pludselig Alvor i Anitas Dine.

„Vi have bestemt at tilbringe hele Dagen imorgen i det Fri,“ sagde hun efter en kort Overveielse, „vil De være saa venlig at melde os til Fru Grevinden til iovermorgen? Sascha skal have Lov til at nyde saa meget som mulig af denne Naturens Herlighed — det Hele er jo snart forbi. Vi have nemlig idag faaet Brev fra vor Huslæge og trofaste Ven, han skriver, at han anser en Efterkur i St. Moritz i Engadin for særdeles ønskelig for Vintersaisonens Begyndelse.“

En Ishaand lagde sig paa Cecilis glødende Hjerte; der var altsaa allerede Adskillelsen, den frygtede Opvaagnen!

Som i Dromme buffede han for Anita, der ilede videre, og han gik langsomt op imod Willaen. — Han foer forskrækket i Veiret da han hørte sin Moders Stemme imellem flere Andre. Han saae op til Balkonen og opdagede da ved Siden af gamle Wallbach en anden indpakket Skikkelse og ved Siden af Grevinden to elegante Damer. De vendte sig om imod ham øiensynlig gjorde opmærksomme paa ham af Grevinden. En klar Pigestemme raabte hans Navn, og idet han hilsende tog sin Hat af, faldt en Kose ned i den; der var ingen Tvivl — Dallensees vare komne.

Da han traadte ind i sin Moders Salon, kom hans forhenværende lille Legekammerat ham imøde: en sirlig ung Pige i et extravagant Sommertoilette. Hele Skyer af Musjelin, Kniplinger, Baand og Sløiser bruste frem imod ham, det var et Slags Hyrdindekostume à la Watteau, der manglede i Virkeligheden kun den blomstersmykkede Hyrdestav. Ud af et Virvar af lysblonde Loffer, paa hvilke man lige kunde see et Skjær af Pudder, figgede et blegt Rococoansigt med en egenfjindig Mund og et Par smægtende blaa Dine.

„Vi kom sent iaftes,“ sagde hun, idet hun rakte Haanden ud imod ham, „jeg er endnu aldeles

ødtræt. Kan De kjende den lille Susi endnu,"
 itore Cecil? Jeg kunde strax kjende Dem."

Han skyndte sig med at forsikre, hvad en
 Verdensmand altid i et saadant Tilfælde pleier at
 forsikre, hilste paa sin Moders Veninde og modtog
 hendes Gjenhilfen, stillede sig strax til Damernes
 Disposition paa denne første Dag og var desuagtet
 saa adspredt, at han neppe hørte, hvad der blev
 talt om lige ved Siden af ham; thi Omkvædet paa
 alle hans Tanker var kun: „Nu er det Hele
 forbi!"

Da de Dallenseefke Damer om Aftenen havde
 truffet sig tilbage til deres egne Værelser, sagde
 Baronessen:

„Hvilken interessant Mand dog Grev Cecil
 er bleven! Han ligner jo en Prinds. Nu kan jeg
 forstaa, at min kjære Fanny er saa stolt af
 sin Søn."

„Interessant? det finder jeg slet ikke," sur-
 mulede Susi, „han har just ikke taget overdreven
 stor Notice af mig, han talte jo meget mere med
 Eder end med mig! Han saac ud, som om Val-
 gjæsterne vare komne, inden Lykene vare tændte.
 Gud veed, om han danser godt?"

Baronessen lo.

„Du har da heller ikke andet i Hovedet end
 dine Balhistorier! Selv om Cecil dandsede aldrig
 saa daarligt, er han dog en høist distingveret Per-

fon, og ovenikjøbet et rigt og misundelsesværdigt Parti, selv for en lille Prindsesse — naturligvis uden Land. Han er maaske nok en Smule Sværmer og Idealist, ja vidt jeg kan see, og dette synes snarere at være taget til end af i de Aar, i hvilke jeg ikke har set ham, men en klog Hustru vil nok vide at dæmpe dette."

(Fortsættes).

Foreslaaede nye Medlemmer:

Bogbindermester B. Beuchel.

— C. P. Holst.

— F. C. Jensen.

— G. N. Olander.

— S. J. Svendsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Syv og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 19.

Lørdagen den 9de Mai 1885.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Ved Bardolino.

(Af Elise Polko.)

(Fortsat).

„Hvad han trænger til, er et elskværdigt Verdensbarn, som kan tvinge ham med milde Tøiler til at leve paa samme Maade som hans Standsfæller, saa kan den tilkommende Grevinde Ellerbach prise sig lykkelig i enhver Henseende.“

„Man danser formodentlig alligevel ikke paa Ellerbach Slot!“ mumlede Susi allerede halvt indflumret —

Endelig oprandt Morgenen; Cecil troede, at Tiden næsten havde standset sin Gang, saa forfræffelig længe varede det, inden det Tidspunkt kom, da han kunde modtage og indføre Søstrene

Walletta i hans Moders Salon og see dem tage Plads lige over for denne stolte Kvinde, og dog var det vanskeligt at sige, hvem der var stoltest, Grevinde Ellerbach eller Skuespillerinden Alexandra v. Walletta. Hun forekom ham her at være en Anden, kold og utilgjængelig trods al hendes be-
 daarende, jomfruelige Ynde. Søstrenes Væsen forbausede øiensynlig Grevinden, Klangen i hendes Stemme, hendes Maade at være paa blev endog mildere, efterat de havde vexlet nogle Ord. Grev Cecil selv tog kun ringe Del i Samtalen, en trykkende Jølelse halvt af Stolthed og halvt af Sorgmodighed snørede hans Bryst sammen. Grevinde Ellerbach berørte med tydelig Hensigt de mest forstjellige Emner saavel om Dagsbegivenhederne som om de for-
 skjellige Grene af Kunst og Litteratur og blev i Stilhed ikke saa lidt forbausset over den Ro og Sikkerhed, med hvilken begge Søstrene viste, at de vare hjemme i alle disse Emner. Hun var overrasket over den elegante Udtryksmaade og den elskværdige Ligefremhed, med hvilken Søstrene udtalte sig. Og da nu Alexandra med en ligesaa taktfuld som tiltalende Bending endte Besøget, lovede Grevinden med saa venlige Ord at aflægge et Gjenbesøg, at Cecils Hjerte jublede af Glæde.

Da han havde fulgt Damerne ud og derpaa atter kom ind i Stuen, kunde han være faldet sin Moder om Halsen. Men han trængte disse stormende

Jølelser tilbage, lagde sig paa Knæ foran hende, kysjede hende paa Haanden, og skjøndt han neppe var Herre over sin Stemme, fik han dog spurgt: „Nuvel, Mama?“

Hun lod sin Haand glide kjærtegnende hen over hans Hoved og svarede:

„Jeg finder vore Husfæller meget behagelige og aldeles comme il faut, man skulde virkelig ikke tro, at disse Damer hørte til denne Samsundsklasse; jeg kan saa godt forstaa den Tillokkelse, det kan have for en Mand at omgaaes dem, naturligvis kun pour passer le temps. — Naa, der kommer Dallen=sees, jeg kan høre Susis klare Stemme. Jeg har lovet dem, at vi idag skulde dinere sammen et eller andetsteds.“

Han reiste sig hurtigt op, og da Damerne vare komne ind, spurgte Susi efterat have hilst paa de Tilstedeværende:

„Hvem er de to smukke Damer, som for et Dieblit siden stode her nede paa Terrassen og saa pludselig forsvandt? Høre de sammen med os?“

„Ja ganske vist!“ svarede Cecil kort, „vi have den Ære og Glæde at boe under Tag med begge Frøfnerne v. Walletha. Damerne tilbringe Ferien her, fordi den feirede Skuespillerinde trænger til Hvile.“

„En Skuespillerinde?!“ raabte den lille Baronesse med Liv, „det er interessant! Mama, Du

maa virkelig tillade mig at omgaaes hende. Her er der jo Ingen af vore Bekjendte, der ser eller hører det. Grev Cecil, vil De være saa venlig at bede hende aflægge et Besøgovre hos os?"

(Fortfættes).

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Extract

af

Quartals=Regnskab 1885,

for

det forenede Understøttelses=Selvskab.

---

x

Indtægt.

	Kr.	D	Kroner
1. Kassebeholdning fra forrige Kvartal	"	"	22.425
2. Halvaarligt Kontingent:			
Restance fra forrige Kvartal . . .	417	32	
anvist for dette Kvartal Hs. Maj.			
Kongens Bidrag	40	"	
Er	457	32	
deraf er indkommet	380	32	380
affrevet som uerholdelig	24	50	
Restance ultm. dette Kvartal . . .	52	50	
3. Ugentlige Indtægter for Bladet "Borgervennens" 97de Aargang Nr. 1—13			1.324
4. Renter:			
Af Sparekassen f. Kbhvn og Omegn			190
5. Afdrag paa Laan:			
Restance fra forrige Kvartal . .	130	"	
anvist for dette Kvartal	4326	"	
Er	4456	"	
deraf er indkommet	4326	"	4.326
Restance ultm. dette Kvartal . .	130	"	
6. Optaget Laan i Handelsbanken . .			14.500
=			43.146

Kjøbenhavn, den 31. Marts 1885.

Overensstemmer
A. C. Reimann.   D. F. Olse

Udgiwt.

	Kroner	D.	Kroner	D.
Udførelser:				
forordrede fra forrige Kvartal	2.770	"	2.770	"
afviste for dette Kvartal				
Er	2.770	"		
betalte i Kvartalet	"	"		
forordrede uldm. dette Kvartal	"	"		
indtægter			2.180	80
af de Administrationsomkostninger			242	16
af bladets Trykning			353	08
certifikationer:				
forordrede fra forrige Kvartal	12.970	"		
afviste for dette Kvartal				
Er	12.970	"		
betalte i Kvartalet	12.830	"	12.830	"
forordrede uldm. dette Kvartal	140	"		
af rentefri Udlaan:				
forordrede fra forrige Kvartal	20.150	"		
afviste for dette Kvartal				
Er	20.150	"		
betalte i Kvartalet	19.850	"	19.850	"
forordrede uldm. dette Kvartal	300	"		
af Laanet i Handelsbanken:				
af Rest uldm. dette Kvartal:	14.500	"		
af renter af Laanet i Handelsbanken			42	29
af Kassebeholdning uldm. 1ste				
Kvartal 1885			4.878	46
=			43.146	79

C. Borgen,
Selskabets Kasserer.

Kassekontrollen.
Evanefjær.

Rierrumgaard,
Bogholder.

Borger-Dennen.

Tryk og halvårligt udgivet Aargang.

N°. 20.

Lørdagen den 16de Mai 1885.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Ved Gardolino.

(Af Elise Polko.)

(Fortsat).

„Jeg beklager, min naadige Baronesse, at jeg ikke kan paatage mig det Hverv; for det Første fordi den Eine af dem ikke gaaer ud uden den Anden, og for det Andet, fordi de overhovedet ikke aflægge Besøg, efterjøm deres Læge har anordnet fuldstændigt Ro i enhver Henseende, og den yngre Søster passer i saa Henseende meget strengt paa den ældre.“

„Ja, men de vare jo dog her oppe? Det har Walbach fortalt os.“

„Det kommer af, at de og jeg tilfældig have mødt hinanden paa en Udflugt, og deraf at Mama, da vi jo ere Husfæller, har ønsket deres Besøg.“

„Nuvel! saa gaer jeg til dem! Jeg har aldrig set en Skuespillerinde i Nærheden og kunde nok have Lyst til at vide, hvorledes hun taler og i det Hele taget bevæger sig. Jeg kan jo følges med Dem, Grev Cecil!“

„Aldeles umuligt, Baronesse! Her, som forresten overalt er det bedst, at Enhver forsøger sin Lykke selv. Hvad vilde De selv tænke, om Noget uden først at have indhentet Deres Tilladelse dertil, tillod sig at tage en Dem ubekjendt Dame med paa et Besøg hos Dem?“

„Ja her ere vi jo ikke underkastet de kjedsommelige Selskabsformer — og saa hos en Skuespillerinde.“

„Damerne ere fuldstændig comme il faut, saa vidt jeg kan dømme efter dette første Møde,“ yttrede Grevinden her, da hun saae Grev Cecil rynke Panden af Brede. „Men lad os nu lade dette unyttige Thema falde; jeg kunde nok have Lyst til at vide, hvor vi skulle tage hen, og naar vi skulle spise. Cecil, har Du Lyst til . . .“

„Jeg er idag til Disposition naarsomhelst og hvorsomhelst.“

„Foreløbig indtil Deres Ven Eberhard von Aluen kommer,“ raabte Susi spottende, „give vi ikke Slip paa Dem, Grev Cecil, først derefter kan De af og til faae en lille Udgangstilladelse for at aflægge et Besøg down stairs!“ —

For Cecil var det en dobbel Befrielse, da Berhard endelig ankom; han havde ikke længe innet holde dette Liv ud. Fra Morgen til Aften var han fængslet i „Niddertjeneste“ hos Dallensees, sa at han kun ganske flygtig fik Leilighed til at ilse paa dem, hos hvem dog alle hans Tanker altid dvælede. Hans Udspreddhed og hans tvungne Bæsen gav Baronesse Susi Stof til alle slags Drillerier og bragte mangan Gang Skyer frem paa hans Moders Pande. Susi havde, uden at Cecil anede det, sat igjennem at blive indført hos den unge Skuespillerinde; hun havde ganske ligefrem ledsaget Brevinden, da denne aflagde sit Gjenbesøg, og Fru o. Dallensee havde sluttet sig til. Men det forskjellige Barn var ikke videre opbygget over denne Sammenkomst og fandt, det Alexandra var stiv som en Trædukke og Anita uhøflig, og hun beklagede sig over den Skuffelse, det havde været for hende, at der i Modtagelsessalonen hverken fandtes Laurbærfrandsje eller Kunstnerfotografier. Og saa opførte de sig som andre Mennesker og lod aldeles ikke, som om man havde bevist dem en Gæ.

„Havde jeg anet det, vilde det aldrig være faldet mig ind at sætte min Fod over deres Tærskel.“

Naar hun var alene med sin Moder udtalte hun sig meget unaadigt om Grev Cecil, kaldte ham styg og kjedelig og antydede, at den nye Skuespiller=

inde havde fordreiet Hovedet paa ham; nu ventede hun utaalmodig paa Eberhard v. Muens Ankomst.

„Selv om han ikke var synderlig smuk, saavid jeg erindrer,“ yttrede hun engang, „saa vil han dog bringe Liv i det Hele og gjøre lidt Kur til mig Mama, og selvsølgelig bryde sig Bøffer om Theaterdamerne. Jeg skal vordenlig gjøre Cecil skinsyg, de er dog altid en lille Fornøielse i denne kjedsommelige Tid her.“ —

Eberhard v. Muen var i Virkeligheden hverken saa smuk eller saa elegant som Grev Cecil men han var en kraftig og sympathetisk Skikkelse, munter og glad og øiensynlig opsat paa at gjøre Kur til alle tre Damer. Efter hans Ankomst fik Livet i Bardolino et helt andet Præg. Eberhard var istand til ikke blot forene de tilstedeværende Elementer til en munter selskabelig Kredz, men ogsaa at holde de hinanden modsatte borte fra hinanden og samtidig gjøre Udflugterne, i hvilke begge Modrene og undertiden ogsaa Willaens Gierinder deltog, saa interessante og morsomme for alle Parter som mulig. Det syntes at følge ganske af sig selv, at Anita og Susi hængte sig ved hans Arme, naar det gjaldt om at foretage en længere Spadsjeretur, og naar Cecil gik med sin Moder, bød Alexandra Fru v. Dallensee sin Arm. Men ofte sluttede ogsaa de ældre Damer sig sammen, og i saa Tilfælde vandrede der et lykfsaligt Par bagved de Andre.

Indertiden leirede man sig ofte for at høre Cecil æse op, og han havde altid en eller anden moderne Digter i sin Reisetaske. Tonen imellem Damerne ndbyrdes vedblev rigtignok at være forholdsvis jølig, men Anitas sølvklare Latter rev dog ofte de to andre med sig, hvor meget endog den lille Baronesse ærgede sig over, at det slet ikke vilde lykkes hende at gøre Cecil skinsyg trods al den Umag, hun gjorde sig.

„Der er saa grændseløs kjedsommeligt i Bardolino, skrev hun til sin bedste Veninde i den lille Residentsstad B. Jeg sætter nu engang slet ikke Pris paa den saakaldte deilige Natur og paa disse Morgenudflugter, hvor man kan gaa i sin Morgenhabit — thi der er Ingen, der ser os — og i timevis vandre omkring eller leire sig etsteds, hvor saa man skal beundre en Udsigt. Har man gjort Toilette, saa ødelægger man det Hele, trykker alle sine Blisfées og Bolants og hænger fast med Rniplingerne og bliver undertiden saa varm, at Pandehaarene hænge ned over Dinene som Seilgarn og man kommer til at see ganske affhyelig ud. Jeg har tænkt, om Pudder ikke i saa Tilfælde vilde kunne bøde lidt paa Skaden, men man vilde forse sig her, hvis jeg vovede at aabne min Pudderæske, naar Andre saae derpaa. Og naar man saa endda havde her en elstværdig chevalier sans peur et sans reproche, som vilde se bort fra Alt sligt og beundre

En, hvordan man saa faae ud! Men det er netop Sagen, Kjære! Moder maa sige, hvad hun vil Cecil Ellerbach ligger evig og altid for Fødderne af denne Theaterprinsesse, som jeg ikke engang finder smuk, og hvis den Historie ikke snart holder op, saa betaffer jeg mig dog for at forlove mig med ham! Hvad bryder jeg mig om en Greve, som kun har Die og Dren for en Skuespillerinde, og det gamle Slot har nu aldrig faldet i min Smag, og Du kan være overbevist om, darling, at jeg heller ikke vilde sætte synderlig Pris paa denne Svigermama. Der var et Par Dage, hvor jeg tænkte paa at antage Eberhard von Auen som min chevalier; han ser godt ud og er eller snarere var meget munter, men nu er han helt forandret, han begynder at jufte, vender Dinene og gaaer med en Digtsamling i Lommen. Du kan ikke tro, hvor forandret han er! Endnu veed jeg ikke, i hvem han er ifærd med at forelske sig, om det er i mig eller i denne blonde Hex, thi den anden Søster, en ganske frisk, men ubetydelig lille Pige, kommer selvfølgelig ikke i Betragtning, men det er mærkværdigt, hvor Mændene dog ere uinteressante i Begyndelsen af deres Elfskofsfeber. Jeg mindees ogsaa nu, at jeg har læst noget Vignende et eller andet Sted og maa indrømme, at Forfatteren har fuldstændigt Ret. Mama siger rigtignok, at alle Mænd interessere sig for Sangerinder, Skuespillerinder, Danserinder og den Slags,

ten det er for Egetskabet kun en Modesag. Hun vil eller ikke vide det Allermindste af Eberhard Auen, an er jo ogsaa kun en almindelig Godseier og ilde ikke kunne byde sin Hustru nogen egentlig Stilling. Jeg veed virkelig ikke, hvad jeg skal gjøre. Bare Du dog var her! Hvis Grev Cecil ikke var aa rig, og hvis Din Susi ikke brugte saamange Penge til sine Toiletter, eller rettere sagt hvis Modeskræderinderne ikke vare saa forfærdelig dyre, aa vilde jeg ikke skjænke ham en Tanke mere. Min jæreste Tanke er, at Du, naar jeg nu er gift, kommer i Besøg hos os rigtig, rigtig længe, og aa skal vi pine Greven saa længe til han giver Lov til at holde Bal paa Ellerbach Slot. Hvem jeg saa vil indbyde dertil, det veed jeg nok! Hvorledes gaaer det vor fælles Yndling? Avancerer han ikke snart til Premierlieutenant? Skriv omgaaende et rigtigt langt Brev til Din stakkels ensomme Susi."

N. B. „Glem ikke at fortælle mig, hvorledes Moderne have forandret sig i de forløbne 4 Uger. Man er jo helt borte fra Alting her. Hvilken Frisur bærer Du nu?"

N. B. „Hvis Du har en god Bog eller en ny Roman i Tauchnitz Udgaven, saa send mig den; jeg kan nemlig snart ikke tale med om noget som helst, her læser man nemlig kun Tydskt."

N. B. „Vi have heller ikke noget Flygel her,

ſaa jeg glemmer vel Alt. Men jeg tænker nok, at jeg ſkal indhente det igjen paa vore Muſikſtener, af! var jeg blot der igjen. For næſte Foraar indlader jeg mig nu ſlet ikke paa at gifte mig. Forreſten holder jeg faſt ved min Mening. Fajlle er ſnuffere og klædeligere til Brudedragten end Atkaſt.“

(Fortſættet).

Foreſlaaet nyt Medlem:
Handelsbeſtyrer G. Jørgenſen.

Selſkabets Bogholderkontor,
Beſtergade 23, 2den Sal,
aaſent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selſkabets Kaſſererkontor,
Admiralgade 18, 3die Sal.
Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Syv og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 21.

Lørdagen den 23de Mai 1885.

—*—
Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 19de Marts 1885 afholdtes den aarlige Generalforsamling, til hvilken 39 Repræsentanter havde givet Møde og paa hvilken følgende Sager foretoges:

A. Til Underretning.

1. Følge det fremlagte Regnskab for 1884, der findes trykt i Ugebladet Nr. 9, var der i 1884 udbetalt

i Pensioner til 191 Medlemmer	10,762	kr. 50	Tre
i Gratifikationer til 446 Medl.	13,040	—	" —
i rentefri Laan til 37 Medl.	18,000	—	" —

2. Medlemsantallet var	
den 1ste Januar 1884	251
i 1884 ere døde	55.
i — „ udmeldte og udsflettede	56. 111.
indmeldte nye Medlemmer	58.
Afgang altjaa . . . 58	

Rest den 31te December 1884	2468
deraf Betalende	2287.
Pensionister	168.
Kontingentsfri	8.
Bude	5.

3. Det aarlige Estersyn af Selskabets Activ foretoges den 13de Februar d. A. af de 3 dert valgte Repræsentanter i Forbindelse med Administrationen, ved hvilket Estersyn intet fandtes at erindre.

4. Udvalget til at revidere Selskabets Lov bestaaer foruden af Administrationen af følgende af de enkelte Klasser valgte Repræsentanter:

- af 1ste Kl.: Hr. Bogholder Hartmann.
- „ 2den — „ Professor Holmberg.
- „ 3die — „ Sørigskommissair Nielsen.
- „ 4de — „ Fabrikant Boje.
- „ 5te — „ — Kromphardt.
- „ 6te — „ Høstapetserer Rothman.

Det har den 13de Marts constitueret sig og valgt Hr. Etatsraad Reimann til Formand.

B. Til Beslutning.

5. § 1884 var der indkommet:

- a. 64 Ansøgninger om Laan
 Heraf bevilgedes 45 til Beløb . 20,750 Kr.
- b. 580 Ansøgninger om Pension og Gratification
 Heraf bevilgedes 444 Gratification
 til samlet Beløb . . . . . 13,000 Kr.

cfr. nedenfor trykte Fortegnelse

medens følgende 20 Medlemmer tilstodes Pension
 hver 50 Kr. aarlig fra 1ste Januar d. N.

Nr.		Medl. fra	Alder
1774.	Politibetjent Breunings Enke .	1831.	72.
1951.	Karantaineoff. Brieghels — .	1839.	74.
1988.	Viceinspektør Bays — .	1841.	72.
2273.	Blikkenslager Hammers — .	1843.	73.
2521.	Skibskapitain Simonjens Datter	1844.	73.
2533.	Skrædermester Hjorth . . .	1845.	73.
2553.	Bud Lindes Datter	—	72.
2655.	Styrmand Kosoeds Datter . .	—	63.
2661.	Skrædermester Bjørck	—	74.
2683.	Stabshornblæser Hartenberg .	—	84.
2742.	Værtshusholder L. Poulsen .	1846.	75.
2860.	Kapitain Meinckes Datter . .	1847.	77.
3017.	Kleinmedsvend Gjensmann . .	1848.	75.
3257.	Skomager Weidemanns Datter	1850.	74.
3512.	Kniplingshandler Baruch . .	1852.	73.
3754.	Skomagermester Rohan . . .	1853.	78.
3780.	Slagter Tholstrups Enke . .	1854.	79.

4254. Skomagermester Christensen . . . 1859. 80
 4358. Skrædermester Johansens Enke 1860. 78
 4810. Seilmager Lorenzen 1863. 79

6. Administrationen bemyndigedes til at optage et Laan i Handelsbanken paa 14,500 Kr.

7. Det vedtoges at udslette 4 Medlemme paa Grund af Kontingentrestance og at føre de hos disse tilgodehavende Beløb 24 Kr. 50 Ore til Afgang som tabt.

8. Endelig foretoges Valg af nye Repræsentanter i de efter Tour Fratrædendes Sted:

Første Klassification.

Afgaaede:	Valgte:
Kammerraad Heiberg.	Kammerraad Heiberg.
	Overrettsjagfører H. F. Parfen
	Cancelliraad H. Schow, R.
	Notemester, Kapit. A. Møller.

Anden Klassification.

Afgaaede:	Valgte:
Lithograf Th. Bergh.	De Samme
Pastor F. Nielsen.	og
	Dyrkege, Baron F. Eggers.
	Architect C. Abrahams.

Tredie Klassification.

Afgaaede:	Valgte:
Kapitain F. W. Hendrichsen, DM. og R.	
Skibsbygmester F. H. Gullach, DM. og R.	De Samme.
Secretair F. F. Claessen.	
Krigssassessor F. H. Nielsen, DM.	

Fjerde Klasification.

Ufgaaede:

Valgte:

Fabrikant F. S. Boje.
 Skibsfører C. Eberth.
 Grosserer Adam Petersen.
 — Gustav Kruse.

De Samme.

Femte Klasification.

Ufgaaede:

Valgte:

Ass., pharm. H. A. Piper, R.
 Fotograf A. Feuerstein.
 Brygger F. C. Madsen.

De Samme

og

Brændevinsbrænder H. Bentzen.

Sjette Klasification.

Ufgaaede:

Valgte:

Skomagermester G. Omberg.
 Jostapetserer C. Rothman.
 Skædermester B. Keiding.
 Malermester C. W. Juulmann.

De 3 Sidstnævnte

og

Murermester W. Kehler, R.

Administrationen for det forenede Understøt-
 telseselskab. Kjøbenhavn, Mai 1885.

A, E. Reimann. O. J. Olsen. Th. Svanckjær.

 Kierrumgaard.

Fortegnelse

over

Gratualisterne i 1885.

Medlems-Nr.		Kroner
705.	Kunstdreier Holsts Enke	40.
714.	Bævermester N. Thorlunds Enke	30.
717.	Manufakturhandler J. Melbyes Enke	40.
719.	Kapitain Lunds Enke	20.
728.	Glarimester Dsgevads Enke	40.
742.	Bogbinder Tops —	30.
790.	Urtekræmmer Boesens —	40.
792.	Ankersmed Halls —	20.
795.	Glarimester Kleijs's —	30.
815.	Skædermester H. Mollers Enke	40.
830.	Blikkenslager la Mottes —	20.
844.	Guldsmed Cordoja	40.
888.	Toldassistent Rohdes Enke	40.
905.	Urtekræmmer J. C. Jensen's Enke	40.
916.	Mægler Ottesens —	20.
917.	Urtekræmmer Offenhausens —	40.
922.	Toldkontrollør Birch's —	30.
928.	Murmester Beholdts —	40.

Medlems-Nr.		Kron
1930.	Sagførerfuldmægtig Lunds Enke	40.
1934.	Urtefræmmer Jegstrups —	20.
1939.	Kapitain Eibes —	20.
1942.	Bodfermester Danielsen —	40.
1945.	Skomager Fribergs —	40.
1955.	Parfymager Minéts —	40.
1966.	Torvemester H. Petersens —	40.
1971.	Bogbinder J. Timmermann	30.
1974.	Snedfermester Neergaards Enke	40.
1675.	Guldsmedmester C. Nielsen	30.
1978.	Storstensfeier Schmidts Enke	30.
1981.	Portner Stahls —	40.
1982.	Theaterkontrollor Schjons —	40.
1985.	Høfer Schulz's —	40.
1986.	Skomager H. Gredstedts —	30.
1987.	Uhrmager Larsens —	30.
1996.	Guldsmedmester Henningsens Enke	40.
2000.	Skrædermester Baerens —	40.
2001.	Handskemager Banemann.	20.
2133.	Posjementmager M. P. Madsen	40.
2138.	Uhrmager Damborgs Enke	30.
2146.	Blikkenslager N. Timmermann	30.
2159.	Høfer Jeppejens Enke	40.
2180.	Handelsfuldm. L. Sands Enke	40.
2198.	Skrædermester J. Siegler's —	30.
2199.	Skomager H. Bechs —	30.
2222.	Politibetjent H. Groves —	40.

Medlems-Nr.		Kroner
2239.	Slagter C. Petersens Enke	40.
2243.	Bogbinder H. J. Poulsen	40.
2257.	Uhrmager P. Hous Enke	40.
2274.	Bodfermester C. F. Lund	40.
2281.	Politibetjent F. L. Willes Enke	40.
2292.	Sadelmager C. Lunds —	30.
2293.	Malermester C. Meyer's —	40.
2322.	Factor Gehrkes —	30.
2328.	Guldsmed Dahlboms —	30.
2329.	Destillator C. Rielsens —	40.
2338.	Bud C. Cammer	30.
2346.	Skræderjvond J. Ahns Enke	40.
2351.	Kastjetmager J Sanders —	30.
2367.	Skrædermester J. L. Mariager	40.
2370.	Snedfermester P. Rosoeds Enke	30.
2380.	Tobaksfabrikor H. Schjot —	30.
2389.	Toldassistent Munderspachs —	40.
2402.	Politibetjent H. Lassens —	40.
2421.	Stolemagermester Feddersen	40.
2475.	Manufakturhandler P. Jensen's Enke	30.
2476.	Skomager J. Petersens —	40.
2481.	Smedemester Mibachs —	20.
2486.	Snedfermester C. Winther	30.
2498.	Jernhandler Clausens Enke	30.
2506.	Meel & Grynhdtr. Sorensens Enke	30.
2514.	Tobaksfabrikor Hansens Datter	30.
2524.	Skræder J. Jacobsens —	20.

Medlems-Nr.		Kroner
2544.	Guldmægtig J. Schroders Enke	30.
2545.	Klokker Pihsters Datter H.	40.
2546.	— — — Chr.	40.
2557.	Major Rohwehders — N. D.	40.
2571.	Snedkermester Kleinschmidts Enke	20.
2582.	Skomagermester J. Klemmert	30.
2592.	Bogtrykkerjvend Hansens Enke	40.
2601.	Dreiermester Klæffels —	20.
2610.	Snedkermester Tolles Datter	30.
2611.	Stolemagermester N. Krügel	40.
2615.	Toldbetjent Bertelsens Datter	40.
2618.	Snedkermester P. Thyes Enke	20.
2624.	Høker Kjellerups —	30.
2625.	Politibetjent N. Saltofts —	40.
2635.	Skomagermester Langstedts —	40.
2650.	Portner Poulsens Datter	40.
2654.	Arrestforvarer C. Frankjens Enke.	40.
2658.	Bødfermester C. Guntel	40.
2689.	Skomagermester J. Hansens Enke	20.
2698.	Skorsteensfejersjvend P. Poulsen	30.
2702.	Smedemester J. Jensen	20.
2711.	Guldsmedmester Jørgens Enke	40.
2715.	Portner H. Jørgens —	40.
2716.	Kjøbmand N. Rosjings —	20.
2718.	Cigarfabrikant P. Holms —	30.
2724.	Stolemager Kjærs —	30.
2727.	Skibskapitain C. Baggers —	20.

Medlems-Nr.		Kroner
2729.	fhv. Politibetjent P. Buch	40.
2741.	Guldsmedmester J. Brocks Enke	40.
2752.	Skibskapitain Møllers Datter Fr. C.	30.
2758.	Arbejdsmand Christensens Enke	30.
2763.	penj. Politibetjent L. Sjørgensen	40.
2771.	Pensionist P. Petersen	20.
2774.	Bødkermester J. Holmer	20.
2777.	Tobaksfabrikør Svendsens Enke	20.
2788.	Malermester Fr. Witts Enke	30.
2791.	Tobakshandler P. Lunds —	30.
2805.	Musiklærer C. Møllers —	40.
2808.	Toldassistent Bjerrings —	40.
2812.	Malermester Holms —	40.
2819.	Guldsmedmester Lundbergs Enke	40.
2829.	fhv. Skædermester S. Grün	40.
2831.	Toldbetjent Lunds Datter J.	40.
2877.	Urtekræmmer U. Holms Enke	30.
2881.	Overgymnastiklærer Reinvalds Enke	40.
2882.	Kvartermand Enemarks —	30.
2885.	Skipper J. J. Sporleder	40.
2890.	Kammerraad Kaarsgaards Datter	40.
2913.	Oversergent C. Maacks Enke	40.
2918.	Stomagermester Niechels —	40.
2925.	— C. J. Jensen	30.
2928.	fhv. Typograf Nielsens Enke	20.
2933.	Bødkermester J. Erichsens Enke	30.
2936.	Mobelhandler Kobans —	30.

Medlems-Nr.		Kroner
2945.	Skomagermester Alsbergs —	30.
2947.	Skrædermester J. Lunds —	30.
2951.	shv. Grosserer J. Holm	20.
2961.	Hattedfabrikant N. Thomsens Enke	40.
2963.	shv. Bæver M. Salomonsen	40.
2964.	Skrædermester C. Mistrup	20.
2973.	Uhrmager H. Hansen	20.
2989.	Musiklærer C. H. Keil	30.
3034.	Postbud J. Schrams Enke	40.
3035.	Hoboist J. Waters —	40.
3036.	Bogbinder Lappés —	20.
3045.	Mægler Thanings —	30.
3050.	Snedfermester Høygaards Enke	40.
3053.	penj. Hoboist C. Gronemann	40.
3063.	Snedfermester Høygaards Datter M.	30.
3071.	Skomagermester C. J. Jakobsen	40.
3075.	Skrædermester P. Rasmussens Enke	40.
3088.	Factor Bjerrings Datter N. C.	30.
3093.	Kleinlmed C. Brockmeyer	30.
3099.	Kof G. Alminds Enke	30.
3103.	Politibetjent S. Christensens Enke	40.
3105.	Frk. N. Borgen	25.
3107.	Snedfermester C. Nyhn	30.
3114.	Restaurator N. B. Madsen	30.
3133.	Tjenfræmmer Schoulunds Datter	40.
3140.	Skomager D. H. Behrens Enke	30.
3142.	Forstinspektør Hampes Datter	30.

Medlems-Nr.		Kroner
3153.	Bævermester Krusemarks Enke	40.
3164.	Handelsfuldm. Fichs Datter M. C.	30.
3165.	Smedemeſter Hultmans Enke	40.
3170.	Bryggerkarl N. Jørgensens Enke	30.
3180.	Stolemager Kaffs Datter C.	40.
3191.	Skomagerſvend N. J. Peterſen	20.
3193.	Smedemeſter C. Bergs Enke	30.
3196.	Dverſjergent J. C. Gronemann	30.
3211.	Guldſmedmeſter H. Fiſcher	40.
3217.	Skomager Jens Lunds Enke	20.
3223.	Reſtaurator C. Brenneckes Enke	20.
3224.	Dverſjergent Stovrings Datter C. P.	40.
3225.	Viinhandler L. Hanſens Enke	40.
3248.	Skomagermeſter J. C. Mørk	20.
3249.	Jorvalter N. Nielsens Enke	30.
3254.	Kammeraſſeſjor L. Ragerups Enke	40.
3264.	Slagtermeſter J. Hanſens Enke	40.
3268.	Bærtshuſholder J. L. Hanſens Enke	40.
3280.	Meel- & Brynhandler J. Olfens —	30.
3282.	Rideſnegt Seegers —	20.
3283.	Brændehandler J. Nielsens —	40.
3297.	ſhv. Vægter J. Laurſens —	30.
3299.	ſhv. Landmand Peterſens Huſtru	20.
3301.	Skomagermeſter M. Peterſens Enke	30.
3302.	Skraedemeſter Fridels Huſtru	20.
3305.	Dugmager W. Gottſches Enke	40.
3306.	Rattuntrykker Würks Datter P. C.	30.

Medlems-Nr.		Kroner
3311.	Hørfabrikant J. Brunskovs Enke	40.
3340.	Skomagermester J. Læssens —	20.
3342.	Bundtmager N. Rahrs —	40.
3347.	Forvalter Thomsens Datter C.	30.
3355.	Kollektor Bergs Enke	20.
3358.	Snedkermester Krügers Datter J.	20.
3362.	Parfymager Søegaards — C.	30.
3373.	Skræderjvends N. Børenzen	30.
3379.	Skomagerjvend C. Tonnesen	40.
3394.	Skomagerm. Møllerstrøms Datter C.	30.
3398.	Skomagerjvend J. Ebbesen	20.
3410.	Glarmester Maders Enke	20.
3417.	Manufakturhdl. Rosenstands Enke	30.
3421.	Smedemester D. Larsens —	20.
3434.	Tømmerjvend D. Jensen —	20.
3437.	Theaterkontrollør Lenkewig Datter	30.
3438.	Havnesfoged Rosters Enke	30.
3441.	Kirkebud C. Ottesens Enke	20.
3457.	Skomagermester J. L. Hoff	30.
3469.	Portner J. J. Hansens Enke	30.
3479.	Toldforvalter Heltbergs Datter J.	30.
3480.	Fuldmægtig Hjorths Datter C. M.	30.
3493.	Skrædermester N. Sørensens Enke	30.
3500.	Bødkermester C. J. Borch	40.
3507.	Malermester N. Nyegaard	30.
3549.	Tobaksfabrikør Kosjods Enke	40.
3552.	Skibsfører P. Nielsen	40.

Medlems-Nr.		Kroner
3571.	Borstenbinder P. Sørensens Enke	30.
3573.	Maler D. Hesselagers —	30.
3585.	Bud C. Ewalds —	40.
3590.	Theaterkontrollør Nielsens —	30.
3597.	Stomagermester G. Sacht	30.
3598.	Sadelmager H. Willumsen	30.
3606.	Dreier Faust's Datter	20.
3611.	Handskemagerjvend E. Steffensen	40.
3612.	Regimentschirurg Scheils Datter J.	30.
3616.	Bærtshusholder J. Jensen's Enke	40.
3629.	Stomagermester Silde's —	40.
3633.	Gymnastiklærer P. Gross —	40.
3638.	Handelsbetjent Dillebens —	20.
3651.	Tommerjvend J. Buch	20.
3652.	Urtekræmmer Schyums Datter E.	30.
3662.	Snedkerjvend P. D. Lund	20.
3666.	Stomagermester P. Christianjen	40.
3672.	Tomrer J. Ortvad	20.
3673.	Urtekr. Schaldemojes Datter G.	20.
3675.	Skrædermester Wahls — J.	20.
3676.	Manufakturhandler Hasses Datter	40.
3677.	Canjellisejretair Mollers —	30.
3681.	Skrædermester P. H. Kessel	30.
3696.	Barber J. Ahlstrand	30.
3698.	Stomagermester J. Goldschmieding	20.
3714.	Slagter Steenbergs Enke	30.
3718.	Malermester Larsens —	20.

Medlems-Nr.		Kroner
3725.	Bagermester J. Petersens Datter A.	40.
3734.	Skomagermester Schmidts — J.	30.
3735.	Tapetserer N. Lindorffs Enke	20.
3738.	Snedkerjvend J. Sorensens —	40.
3745.	Bærtshusholder P. Benzen	30.
3748.	— J. Knudsen	30.
3756.	Skomagermester H. P. Larsen	20.
3766.	Opfigtsbetjent N. Nielsens Enke	30.
3776.	Blikkenslager Boytlers —	20.
3779.	Fyrbøder L. Nielsens Datter C. L.	30.
3782.	Toldassijt. Creutzburgs Datter W.	40.
3783.	Skomagermester N. J. Dland	30.
3789.	Damefræderinde Karen Petersen	40.
3795.	Frædermester N. Christensen	20.
3816.	Kapitain Nissens Datter J. M.	30.
3817.	Klædefabrikant Schmidts Datter J.	30.
3823.	Factor Rosenbergs Datter A.	40.
3832.	Oversergent Bergamedys — L.	40.
3835.	Sedfermester J. Neve	30.
3843.	Modehandlerinde A. Wivel	20.
3850.	Incassator N. C. Flors Enke	30.
3856.	Bærtshusholder J. Meyers —	30.
3863.	Toimager Kolls —	40.
3866.	Mægler Sündenbergs Datter	30.
3868.	Skomagern. J. J. Jacobsen	30.
3869.	— Christensens Datter	20.
3871.	Bud L. Hansens Enke	40.

Medlems-Nr.	Kroner
3880. Skomagermester Sofversborgs Enke	20.
3885. — S. Nielsens —	20.
3899. — Lundqvists —	20.
3900. Betjent Rostgaard's —	40.
3919. Bager Møllers Datter C. S.	30.
3923. Urtekræmmer Bechs Enke	30.
3927. Murer J. P. Lindberg	30.
3928. Nebflagermester Hassjølflug	20.
3932. Kurvemagerstv. Strandbergs Enke	40.
3935. Overkirurg Galtrups Datter C.	40.
3954. Højskræmmer Jensen's — M.	20.
3963. Skolelærer Kjeldahls Enke J. C.	40.
3968. Nebflagermester J. L. Samuelseu	30.
3973. Tommerstvend Mads Hansens Enke	30.
3974. Bærtshusholder L. Pedersens —	30.
3988. Gjæstgiver Sallings Datter C. S.	30.
3990. Smedkermester Petersens Datter	40.
3993. Kjobmand Bechs — L.	30.
3994. Kommandør Tuxens — W. N.	40.
3997. Skomager Stanges Enke	20.
4005. Grosjerer Hagelbergs —	30.
4008. Skomagermester C. Holst	20.
4013. Justitsraad Sommers Enke	30.
4018. Tøimager J. Bombeck	30.
4020. Traktor J. Horkas Enke	30.
4027. Skoleinspektør Appels —	20.
4059. Bademester J. Nielsens —	30.

Medlems-Nr.		Kron
4075.	Handelsbetjent L. Bergs Enke	20.
4082.	Lieutenant Mortensens —	20.
4088.	Sadelmagerpænd Tajes —	30.
4089.	Kontorbud Pallejens —	40.
4090.	Kunstdreier D. Wanziens —	30.
4093.	Bogumandskudst Thomsens Enke	20.
4096.	Handelsbogholder Teglaffs Datter	20.
4113.	Dreiermester Mollers Enke	20.
4132.	Foderalmager Torgensens —	30.
4139.	Værtshusholder Abrechtjens —	30.
4141.	Skomagermester Pihlgrens Datter J.	30.
4142.	Sadelmager Sjøbergs Enke	20.
4157.	Mægler Thanings Datter M.	20.
4161.	Bagermester C. Oldenstedt	20.
4169.	Bagermester D. J. Schmidt	20.
4180.	Snedkerpænd J. Hesters Enke	20.
4193.	Bagerpænd C. Hansens —	20.
4212.	Detailhandler N. C. Peterjen	20.
4214.	Høfer H. Ohjens Enke	40.
4228.	Garvermester C. Bjørnbeck	20.
4235.	fhv. Værtshush. N. Hansens Enke	30.
4236.	fhv. Modehandlerinde S. Lasjen	30.
4237.	Skomager Lundmands Datter H.	20.
4240.	Graver J. Bisbyes Enke	20.
4244.	Guldsmid Engels —	30.
4245.	Høfer Allejoes Datter B.	20.
4258.	Værtshush. J. Kühnmund	20.

Medlems-Nr.		Kroner
4266.	Malersvend J. Nagreen	20.
4269.	Urtefræmmer Grandjeans Datter N.	20.
4272.	Skomagermester L. Kvistjær	30.
4281.	— C. H. Nielsen	30.
4282	Maler J. Lasjens Enke	20.
4291.	Rgl. Rjoffenkarl N. Olsens Enke	30.
4294.	Skibskapitain Mobergs —	20.
4295.	Skraedermester Soemods —	20.
4300.	Tyrassistent Nielsens —	20.
4308.	Cancelliraad Neves Datter P. H.	40.
4311.	Toldassistent Glasers Enke	30.
4316.	Malermester Islins Enke C. C.	20.
4322.	Skraederm. Svanebjærs Datter S.	30.
4326.	Hoboist Lissbergs Enke J. C.	30.
4350.	Skraedermester J. Krenst	20.
4368.	Malermester C. Fæderholdts Enke	20.
4385.	Skomagerm. S. Jørgensens —	40.
4391.	Musicus Holms —	20.
3494.	Postmester Bøegs —	20.
4403.	Porcellainsh. Christensens Datter	30.
4413.	Skibskapitain Olsens Enke C. C.	20.
4417.	Krigsraad Gerdrums —	40.
4419.	Bærtshusholder Laurikens Enke	20.
4427.	Baadsmænd Andersens —	20.
4444.	Formand N. Danielsens —	30.
4445,	Urtefræmmer Hallesens Datter M.	30.
4458.	Gjæstgiver Nielsens Enke	20.

Medlems-Nr.		Krone
4468.	Husjomfru N. Fr. Jensen	30.
4476.	Styrmand Riis's Enke	40.
4491.	Hattemager Schmidts Enke	40.
4496.	Baabenmester Lebrechts — G.	20.
4513.	Bærtshusholder M. Jensens Enke	20.
4517.	Tommersvend D. Hansens —	20.
4523.	Krigsraad Borres Datter	20.
4525.	Exercermester Debusmanns Datter	20.
4533.	Guldsmed Grandjeans Enke	20.
4535.	Skrædermester N. Lunds —	20.
4561.	Skibskaptain Becks —	20.
4564.	Stabsjergent J. Rasmussens Enke	20.
4570.	Bogmand Rasmussens —	30.
4573.	Smedemester C. Schouboe	20.
4577.	Barbeer Widemanns Enke	20.
4582.	Farver Lerkes Datter S. M.	30.
4587.	Bud Jahnsens Enke	30.
4589.	Steenhugger Schneiders Datter L.	20.
4597.	Fuldmægtig Riises Enke	30.
4601.	Høker Storms — N. G.	30.
4607.	Fyrbøder Rasmussen	20.
4644.	Klokker Gortz's Enke M. Th.	30.
4662.	Stolemager Westrings Datter C. N.	30.
4676.	Depotjergent Clemmensens Enke	30.
4696.	fhv. Dameskræderinde H. S. Berg	30.
4709.	Skrædermester Krügers Enke	30.
4722.	Slagtermester Schartie's Datter C.	30.

Medlems-Nr.		Kroner
4723.	Fyrinspektør Lunds Enke	30.
4744.	Bærtshusholder Petersens Enke N.	30.
4746.	Gymnastiklærer Meislings Datter J.	20.
4751.	Gravor Krags Datter M. E.	30.
4754.	fhv. Meelhandler M. Jensen	30.
4772.	Urtekræmmer Svades Datter M. S.	30.
4788.	Skrædermester J. Wulff	20.
4820.	Bud J. G. Lorenzen	40.
4823.	Sergent Namodts Datter E. H.	30.
4828.	Slagtermester Frijs Datter N. M.	30.
4838.	Frugthandler J. Hansen	20.
4843.	Gjortler Morrins Datter E.	20.
4851.	Kammerassessor Taagerups Enke	30.
4852.	Informator Herz Datter J.	20.
4859.	Bødfermester Andersens Enke E.	20.
4870.	Garversvend E. Sandbergs Enke	20.
4877.	Major Fastings Datter M. J.	20.
4880.	Bogholder Mords Datter Fr. N.	20.
4910.	Bognmand Petersens Datter	20.
4924.	Hattemager Bogels Enke	20.
4927.	Læge Byrtings Datter Th.	30.
4980.	Snedfermester Mollers Enke	20.
4982.	Bagermester P. Jensen	20.
4990.	Malermester Andersens Enke	20.
4991.	Pastor Brygmanns Datter L.	40.
5003.	Mekanikus Hansens Enke	30.
5018.	Bogbinder Haases Datter J.	20.

Medlems-Nr.		Kroner
5058.	Malermester Tousfiengs Enke	30.
5075.	Kanoncer Sendrups —	30.
5083.	Stabsjergent J. Oppenhagens Enke	20.
5085.	Architekt Hoffmanns Datter N.	30.
5097.	Lærer Oluffens — M.	40.
5130.	Rgl. Hof Møllers Enke	30.
5149.	Oeconom Poulsens Datter	20.
5157.	Agent C. Petersens Enke	30.
5158.	Snedkermester J. Borgefen	40.
5181.	Overretsprøfurator Berggreens Enke	20.
5193.	Traadhandlerske M. J. Larsen	30.
5235.	Portner P. Hansens Enke	30.
5256.	Urtekræmmer N. Johansens Enke	20.
5274.	Graver Petersens Datter	25.
5278.	Snedker E. Andersens Enke	30.
5305.	Skibskapitain Ludvigsens Datter N.	20.
5323.	Bud Engelstrups Datter	20.
5341.	Skædermester Bramers Datter	20.
5345.	Pensionist Borns Enke	40.
5346.	Kleinmed Petersens Enke	20.
5368.	Boghandler Bechs Datter M. G.	20.
5402.	Lærer Nehms Enke	20.
5415.	Porcellainsfabrikant Larsens Enke	30.
5419.	Møbelhandler Christensens Enke	20.
5423.	Stabsdyrlæge Ringheims Enke	20.
5473.	Justitsraad Lunds Datter J. G.	20.
5487.	Regnskabsfører Andersens Enke	20.

Medlems-Nr.		Kroner
5593.	Pastor Huulegaards Datter G. G.	30.
5602.	Skibsbygger Westenbergs Enke	20.
5604.	Overkontrollor Jenzmarks Datter	20.
5645.	fhv. Skibsfører G. Smith	20.
5651.	Garvermester Kings Datter	20.
5693.	Major Nabyes —	20.
5732.	Strædermester P. Bondesen	20.
5753.	Overpolitibetjent Mørcks Enke	20.
5791.	Oconom Frank's Datter A.	20.
5797.	Toldassistent Schmidts Datter	20.
5803.	Kapitainlieutenant Havns Datter	20.
5853.	Arjenalforvalter Ravnsborgs Datter	20.
5872.	Lærerinde Julie Møller	20.
5881.	Rammerraad Treschows Datter	20.
5883.	Manufakturhandler Ottesens Enke	20.
5889.	Wildthandler Post's Enke	20.
6035.	Snedker Bruuns Enke	20.
6039.	Bagermester F. Prammann	20.
6047.	Smedemester Nielsens Datter	20.
6130.	fhv. Institutbestyrerinde R. Jensen	20.
6216.	Fabrikant Møllers Hustru	20.
6258.	Forvalter Albrechtsens Datter	20.

Ved Gardolino.

(Af Elise Folto.)

(Fortsat).

N. B. „Jeg har opdaget, at der er en Fotograf i Garda, og jeg vil nu lade mig fotografere i mit Batteautoilette. Du har rigtignok allerede syv Billeder af Din Susi, men jeg troer dog nok, at Du vil glæde Dig derover. Han vil ogsaa nok opdage det i Dit Album, naar han aflægger sit sædvanlige Søndagsbesøg hos Eder. Du maa fortælle mig indtil de mindste Detailler, hvad han har sagt om Billedet.“ —

Det var allerede Midnat, og dog sad endnu begge Bennerne i Cecil's Bærelse og røg deres Cigaretter. Deres Hjerter vare saa overskyldte, men deres Læber tav. Ude i Horizonten traf et Uveir op og Lynene begyndte at lysne over Landskabet, Søen var i Bevægelse som et uroligt Menneskes Hjerte: af og til saa man ved Lynglimtet en hvid Maage flagre frem og tilbage som en Tanke, der higer af Længsel mod sit Maal. Grev Cecil sad

dybt nede i en Lænestol med det smukke Hoved lænet tilbage mod Stolens polstrede Ryg; Ansigtet var blegt og lidt ophidset. I sin høire Haand holdt han en lille Buket vilde Blomster, af hvilke de fleste vare halvvisne. Alexandra havde plukket den for nogle faa Timer siden. Hvorledes de vare komne i hans Besiddelse, da man skiltes, sagde han ikke, og der var vel heller Ingen der havde set det.

Det var Eberhard, som efter en lang Pause tog Ordet.

„Min stakkels Dreng, jeg frygter for, at der kun er et Spørgsmaal, paa hvilket Du trænger til Svar, nemlig dette: hvilken Kjærlighed maa Du sætte høist, maa være Dig helligst den til Din Moder eller den til — hende? Grevinden vil aldrig give sit Samtykke til et Ægteskab med en Dame, der tilhører Scenen; jeg kjender hendes Fordom mod denne Stand; hvor utallige Gange har hun ikke udtalt, at en Kvinde, som paa en Maade lever af den store Mængdes Bifald, aldrig vil kunne finde sig i at blive en beskeden Husmoder, som maa lade sig noie med en Enkeltts Beundring og Tilbedelse. Hvor ofte har jeg ikke hørt hende sige, hvad Du vel ogsaa selv kan erindre, at en Skuespillerinde eller Sangerinde ikke vil kunne undvære den Atmosphære, i hvilken hun har indlevet sig, og altid enten hemmeligt længes efter den eller i Virkelig-

eden vender tilbage til den tidlig og sent. Og
 un vidste altid at anføre utallige Exempler. Ser
 du, Cecil, det er næsten, som om hun har havt
 en ubevidst Anelse om, hvem det vilde blive, der
 engang skulde erobre hendes Sønns Hjerte, siden
 hun allerede dengang, da vi som glade og frække
 lingersvende foretog vort første Rejse, atter og
 atter advarede os baade mundtlig og skriftlig. Nu
 atter jeg først det Hele, og — og —“

„Ja, ja, Eberhard, ogsaa Du er bleven en
 Anden, heller ikke Du tør længere benægte denne
 oprunderlige Magt, efter at Du har set Alexandra.
 Det er en Trost for mig, men det forandrer jo
 desværre ikke Noget i Forholdene. Hvilken Kjærlig-
 hed jeg sætter høiest, spørger Du. Du maatte vel
 egentlig snarere spørge: hvilken Pligt er her den
 højligste? Og herpaa har jeg kun et Svar: natur-
 ligvis Pligten som Søn. Jeg vil ofre alt for hende
 hvis mit Valg virkelig skulde gjøre hende ulykkelig;
 men jeg vil spørge hende, om det virkelig maa
 være jaaledes!“

„Min kjære Dreng, tænk paa de stakkels Konge-
 sønner, de maa altid give Afkald.“

„Ik, Eberhard, Du føler jo dog nu selv, at
 man aldrig vil kunne trykke nogen anden Kvinde
 til sit Hjerte, naar man først har set hende. Til-
 staa det kun! Jeg veed det jo dog alligevel.“

„Hvem skulde have anet, at den Følelse, som

jeg for kort Tid siden saa ivrig værgede os begge imod, saa hurtig skulde fylde os begge," sagde Eberhard takfuld. „Det forekommer mig næsten, som om jeg aldrig tidligere havde set Kvinder, — saa ligefrem, saa ægte kvindelig, sollys, saa klog og saa beskeden, saa —“

Cecil lod ham ikke tale ud, han sprang op og fastede sig heftig til hans Bryst,

„Sig Intet mere, Dine Ord glæde mig og sonderrive dog mit Hjerte. O Eberhard, hvis jeg maa frasige mig hende og give tabt, hvis hun ikke kan blive min, da vilde der kun kunde gives et Gæst, som kunde redde mig fra Fortvivlelse, som kunde gjøre mig Livet udholdeligt: nemlig den Tanke, at jeg vidste hende i Dine Hænder! Se, Eberhard, saa høit elsker jeg baade hende og Dig! Vil Du love mig, at Du i det Tilfælde, at min Moder skulde være ubønhørlig —“

„Stille, stille, Du Sværmer, ophids Dig nu ikke selv og tænk paa, hvor mange der ere, hvem Nødvendigheden tvinger til at frasige sig Lykken. Vi Mænd have jo desuden i slike Tilfælde den Fordel at kunne fordybe os i Arbeidet og i det offentlige Livs Virksomhed; naar Du først lærer begge disse Arbeiders Tillokkelse at kjende, vil Du lære, hvilken Trøst de kunne forskaffe os. Tænk paa, hvilken Fortrin vi derved have for de stakkels Kvinder. Vi bekæmpe og bedøve vor Smerte i

Virksomheden derude i Livet paa vor naturlige Tumleplads, medens de trække sig tilbage til deres daglige Livs snevre Færden og ruge over deres Smerte, og mangengang forbløde de langsomt derved ligesom den saarede Hind, der skjuler sig i Skovens Tykning."

"Og dog vil jeg imorgen tidlig trods alle Dine Ord tale med Mama og sige hende alt, hvad jeg nylig har sagt Dig, saa lad hende træffe Afgjørelsen om Lykke eller Ulykke for mig."

"Vær forsigtig, Cecil; tænk paa, at hun endnu neppe er kommen sig af sin Sygdom og glem ikke, at Lægen har sagt, at det gjælder om at holde hende fri for Sindsbevægelse."

"Alt, Eberhard, overalt moder jeg Skranker, overalt Hindringer."

Eberhard slog sin Arm om Bennen og drog ham tæt op til sig, og i denne Bevægelse og i dette Blik, som han fæstede paa ham, saae Cecil en Verden af Trost og Omhed, og han lænede sit Hoved til Ungdomsvennens Skulder.

"Jeg bliver næsten bange for mine Følelsers Styrke, hvis Magt jeg først nu føler rigtigt, efter at jeg har fortalt Dig Alt," sagde han tankesuld, "men det er en Lykke for mig, at Du forstaar mig, Du, som har set Alexandra. For saae Uger siden vilde Du i Dine Breve have skammet mig ud og

skjændt paa mig. Jeg er stolt over, at Du ogsaa er bleven forvandlet.“

„Sæt nu, at den lille Baronresje havde sin Andel i denne Forvandling?“ hviskede Eberhard med et Smil.

Cecil trak spottende paa Skuldrene. „Sig mig, troer Du virkelig, at Mama vilde blive lykkelig, hvis jeg giftede mig med Susi?“

„Jeg troer, at hun allerede vil være lykkelig, naar Du blot ikke gifter Dig med den Anden, min stakkels Dreng. Og nu god Nat! Smorgen ved Solens klare Lys vil Alt dette forekomme os mindre mørkt, og vi ville have lettere ved at bære det. Sov vel, Cecil! Sig mig blot Et endnu. Har Du idag paa Veien hjem fra det gamle Taarn talt det afgjørende Ord med Alexandra Baletta?“

„Nei, Eberhard!“ svarede han, og hans smukke Dine modte klare og frimodige Bennis sporgende Blik. „Jeg har lovet mig selv at tie ligeoverfor hende, selv om mit Hjærte skulde bryde derved; jeg vil og maa først kjende Mamas afgjørende Ord!“

„Cecil, var det ikke bedst, at jeg først sønderede Din Moders Mening, Du veed jo, hvor godt jeg staaer mig med hende, i hvor høi Grad hun har Tiltro til mig. Smorgen foretage Dallsensees en Tur til Garda for at møde nogle Venner der, saa kan Du saa Lov at hvile Dig efter den anstrængende

„Tjeneste“, og jeg kan uforstyrret faae Leilighed til at tale med vor kjære Grevinde. Hav Tålid til mig, jeg skal føre Din Sag, som om det var min egen. Hvem veed, maaske vil alt føie sig bedre end det synes, og saa vil Lykken holde sit Indtog hos os!“

Tonen i hans Stemme klang saa bevæget, at Cecil faae forbaujet paa ham; Forhaabningen lystede over hans gode, ærlige Ansigt, men han tog hurtig Afsked og forsvandt.

Og Dagen efter syntes Terrassen og Havets speilblanke Flade og Jorden og Himlen at være saa vidunderlige smukke ligesom den slanke zarte Skikkelse, der sad ligeoverfor ham, og dog forekom det ham, at det Smil, med hvilket hun hilste ham havde ligesom et Skjær af Bemodighed, og nu lagde han ogsaa Mærke til, at hendes Kinder vare meget blege. Ogsaa Anita var vensynlig bevæget — hun havde grædt og gik urolig frem og tilbage.

„Endelig ere vi da engang igjen sammen paa den gamle hyggelige Maade,“ sagde han, idet han kysjede Alexandra paa den slanke Haand, som hun rakte ham. „Skulle vi passiare lidt eller skal jeg atter engang læse Noget?“

I hendes Skjød laa der en opslaaet Bog.

„De kunde engang læse nogle Vers af vor

ljære Storm for mig," svarede hun sagte og rakte ham Bogen uden at see paa ham.

Han kastede et Blik paa den opslagne Side. Blodet steg ham til Hovedet, og uden at tænke derover læste han høit:

(Fortsættes).

Selskabets Bogholderkontor,

Westergade 23, 2den Sal,

aabent hver Sognedag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Syv og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 22.

Lørdagen den 30te Mai 1885.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Ved Bardolino.

(Af Elise Polko.)

(Fortsat).

Als ich dich kaum geseh'n
Mußt' es mein Herz gesteh'n:
Ich konnt dir nimmermehr
Vorüberge'h'n

Fällt nun der Sternenschein
Nachts in mein Kämmerlein
Lieg' ich und schlafe nicht
Und denke dein.

Ist doch die Seele mein
So ganz geworden dein
Bittert in deiner Hand:
Thu' ihr kein Leid!"

„Jeg takker Dem,“ sagde Alexandra, men
Klangen i Stemmen zittrede og taarefyldte Dine

stjulte sig under de nedslagne Dienvipper. „Idag er det sidste Gang, vi ere sammen, Grev Cecil, — dette maa jeg meddele Dem. Vi skulle reise imorgen tidlig. Vor kjære gamle Tante skriver os til, at vi saa hurtig som mulig maa komme til Montreux, da hun er bleven meget syg. Men det er i Grunden kun en kort Fremstyndelse af vor uundgaaelige Skilsmisse, kun faae Dage endnu havde vi turdet blive!“

De stormende Følelser, der bruste igjennem hans Hjerte, tvang ham ned for hendes Fødder; Han greb hendes Hænder — og hans Læber gjentog langsomt —

„Ist doch die Seele mein
So ganz geworden dein,
Bittert in deiner Hand:
Thu' ihr kein Leid!“

Da kunde hun ikke længere standse sine Taarer. „Staffels Ven,“ sagde hun, idet hendes Dine sænkede sig i hans, „der er Meget, som vi kunne lære, naar Skjæbnen forlanger det: selv Adskilligheden, som dog er saa tung at bære. Vi vare saa lykkelige, men hvor længe? derom tør vi ikke spørge. Vi have begge modtaget vor Del af den jordiske Lykke, og vi maa være taknemmelige derfor!“

„Sig, at Du elsker mig, da skal der ikke findes Noget, som jeg ikke skal kunne overvinde for at

kjøbe min jordiske Salighed!" sagde han næsten ude af sig selv.

Hun lagde sin zittrende Haand paa hans Læber.

"De har jo set mine Taarer — deri ligger min Tilstaaelse! Og nu bør De være stærk og modig og ikke gjøre mig Afskeden tungere, end den er i Forveien. Gud velsigne Dem — Cecil!"

"Nei, nei, ikke skilles uden Haabet om atter at ses. Du veed ikke, Alexandra, hvor høit min Moder elsker mig."

Han var saa smuk i sin Seiersglæde, at hun deraf øste Kraft til at skjule, i hvor høi en Grad hun selv manglede Haabet.

"Reis Dem, jeg beder Dem!"

Den bønfuldende Klang i Stemmen, det bønfuldende Blik fik ham strax til at reiise sig.

"Før lang hvad De vil, Alexandra, og jeg skal adlyde Dem."

"Jeg forlanger kun Et, at De adlyder Deres Moder og — ikke fuldstændig glemmer mig!"

Han høiede sig nedover hende og hvistede smilende:

"Barn!

Aldrig glemmer jeg det mørke Blik,

Det er præget dybt i Sjælen . . .

Det veed Du jo?"

Hendes Hoved faldt ind imod hans Bryst, —

hendes svære dustende Haar løste sig og faldt ned om hende som en Floielskaabe: Alexandra var bekvemt. Anita hørte hans Angstraab og kom ilende, selv løb han ind og kaldte Villaens Værtinder til Hjælp, og han forlod ikke Terrassen, før han havde faaet den beroligende Forsikring, at hun var kommen til Kræfter igjen.

Paa Trappen op til hans Værelse mødte han Eberhard; angstfuld saa han Bennen ind i Ansigtet. Det var alvorligt, og der var et Præg af Medlidenhed i hans trofaste, klare Dine, og dette fik Cecilis Hjerte til at banke af Frygt.

„Sig mig strax, hvilket Budskab bringer Du?“ hviskede han næsten ude af Stand til at tale, saa stærkt bankede hans Hjerte.

„Kom lad os gaae ned til Søen,“ svarede Eberhard og trak Bennens Arm ind under sin.

Ved Enden af Haven stod der en lille Bænk, paa denne satte de to Venner sig under en mægtig Platan, omgivet af blomstrende Laubær- og Oliven-træer; foran dem var der et Buskads af lige nys udsprungne Roser, hvis Duft blandede sig med den bedøvende Aroma, der steg op fra Jasminerne, paa hvis Blomster Solen skinnede, saa at de lignede Solb. Hvor Verden dog var smuk!

„Det forholder sig, som jeg tænkte, min gamle Dreng,“ sagde efter en kort Pause Eberhard med sin dybe, rolige Stemme, „der kan for Diebliffet

ikke være Tale derom. Hun betragter hele Forholdet om et forbigaaende, iøvrigt meget forstaaeligt Løse af Dig, men dets virkelige Realisation vilde være en Ulykke for Dig og — derved ogsaa for hende. Jeg maa endnu vaage over min kjære Idealist," udtrede hun, „han er endnu ikke voxet fra mig! Pigebarnet kan ikke undvære Mængdens Bisald, hun vil aldrig blive en Kvinde, der passer ind i det stille Husliv, i Om sorgen for det daglige Livs Birken, i Sygeværkets Skygge, alt dette, paa hvilket vi Alle maa være forberedt, hvem det saa bliver, der fører os hjem.“

„Troer De, at Susi Dallensee vilde blive en bedre Hustru for ham end Alexandra v. Balletta?“ uovede jeg at spørge.

„Susi er endnu et Barn og er opdraget paa en hel anden Maade; hun vil lade sig lede. Og dertil kommer, at hun aldrig har betraadt en Scene. Jeg erfarer, at man ved Theatret i overordenlig Grad sætter Pris paa Frk. Balletta; hvis hun faldt mindre i Publikum's Smag, vilde det være bedre for min stakkels Cecil, saa vilde der maaske være noget Haab for ham, thi jeg har i Stilhed skaffet mig paalidelige Efterretninger om, at der Intet er at indvende mod hendes Familie, ligesom der heller ikke kan siges det mindste Ufordelagtige om hendes eget tidligere Liv.“

Cecil skjulte sit Ansigt i sine Hænder; det

var den første virkelige Smerte, der traf ham, og den rystede ham, ligesom den ubarmhjertige Storn ryster det unge Træ.

„Altsaa ulykkelig for hele Livet!“ hvisted han. „Og Verden er dog saa smuk og rig, kun jeg skal være en Tigger!“

„Faa Dig, min gamle Dreneg, og bliv ick vred paa din Moder; hun har Ret fra sit Standpunkt, hun er opvolet i en Sfære, i hvilken hun ogsaa onsker at see Dig leve og aande. Og hun mener, at over et Menneske, der er Idealist, maa der vaages dobbelt, thi hans Dine see Alt i et saa forklaret Lys, at der nødvendig maa følge en stærk Skuffelse efter. For Diebliffet er der Intet Andet for Dig at gjøre end at finde Dig i Din Skjæbne, hvis Du ikke vil være Marsag til et dræbende Tilbagefald hos Din Moder.“

„Ak, Eberhard, den Tanke, at Alexandra atter skulde vende tilbage til Theatret, kan jeg ikke udholde. Alle Skinsygens Kvaler strømme ind paa mit Hjerte og truer med at knuse det. Vær barmhjetig mod mig, tag hende under Din Beskyttelse! Det lover Du mig, ikke sandt? Jeg giver Dig mit Ord paa, at jeg langt lettere vilde kunne udholde at vide hende som Din Hustru, end at hun Dag for Dag skulde vise sig for et Publikum. Giv mig Din Haand derpaa, saa skal jeg forsøge paa at være rolig og bøje mig under Skjæbnen.“

Eberhard spiste idag sammen med Moder og Søn; Grevinden lod, som om hun var munter, og den frygtede Middagstid blev lykkelig overstaaet. Dallensees kom hurtig tilbage fra deres Udflugt og Grevinden tabte ikke et Dieblig Cecil af Syne, og hun forstod at holde ham fast til Damerne med den uimodstaaeligste Elskværdighed og Omhed; Eberhard derimod viste sig ikke. Da den unge Greve om Aftenen — lidt tidligere end sædvanlig, thi Grevinden ønskede at trække sig tilbage og klagede over Træthed — omfavnede sin Moder, idet han sagde Godnat til hende, kysjede hun ham med næsten lidenskabelig Omhed. Han saa ind i det elskede Ansigt, der nu pludselig forekom ham blegt og indfaldet, og han troede at opdage en vis feberagtig Glæde i Diet og en sygelig Uro. Om hun nu pludselig fik et Tilbagefald! En Tshaand lagde sig ved denne Tanke paa hans Hjerte. Hun skulde blive syg for hans Skyld? For Guds Skyld — dog blot ikke dette! Alt vilde han gjøre, Alt vilde han lide, naar han blot ikke skulde bære paa Bevissheden om, at det var hans Skyld, at hans tilbedte Moder, han jordiske Forsyn var bleven syg og ullykkelig. Sæt nu, han mistede hende?!

Ikke for Alt i Verden vilde han i dette Diehave kunnet saa den Elskedes Navn over Læberne.

Han tilbragte en søvnløs Nat, forvirrede Billeder tumlede rundt i hans Fantasi. Først

henimod Morgen faldt han i en rolig Slummer
og halvt i Dromme hvistede hans Læber:

Ist doch die Seele mein
So ganz geworden dein . . .

(Fortsættes).

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søgnedag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sny og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 23.

Lørdagen den 6te Juni 1885.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Ved Bardolino.

(Af Elise Holto.)

(Fortsat).

Da Cecil vaagnede om Morgenen, saa han Eberhard staae ved Siden af Sengen. Han foer op greben af en bange Anelse:

„For Guds Skyld — er Mama syg?“

„Nei Gud være lovet, hun er rask og munter og spøgede for et Dieblif siden ved Frokostbordet over Syjsoveren. Du veed nok ikke, at Du har sovet forstrækkelig længe?“

„Det er ikke derfor, at Du kommer herind!“ raabte han.

„Nei, Du har Ret. Jeg skal bringe Dig en Afstedshilsen! Søstre reiste allerede igaar Aftes.

Jeg ledsagede dem et Stykke paa Bei og er lige nu kommen tilbage."

Cecil sank tilbage i Buderne. Efterretningen overmandede ham, endskjøndt han var forberedt paa Skilsmisjen, og dog kom denne Meddelelse som en Befrielse for den Dødsangst, han havde følt ved Frygten for, at Eberhard var kommen for at meddele ham, at hans Moder havde faaet et Tilbagefald.

"Har Du ikke en Linie til mig?" spurgte han sagte.

"Nei, kun tusinde Hilsener og saa denne lille røde Digtjamling, Eders Theodor Storm!"

Han greb hurtig den lille Bog med begge Hænder. En visken Rose var kunstfærdig fastshyet paa et af Bladene. Et Par af Linierne var understreget:

Ist doch die Seele mein
So ganz geworden dein . . .

Cecil anede ikke, at der Dagen i Forveien var bleven lagt et Brev fra hans Moder i Alexandras Hænder, men Eberhard vidste det. Det lød saaledes:

"De vil reise bort, min Frøken, og jeg tilstaaer aabent, at denne Efterretning løfter en Sten fra mit Hjerte, hvor meget vi end ville komme til at savne vore elskværdige Husfæller. Men jeg vil

gjøre Dem en Tilstaaelse, min Frøken! De har, hvad De maaske endnu ikke selv er fuldt vidende om, sat en ung sværmerisk Mand's Hjerte i Flamme, Noget der ikke kan være nyt eller overraskende for Dem paa Deres kunstneriske Løbebane. Men da denne Deres nyeste Enthusiast tilfældigvis er min Søn, saa vil De tillade mig at bede Dem om at være min Hjælperste, da jeg forudsætter, at Cecil efter et saa kort Bekjendtskab ikke allerede kan være bleven Dem saa dyrebar, at det vil falde Dem vanskeligt baade for min, for Deres egen og for hans Skyld at skilles fra ham. Jeg vil ikke her benytte det som et Middel, at det er et gammelt, gjensidigt Familienønske, at Cecil skal ægte den unge Baronesse Dallensee, da jeg aldrig vilde paalægge ham nogen Tvang i saa Henseende, saameget mere som hans Tilbøielighed for den nævnte Dame hidtil ikke har været synderlig stor, men jeg mener, at en Kvinde som De kun kan være og vedblive at være lykkelig i det Kald, i den Stilling, De selv har valgt Dem her i Livet. De maatte jo opgive Alt, hvad der hidtil har udgjort Deres Tilværelse, og dette vilde være saa unaturligt, at det senere nok vilde hævne sig. Jeg er en gammel Kvinde, jeg kjender Verden: efter min Erfaring ere kun de Ægtestaber lykkelige, hvor Hustruen og Manden staae paa lige Trin. Der

behøves formentlig kun denne Antydning for ganste blideligt at løse Forholdet mellem min Søn og Dem, og jeg veed, at De vil foretrække at blive velsignet af en Moder fremfor at indtræde i en Familie, i hvilken De ikke vil kunne føle Dem lykkelig, thi i vor Verden sætter man nu engang Pris paa den strængt indeslattede Husholdning, i hvilken Mand og Hustru, der have nydt den samme Opdragelse, have samme Fordringer til Livet, sætte visse Familietraditioner høit og føre et Liv, der er indskrænket af, men tillige gaar op i de fælles Rettigheder og Pligter. De derimod, min kjære Frøken, er en Svale — hvis jeg tør bruge denne Sammenligning, en glad lille Fugl, der flyver frit om i Luften — et Hus som vort vilde for Dem være et Fængsel, i hvilket De maatte gaae tilgrunde. Med eet Ord: De kan og De bør ikke med Deres saa høit skattende Talent forlade Scenen. Men lad mig dog sluttelig tilstaae for Dem, at jeg har faaet Dem kjær ved vort Samliv, og at jeg ingenlunde har været uimodtagelig for det Trylleri, der straalere ud baade fra Deres Personlighed og fra Deres aandelige Begavelse. Jeg kan forstaae min Søns Tilbøielighed, men jeg er opvoget i Forhold, i hvilke det anses for en Umulighed uden Anger at opgive en glimrende Theatercarriere og at blive det, som man i vore

Kredse kalder en mønsterværdig, lykkelig og tilbedt Hustru, naar man engang har smagt Trylleværelset ved hin Tilværelse. Hvis De vil opfylde mit her udtalte Ønske, modtag da foruden min Kjærlighed og Beundring tillige en taknemmelig Moders Velsignelse.

Ellinor Grevinde af Ellerbach.

Deres Frøken Søster beder jeg herved modtage mit hjerteligste Levvel til Afsked. Jeg tvivler ikke om, at hun med sin omsorgsfulde Kjærlighed til Dem og med sin praktiske Forstand vil stille sig paa min Side."

„Mama, lad os dog endelig reise væk, det er jo ikke til at holde ud med begge disse Herrer, de ere jo utaalelige!“ klagede Baronesse Susi. „Lad os tage til Baden-Baden, Fanny Wellberger skriver, at der er saa henrivende deiligt der. Hun danser næsten hver eneste Aften, og hun har truffet en Mængde bekjendte Dandsere; og Du veed jo dog selv, hvor grim hun er! Og saa sidde vi her, og der er ikke en Sjæl, der bryder sig om os og vore Toiletter, og man bliver gammel og grim i denne Udværelse!“

„Vær blot ikke utaalmodig, Du Lille! Denne

farlige Medbeilerske er nu borte — Søsteren kun naturligvis ikke paa nogen Maade komme i Betragtning — og Cecil vil nok finde Veien tilbage til Dig. Jeg troer forresten, at Grevinden selv ikke har megen Lyst til at blive her synderlig længe. Eberhard von Auen reiser jo allerede imorge og det anser jeg for et Held, thi da er Grevinden Cecil ganske naturligt henvist til os alene. Som sagt han vil nok finde Veien tilbage til Dig!”

„Det ender nok med, at jeg tiltrods for Ede. Alle tager Landjunkeren og bliver ganske ligefrem Fru von Auen! Jeg har virkelig ikke Lyst til at vente paa, at Hr. Greven skal finde tilbage.“

„Faren er virkelig ikke stor, mit Varn, men Hen syn til Auen, thi han har hidtil ikke givet sig synderlig Møje af at interessere sig for Dig.“

„Som om man ikke kunde faae ham, naar man just vilde og alvorlig lagde an derpaa! Du behøver ikke, Mama, at lære mig Mændene at kjende, dertil har jeg hørt og set altfor meget og forresten ogsaa læst bag Din Ryg sammen med Fanny!“

Fru von Dallensee gav sig til at lee høit.

„Det er næsten ubegribelig hvad saadan en lille sextenaarig Pige kan finde paa at sige! I ere ret Børn af den moderne Tid. Naar, Din Tilkomne vil nok bringe Dit lille Hoved i Orden igjen. Det gjør mig kun ondt, at min Datter ingen

Idealer har mere; saa var det dog skjønnere i min Ungdom — vi troede, vi elskede og vi haabede.”

„Na, Mama, vi haabe virkelig ogsaa: nemlig paa et rigtigt muntert og komfortabelt Liv, hvor vi kunne gjøre og lade, som vi ville; og hvor en rigtig rig Mand ligger for vore Fødder og tilbeder os! og jeg veed, at det slet ikke vil være Dig imod om Din Susi bliver forsjørgt paa saadan en Maade.”

Eberhards Afreise traf imidlertid nogle Dage ud, idet der var opstaaet nogen Frygt for Grevindens Helbred. Lægen erklærede, at det kun var nogle lette Feberanfald, men Cecil fortæredes dog af en Angst, som han ikke turde give Udtryk; først da enhver Betyrning var overflødig, skiltes Drest fra sin Pylades. Og nu sad Cecil igjen ligesom tidligere ved Fødderne af sin Moder og viste sig som den og mest opmærksomme Søn. Han studerede atter og atter hendes Ansigt; og hun kom sig synlig Dag for Dag og gjengjældte hans Omhed. Og han undlod ligeoverfor Grevinden endog den svageste Hentydning paa den elskede Bortdragne; det var, som om han havde drømt en sød berusende Drøm. Kun den lille røde Bog talte til ham om

en Virkelighed, om en maaske evig bortflygt Lykke.

Samme Aften som Bennen var afreist, drog Grevinden Cecil ind til sig, strøg hans Haar tilbage fra den ædle Pande, saae ham dybt ind i Øinene og hviskede:

„Hvis Alt dette bliver Dig for tungt at bære, saa jeg det til Din Moder, min Son! Lad hende gaae hen, og lad dette være en Prøve for Ederes gjensidige Følelse.“

(Fortsættes).

Foreslaaet nyt Medlem:

Slagtermester Wilh. A. E. Herby.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger=Dennen.

Syv og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 24.

Torsdagen den 13de Juni 1885.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Ved Bardolino.

(Af Elise Folke.)

(Fortsat).

„Nei, Mama, vær ikke nogen Betsymring for mig, jeg troer, at jeg har overvundet det. Eberhard vil beskytte hende, det har han lovet mig, og i Bevidstheden herom og i Tanken om, at jeg opfylder Din Villie, vil jeg bære Alt. Kun en eneste varm Bøn: lov mig, at vi ikke ville tale mere derom! Lad der gaae nogen Tid, Saaret bløder og smerter endnu selv ved den svageste Berøring.“

Dg fra denne Stund nævnte hverken Moder eller Søn den Dyrebæres Navn.

Den lille Baronesse Susi begyndte i al Hemmelighed igjen at haabe og fandt atter sin Kavaler idetmindste opmærksom — Gardasøen forekom hende ikke mere saa utaalelig. Men — havde hun ikke Ret i sin Dom over Mændene? Her var jo atter et Bevis paa deres Bankelmødighed og Troløshed; i hvor høi en Grad havde Grev Cecil ikke ligget for denne „Person's“ Fodder (Susi benævnte i sine Gnetaler aldrig den unge Skuespillerinde anderledes)! Og nu? Han mindedes hende ikke med en Stavelse og seilede nu rundt paa Søen med en Anden, som om der aldrig havde existeret en Alexandra Baletta, han arrangerede Udflugter à quatre til Vogns, plukkede Blomster til hende, naar hun ønskede det, og bød hende Armen, naar hun trods sine altfor smaa Støvler ønskede at spadsere lidt, medens de ældre Damer havde flaaet sig til No ved en eller anden smuk Udsigt. Kun to Ting vægrede han sig ved: han vilde ikke gjøre nogen Udflugt til hint gamle Taarn, som de tidligere saa ofte havde besøgt; her var det nemlig, at han saae Alexandra første Gang. Naar det fundet hun man i al Fald see bort fra; og selv om reiste bort herfra, uden at Grev Cecil havde „vovet“ at fremkomme med sin Erklæring, som den lille Baronesse udtrykte sig i et Brev til sin Veninde, saa kunde den dog ikke udeblive, eftersom man var bleven enig om at foretage Hjemreisen sammen, og Grevinden

havde tilmed udtalt, at det var hendes Hensigt at tilbringe endel af den næste Vintersaison sammen med sin Son i den lille Residensstad. Paa det første Hofbal maatte hans Hjerte jo aabne sig overfor Ballets bedaaende Dronning — derom kunde der ikke være Tvivl.

Dg kort efter stod den hvide Villa i Bardolino tom. Alvorlig saae det gamle Tarn, ved hvis Fodder Benacus voxede frem, ud over det vidunderlig deilige Land, — men Smaafugle og Sommerfuglene omflagrede saa muntert dens graae Mure, over hvilke alt det Grønne lagde sit duftende Slør, som om der ikke ligesom dets Dine var drømt en Elskovsdrøm, der var bleven efterfulgt af en smertelig Opvaagnen. Men Gardasøens blaae Bølger vedblive med deres Sang, evig og altid den samme daarende, hemmelighedsfulde Sang med det samme Omkvæd:

„Evig som Bølgebevægelsen, frem og tilbage, er Kjærligheden.“

Der er et Eventyr om en Mand, der drog ud for at lære at gysse, men der er intet, der fortæller om En, der har lært at glemme. Dg selv om vi aldrig saa stærkt anstrænge os for at ud-

flette et eller andet Billede af vor Grindring, ville vi dog ikke finde noget, der kan udslette bestemte Træk og Omrids. Og mene vi endelig med et Befrielsens Suk, at nu er det lykkedes at dræbe de Tanker og Grindringer, som pinte os, saa kan en Tone, en Duft, et Blik pludselig lade de begravede Saligheder dukke frem paany og fremmane Billeder paa Ens Lykke eller Smerte. Selv om vi i vort Ydre synes nok saa rolige, i vort Indre vaagne Drømmene atter og atter og lykjaligjøre eller pine os uden Dphør. Hvem lærer nogensinde at glemme?

Saaledes havde ogsaa Cecil spurgt, og det Svar, som han havde givet sig selv, lod: Arbeid! De korte Breve, som han modtog fra Bennen, indeholdt efter hans Bøn derom aldrig den Elskedes Navn, han vilde ikke høre det mindste om hende, før han selv var bleven roligere, kun i det Tilfælde at hun var bleven syg, maatte Eberhard tale om hende. Efter at Cecil var kommen hjem, havde han fastet sig ind i en næsten feberagtig Virksomhed, og han syntes med Liv og Sjæl at gaae op i dette Gne, at være Godsbesidder. Man saa den unge Greve ride omkring paa Markerne ved Siden af sin Forvalter og gennemstreife Skovene sammen med den gamle Forster, ja han overraskede endog en Dag sin Moder med den Meddelelse, at han agtede at lade opføre nogle nye Bygninger og

ette nogle landøkonomiske Foretagender i Værk, i vilke han selv havde ifinde at deltage. Grevinden lev ganske vist glad over denne Forvandling, thi hun saa praktisk Virksomhed maatte jo udrive ham if alle de tidligere Drømmerier, men der var noget hans Blik og Væsen, noget, der tydede paa Træthed og Mangel paa Tilfredshed, der gjorde hende reflekteret om Hjærtet. I hvorvel han viste en kjærlighedsfuld Omsorg og Bekymring for hendes Helse, fik han dog kun sjelden Tid til at være alene med hende og ligesom tidligere forelæse Noget; det var en næsten ængstelig Rastløshed, han lagde for Dagen. Og gjorde han det endelig engang paa hendes Umodning derom, saa lød hans Stemme trætt og hans Tanker vare vensynlig under Væsningen langt borte. Han følte en levende Modvillie mod enhver Rejseplan ligesom ogsaa mod ethvert større Selskab. Dallenhees vare reiste bort efter nogle faae Ugers Forløb, og Susi gjennemdanfede bogstavelig forskjellige Badesteder for sluttelig langt hen paa Vinteren at danse ind i Residentstaden. Hun dukkede ligefrem ned i Ballernes bevægede Strømninger, og næste Foraar viste to firlige med gyldne Kjæder sammenlænkede, vaabensmykkede Kort, at to Hjerter havde fundet hinanden i en Balsal. „Han“ var rigtignok kun Premierlieutenant endnu, men — han havde en rig, ugift Onkel, hed det i Meddelelsen om Forlovelsen. Man

havde ikke villet vente længere, og saa forlovede man sig til Trods for „den affhyelige Drømmer“, ellers kunde man let være bleven fiddende som „den sidste Brud“ blandt alle Veninderne, og det maatte „for Alt i Verden“ ikke ske.

Men da hine Kort ankom til Slottet Ellerbach viste Cecil for første Gang i lang Tid igjen et glad og tilfreds Ansigt. Uden at Cecil anede det var der allerede i nogen Tid temmelig hyppigt bleven vekslet Breve mellem Grevinden og Eberhard; Cecil skrev næsten ikke mere til Bennen. Det forekom ham, at han, naar han endelig satte Bennen til Papiret, kun kunde skrive en eneste Ting, nemlig: „Tal til mig om hende, jeg holder det ikke længere ud!“ Og netop dette One vilde han ikke for Alt i Verden skrive, han vilde vise sig saa stærk for sin Moders Skyld. Arbeide, stadig mere Arbeide — det maatte hjælpe ham at overvinde det Andet.

Saaledes glede Uger og Maaneder forbi, og der var allerede gaaet et helt Aar siden den tunge Adskillelse i Bardolino.

„Jeg tør endnu ikke afgjøre om vi have sejret,“ skrev Grevinden en Dag til Eberhard. „Gud velsigne Alexandra — jeg tilstaaer gjerne, at jeg har gjort hende Uret. Om han har givet Alfald paa hende? Jeg veed det ikke. Skulle vi vove at spille den sidste Trumf ud? Den vil

være afgjørende for Forholdet og vil føre til evig Adskillelse eller — Forening, og jeg tilstaaer, at mit Hjerte endnu onsker det Første!“

Og en Dag kom der saa et Brev fra Eberhard til Cecil. Det var temmelig lang Tid, siden han sidst havde skrevet, og dette Brev var viensynlig omfangsrigere end de tidligere. Cecil syntes at have ventet det med Længsel, thi han blegnede, da han holdt det i Haanden, en Febergysen rystede ham, og opfyldt af en bange Anelse sank han ned paa en Stol og formaaede kun med skjælvende Hænder at aabne Konvolutten.

„Cecil min gamle Dreng,“ jaaledes lod Begyndelsen, „jeg har holdt Ord — dette er mit Svar paa Dit sidste, korte, Spørgsmaal, om jeg har indfriet mit Løfte. Alexandra staaer under min Beskyttelse! Det er allerede næsten et Aar siden, at hun frivillig har forladt Theatret og løst sin Kontrakt, og Dit Ønske er jaaledes bleven opfyldt. Er Du nu tilfreds? Lad mig faae Dit Ord derfor.

Jeg vil nu danne mig en Husstand og vil faae mig en rigtig om og kjærlig Søster, vi ville danne en Familie. Jeg har allerede feiret mit Bryllup, men da jeg ikke turde indbyde Dig til at være Vidne til min Lykke, skrev jeg Intet derom —“

Saa vidt kom Cecil — et Skrig banede sig Veier hans Læber, en Susen som af et fjernt, opvort Hav lagde sig for hans Øren, de oprørte

Bølger væltede sig frem og overskyllede Alt — han sank bevidstløs ned af Stolen.

Der gif Uger, i hvilke Dødsengelen svævede over det gamle Slot Ellerbach.

(Fortsættes).

Foreslaaet nyt Medlem:
Maskinist Simon G. Buch.

Selskabets Bogholderkontor,
Bestergade 23, 2den Sal,
aaent hver Sognedag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Admiralgade 18, 3die Sal.
Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Tordag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

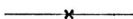

Borger-Dennen.

Syv og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 25.

Lørdagen den 20de Juni 1885.

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bed Bardolino.

(Af Elise Holbo.)

(Sluttet).

„En øiensynlig i lang Tid forberedt Nervefeber var kommen til Udbrud,“ erklærede den gamle Huslæge. Den Syge laae i sløv Bevidstløshed, der vexlede med de vildeste Feberfantasier, og kun et eneste Navn kom af og til ud over hans Læber i en Tone, der sittede af en hjerteskjærende Længsel: „Alexandra!“

Bed den første Efterretning om Cecilis Sygdom var Eberhard Nuen ankommen til Slottet i Følge med to Damer. Tjenerskabet vidste at fortælle, at der var forefaldet en Scene i Grevindens Boudoir, — Nøglehuller og Portierer kunne ogsaa gjøre Nytte

— hvor den Ene af Damerne havde ligget paa Knæ for den Syges Moder, og derefter havde de omfavnet hinanden lidenskabeligt. Det var kun Skade, at man ikke havde kunnet forstaae et Ord af hele Samtalen. Hvad mon dette betød?

Fra nu af saae man stadig ved Grevindens Side en smuk, tarvelig klædt Dame, som om Dagen skiftede med Grevinden om at passe den Syge og om Matten vaagede sammen med Eberhard von Auen. Og ofte naar Cecil i Fortvivlelse udraabte hint ene Navn, lagde en smal, hvid Haand sig paa hans brændende Pande, til han blev roligere. Og saa den Anden af hine to Fremmede gif omsorgsfuld og hjælpende om i det halvmørke Sygeværelse og i den trøstesløse Moders Værelse, og den gamle Wallbach kaldte dem atter og atter for: „den naadige Fru Grevindes to Engle.“ Eberhard von Auen boede atter i det samme Værelse, som han havde beboet som Dreng og som Yngling, medens begge Damerne vare blevne indkvarterede i nogle Værelser, der laae ved Siden af Grevindens Gemakker. Den Ene var Hr. Eberhards unge Hustru — fortalte den gamle Rudst — men hvilken af dem var det? Et Spørgsmaal, som man ikke kunde komme paa det Rene med nede i Rjøffenregionerne.

All denne Omfjorg og Pleie, der traf saa længe

ud, var næsten en Kjæmpeopgave, men den blev takket være Sygepleiersfærnes Udholdenhed dog løst.

„Kun dem kunne vi takke for, at vor Patient er bleven reddet,“ erklærede Lægen gjentagne Gange. Allerede i nogen Tid havde Grevinden maattet overlade sin elskede Søns Pleie til hine bløde Hænder og til Eberhard, hun var sunket sammen, da hun fik Meddelelse om, at nu var Faren overstaaet. Saalænge der endnu var Fare, holdt hun sig tapper, men Glæden kunde hun ikke taale. Saa snart Cecils Besindelse vendte tilbage, saae han atter sin Moder ved Siden af Sengen, men Eberhard og begge Damerne forsvandt i den tidlige Morgen og kom først tilbage sent paa Aftenen, naar Patienten sov. Cecil spurgte imidlertid efter Bennen.

„Det forekommer mig, som om han stadig har været her, eller jeg har drømt det?“ spurgte han Moderen. Og da Moderen svarede, at Eberhard trofast havde hjulpet hende med at pleie ham, greb Cecil sig op til Panden og mumlede: „Saa have de været hos mig Alle de, som jeg elsker, men nu vilde jeg dog ikke kunne gjensee hende. Nu tilhører jeg kun dig, Dig alene, Mama!“

For Resten af Sygetiden blev der forskrevet en barmhjertig Søster, og saasnart det blev muligt at fortage en Reise, havde Lægen forordnet et saa langt Ophold som mulig i Bardolino.

Ja, til Bardolino! Derhen længtes han med glødende Begjær, — der vilde han dø. Hvor var alt hans Forsagelsens Mod bleven af, efter at han havde faaet at vide, at hans Elskede var Bennens Hustru? Og dog havde han selv ført hende over i hans Arme! Det Offer, som han havde villet bringe sin elskede Moder, havde dog oversteget hans Kræfter.

Men det var hans Trøst, at hun aldrig vilde faae det at vide. Han haabede, at hans Sygdom vilde mildt og langsomt lade ham svinde hen, og saa skulde Eberhard træde i hans Sted som Søn, og han vilde da føre med sig en Datter, som vilde tilbede og bære Omsorg for hans Moder, saaledes som han selv vilde have gjort det, og denne Datter var Bennens unge Hustru.

Og een eneste Gang — naar han skulde dø — vilde han see hende igjen, og hun skulde lægge sin Haand paa hans Pande, og saa vilde han hviske ganske sagte til hende:

„Ich konnt' Dir nimmermehr
Vorübergehn!“ —

Og der kom en Dag, hvor de efter en langsom og forsigtig Reise ankom til Bardolino, hvor den lille Fiskerby steg frem for Reconvalescentens Blik, og hvor de to Bærtinder modtog ham med en sand Jubel og omfavnede Grevinden med Glædestaarer. Det forekom ham imidlertid mærkværdigt,

at ligesom en Kraft af Sundhed gennemstrømmede ham trods alle de Grindringer, der stormede ind paa ham ved Synet af det elskede Landskab og de kjendte Bærelser: Verden var dog saa vidunderlig smuk, og han var saa ung endnu, og Moderens Dine straaledede ham saa lykkelige imøde. Han syntes, at der maatte ske et eller andet Mirakel, at en henrivende Fe maatte vise sig, vinke ad ham og hvifte: „Du skal leve, haabe og drømme, der er endnu Lykke at finde ogsaa for Dig!“

„Kom et Dieblif her ud paa Terrassen, inden vi gaae ovenpaa, nu har vi leiet det Hele,“ hørte han Moderen sige, og Døren blev aabnet. Han gik langsom igjennem Alexandras tidligere Beboelsesværelse, Dørene til Balkonen stode aabne, og derude flød Blaat og Guld sammen ude over Søen og den sammenblandede Duft af Roser og Safriner, brød bedøvende ned over ham. Men hvad var det? Nogle Skygger traadte imellem ham og Lyshavet derude, og op paa Tærskelen ud til Balkonen traadte nogle Skikkelser ham imøde! Der stod Alexandra, bleg og skjælvende og strakte Armene ud imod ham, og bagved ham kom Eberhard tilsynne, og ind til ham bøiede sig kjælen den rødmende Anita, og Bennens Stemme, der sittrede af Bevægelse raabte ham imøde:

„Cecil, min gamle Dreng, maa jeg forestille

Dig Anita, min Hustru, som gjerne vilde modtage
Din Lykønsning!"

Da omfavnede Cecil lykkelig den skjønne Skikkelse, der strakte Hænderne imod ham og trak hende ind til sit Bryst.

„Jeg drømmer ikke mere, jeg lever!“ raabte han jublende.

„Stop, stop, Alexandra staar under min Beskyttelse!“ hørte han Eberhard sige.

Da traadte Grevinden hen til dem, smilende igjennem Taarer og lagde sin Arm om Alexandras Hals.

„Modtag Din Elskede af Din Moders Haand, jeg har lært at troe paa hende! Og Du, Alexandra Du veed jo: hans Sjæl

„Bittert in Deiner Hand,
Thu' ihr kein Leid!“

Marie Falkiner.

En Fortælling.

Marie Falkiner var en usædvanlig Pige, hendes Forældres eneste Barn, en Skjønhed og efter den almindelige Mening en rig Arving, men forunderlig nok viste hendes Charakter sig i en Alder af een og tyve Aar trods stor Overbærelse endnu usfordærvet og hendes Hoved ikke fordrejet af Smigreri, ligesom der endnu ikke havde indfundet sig en Bejler til hendes Haand.

Denne Undtagelse fra de naturlige Følger af hendes Stilling i tre saa vigtige Punkter var ikke lige forunderlig med Hensyn til alle. De tvende første maatte rigtignok betragtes som en usædvanlig Naturens Triumph over Opdragelsen og Omstændighederne, men den sidste lod sig lettere forklare. Hendes Skjønhed var ubestridelig, at hun hverken havde Brødre eller Søstre, tvivlede Ingen om, men Formuen — der var det, den var en ubekjendt Størrelse.

Marie Falkiner havde mistet sin Fader, medens

hun endnu var et Barn, og hendes Opdragelse var derfor ganske bleven ledet af hendes Moder. Hr. Falkner havde ejet store Godser, men da disse kun kunde arves i den mandlige Linie, tilfaldt de efter hans Død en Neveu. Hans Enke fik en anseelig aarlig Indtægt, men hendes eneste Barn, vor Heltinde, ejede intet andet end en Sum af fire tusinde Pund i Statspapirer, hvilken Sum Rygtet havde forstørret i det Uendelige.

J. S. Salvorsen.
(Fortsættes).

Foreslaaede nye Medlemmer:

Bogholder L. C. Fr. Blytmann.
Boghandlermedhjælper H. A. Jensen.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,
aaent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.
Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sny og halvsemsfindstnyvende Aargang.

N°. 26.

Lørdagen den 27de Juni 1885.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie Falkiner.

En Fortælling.

(Fortsat).

Bildfarelsen blev tildeels vedligeholdt ved den Maade, paa hvilken Enken Falkiners levede og endog ved Ord, hun lod falde, thi hun troede saaledes at kunne forskaffe sin Datter en bedre Stilling. Men i denne Henseende ere vore unge Mænd meget flogne, og skjøndt hendes Diners stode i megen Anseelse, hendes Soiréer stedse vare meget besøgte, og hendes Vogn, naar hun kjørte ud med sin Datter, stedse var ledsaget af flere elegante Ridende, lod dog ingen sig forlede til for Alvor at anholde om Datteren, den smukke Marie; alle opsatte meget

mere deres Erklæringer til en Tid, hvor Hovedsagen, Formuens Tilstand, blev tydeligere opklarede.

Marie havde en Onkel i Indien, af hvem hun vel ikke selv ventede noget, men hendes Moder derimod mere. Man vidste, at han var umaadelig rig og ugift. Han var efter et fyrgetyveaarigt Ophold i Osten kommet tilbage til England, men efter om trent et Aars Forløb vendt tilbage til Indien, for der at ende sine Dage. Under sit korte Ophold i London var han blevet meget venligt modtaget af sin Broders Enke, Maries Moder. Efter al Sandsynlighed havde den smukke og elskværdige Marie behaget ham meget, saa at han ved sin Tilbagerejse til Indien lod falde nogle Hentydninger til, at han ikke vilde glemme hende. Marie tænkte ikke videre derover, og hun havde næsten glemt ham da der en Aften, efter at hun havde klædt sig paa til en Soirée, blev overrækket hende en lille Paffe. Hun aabnede den og fandt to Breve, der begge vare adresserede til hende. Det ene saae aldeles ud som et Forretningsbrev. Det havde sort Segl. Marie skjælvede, da hun aabnede det, thi et Dødsbud er altid skrækkeligt, selv om vi have Grund til at tro, at Offeret ikke er bleven valgt mellem dem, hvis Existence er nødvendig for vor Lykke.

Brevet var fra Hr . . . . hendes Onkels Sagsfører i Calcutta, der i passende Udtryk meldte, at den ærede Nabob var død den og den Dag, at

an, Sagføreren var udnævnt til en af Testament-
 aldbyrderne, og at en Afskrift af dette Testamente
 ilde blive sendt til Huset Caveat & Co. i London.
 vor hun vilde erfare det Nærmere, da hun væsent-
 ig var interesseret deri.

Denne Efterretning var meget spændende, især da
 den ikke indeholdt noget nøjere om Hovedsagen,
 Testamentet. Marie havde seet sin Onkel saa lidet,
 at hun neppe kunde føle nogen Sorg over hans
 Død. Man vil derfor ikke fortænke hende i, at
 hendes Nysgjerrighed i Særdeleshed rettede sig paa
 det finantsielle Punkt af Sagen.

Marie vilde ile til sin Moder, for at meddele
 hende denne uventede Efterretning, da hun kom til
 at tænke paa, at der jo var en Skrivelse endnu.
 Hun satte sig derfor igjen paa en Stol og tog det
 andet Brev. Dette var øjensynlig yngre og ikke
 kommen saa langt borte fra.

Bed Brevet befandt sig en lille Væske af Maroquin,
 der var gjort fast til Brevet med et sort Baand.
 Paa et Blad Papir stod de Ord: „Man beder
 om, at dette Etui ikke bliver aabnet før Brevet er
 læst.“

Dette var en haard Prøvelse for vor Helt-
 indes Nysgjerrighed, men hun søjede sig efter denne
 Opfordring og aabnede Brevet først. Læseren vil
 gjætte hendes Følelser, naar han erfarer, at dette
 Brev lød saaledes:

„Frøken !

Jeg er i den største Forlegenhed med hvorledes jeg skal meddele Dem den Sag, som jeg dog maa underrette Dem om. Da imidlertid en forunderlig Sammenfjæden af Omstændigheder har bragt mig i en usædvanlig Stilling til Dem, finder jeg det mere hensigtsmæssigt at henvende mig directe til Dem, end at betro saa delicate Ting til en tredie Person's Discretion.

„Jeg er først for saa Timer siden kommen til London fra Calcutta, og har derfra medbragt et Brev, som De erholder med det samme og som vil underrette Dem om Deres Onkels Død. Bestemmelserne i hans Testamente vil om kort Tid blive meddeelt Dem ad Embedsvejen, men jeg troer dog, at De vil respectere mine Bevæggrunde, allerede tidligere at tale derom.

„De maa derfor vide, at De skal arve den største Deel af Deres Onkels Formue (henimod en Million, dersom jeg er rigtigt underrettet) men under een Betingelse. Denne Betingelse — jeg har neppe Mod til at skrive Ordene — bestaaer deri, at De inden Udløbet af et halvt Aar efter Deres Onkels Død — er min Hgtefælle.

„Jeg kan tænke mig Deres Overraskelse, jeg frygter for at maatte tilføje, Deres Uvillie over

at en Slægtning, kort før sin Død, jaaledes uden videre Omstændigheder disponerer over Deres Haand. Men De veed, at han i hele sit Liv har været en Humorist, og jeg haaber, at De aldrig vil faa Grund til at beklage den karakteristiske Spøg i hans Livs sidste Handling, dog maa jeg tilføje, at dersom denne Sag ikke forekommer Dem antagelig, skal der med min Willie aldeles ikke forsøges noget Upassende for at bevæge Dem til at samtykke i Deres Dnfels Bestemmelse.

„Forøvrigt beder jeg Dem om ikke at tilregne mig den Uret, at Deres Dnfels Bestemmelse angaaende hans Formue og i Særdeleshed til min Fordeel, er en Følge af mine særdeles Bestræbelser. Jeg havde lige faa lidet Haab om at blive den gamle Herres Arving, som her i London at faa en Ministerpost, da jeg i det Højeste et halvt Dussin Gange har været i Deres Dnfels Selstab, og skjøndt jeg engang har været faa heldig at vise ham en lille Tjeneste, gjorde jeg det blot af reen Menneskekjærlighed, uden i mindste Maade at tænke paa at erhverve mig den gamle Herres Tak eller vel endog Fordeel.

„Det er imidlertid ikke Umagen værd at plage Dem med Enkeltheder angaaende mit Bekjendtskab med Deres excentriske Dnfel; det er mig vigtigere at tilfredsstille Deres meget naturlige Nysgjerrighed hvad mig selv angaaer. Jeg tilføjer derfor følgende Skildring af min Ringhed:

For det Første min Fødsel og Familie. Jeg er mine Forældres eneste Barn og forældreløs. Om mine Forældre kan jeg ikke sige andet, end at jeg aldeles ikke har kjendt dem. Fra min attende Maaned blev jeg opdraget af en fjern Slægtning, der ogsaa bestyrede den ringe Formue, som min Fader havde efterladt mig. Min Opdragelse var som de fleste af mine Bekjendtes. Jeg besøgte i et vist Antal Aar en Skole, maatte betale mange Penge for noget Græst og Latin, og lærte for mine gode Penge meget lidet, hvilket maaske var min Skyld. I mit femtende Aar sendte min Fætter mig som Cadet til Indien.

„For det Andet min Personlighed. Jeg er fem Fod og ni Tommer høj, omtrent halvandet Centner tung og af Farve temmelig mahognigul, men haaber i Englands Luft snart at blive bleget. Mit Haar er mørkebrunt, med Undtagelse af de Steder, hvor det begynder at blive graat, hvilken Farve, som jeg desværre maa tilstaa, griber raast om sig. Dette kunde imidlertid oversees, men mine forhenværende Lokker begynde ogsaa i temmelig stærk Grad at gaa af. Jeg gaaer i mit to og tredivte Aar, og er Lieutenant i det fjerde bengalske Cavaleriregiment. Mine nuværende Indtægter ere meget ringe, ene og alene min Militairgage. Andre Udgifter har jeg ikke. Jeg vilde sikkert kunne synge meget behageligt, dersom min Stemme ikke havde

tabt sig meget; ogsaa min Dands vilde være ulastelig, dersom jeg ikke haltedede lidt . . . en Følge af et forvredet Been, der blev min Belønning for Medvirkningen ved Stormen paa en uindtagelig Fæstning. At tale meget om min Charakter, forbyder min Beskedenhed mig, imidlertid kan jeg dog forskjffre saa meget, at jeg sjeldent taber min Rolighed, naar man i Alt følger sig efter mine Ønsker, og forøvrigt er det jo en bekjendt Sag, at saavel i Samfundet som i Climaet gjør en passende Storm den Nytte, at rense Atmosphæren. Jeg har kun endnu at tilføje, at jeg aldrig ryger Tobak i en Dames Nærværelse, og at min Sundhed ikke har lidt noget ved Nydelsen af spiritueuse Drikke. Hvad kan jeg sige mere?

Jeg slutter nu og beder ærbødigst om den Gode paa en belejlig Tid selv at maatte forestille mig for Dem; indtil den Tid anbefaler jeg Dem at tage det medfølgende Portrait, der vil give Dem en temmelig rigtig Forestilling om mit Ydre, som jeg ovenfor har søgt at skildre med Ord, i Djesyn.

Jeg har den Gode at være, Frossen

Deres ærbødigste Tjener
Courtenay Briggs."

Det vilde være vanskeligt nøjagtigt at skildre hvad der foregik i Mariæ Hjerter ved at læse dette Brev. Hendes Følelse af qvindelig Stolthed, qvindelig Gode og Delicatesse oprørte sig mod denne

Bestemmelse over hendes Haand, som hendes Onkel havde gjort til en Betingelse for hans Testamente. Under saadanne Omstændigheder var dette Testamente neppe andet end en Spot og en Fornærmelse. Skulde hun med et Pennestrog, ligesom et villieløst Redskab, lade sig tilskrive Hr. Courtenay Briggs! Den Tanke var utaalelig, nedværdigende. Men trods hendes retfærdige Uvillie kunde hun dog ikke undertrykke en lille Nysgjærighed angaaende den Mand's Udseende, til hvem hun saaledes uden videre var bleven testamenteret, og hun aabnede derfor hurtigt Stuiet. Himmel og Jord! Hvilken Juglestræmsel viste sig ikke for hende. Ansigtet var langt, magert, og med skarpe Træk.

(Fortsettes).

J. S. Salvorsen.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Blikkenslagermester Chr. Borch.

Traadhandlerske J. Haugaard.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Tryk og halvårligt udgivende Aargang.

N°. 27.

Lørdagen den 4de Juli 1885.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie Falkner.

En Fortælling.

(Fortset).

Farven syntes at være en Overgang fra den Gul-
fottige til Choleraligene; de let talte enkelte Haar stode
som Børster paa Hovedet, ligesom Braadde paa
et Pindsvin; Kinderne vare hule, Djnene uden
Glands og indsunke. Hele Billedet viste sig i en
Uniform af Himmelblaat og Sølv, der hang om
ham som en viid Kjole paa en tynd Pæl.

Længe og i dyb Stilhed betragtede den yn-
dige Marie dette sin Tilkommendes tiltalende Bil-
lede, og hun kunde ikke noksom undre sig over den
Forsængelighed, der havde kunnet bringe ham paa
den Tro, at han ved et saadant Portrait vilde vinde

en smuk Dames Tilbøjelighed. Havde hun allerede da hun læste Brevet, besluttet absolut at afvise Hr Courtenay Briggs Andragende, blev denne Beslutning urokkelig fast, da hun kunde danne sig et Begreb om det Offer, man forlangte af hende, naar hun vilde arve Millionen. Før hun endnu var kommen paa det Rene med sig selv, hvorledes hun under disse Omstændigheder skulde udtale sin Beslutning, kom hendes Moder, forundret over at Datteren blev saa længe borte, ind i Værelset, for at skynde paa hende, da Vognen allerede i længere Tid havde ventet paa dem.

Alle Documenterne bleve strax fremlagte for hende, men de Følelser, der bevægede sig i hendes Bryst, vare aldeles modsatte de, som Marie følte. Fru Falkiner, der var kommen langt ud over den romantiske Periode, saae kun Egteskabet, fra et finantzielt Synspunkt og betragtede Enhver, der var udsat for „Hjertets Svagheder“, som Romanmennesker, der fortjente ved streng Erfaring at komme til Fornuft. Som Følge heraf saae hun ogsaa Testamentet og dets Bestemmelser fra den mest glimrende Side og da hun ikke et eneste Øjeblik tvivlede om sin Datters Samtykke til et saa glimrende Tilbud, ønskede hun hende meget oprigtigt tillykke med denne hurtige Omkiftelse af hendes Omstændigheder.

„En Million!“ raabte hun begejstret. „Marie,

Du er den lykkeligste Pige i hele Verden. Den fjære, gode Onkel, der døde saa belejligt."

"Men, fjære Moder," bemærkede Marie, "tænk dog paa den skræffelige Betingelse, som han har benyttet til sit Testamente. Troer Du virkelig, at det var mig muligt at ægte dette skræffelige himmelblaa Menneſte? Ikke for den tidobbelte Sum."

"Hvor kan Du tale ſaaledes, Marie?"

"Skræffelige Menneſte! Efter min Mening og efter Billedet maa han være en rigtig elſtværdig Mand, rigtignok lidt for bleg, men det er en meget ubetydelig Fejl."

"Og hans Navn, Moder," ſagde Marie be-
drøvet.

"Navnet lyder juſt ikke videre godt," ſvarede Moderen, "men det er let at afhjælpe. Han maa antage Dit Navn, og Courtenay Falkiner lyder, ſkulde jeg tro, meget godt. Kom, ſæt Dig her og ſkriv et høfligt Svar til Herren. Vi maa vel for nogen Tid trække os tilbage fra Selskabslivet, men Du kan meget godt indbyde ham til at ſpiſe hos os en familie."

"Marie meente imidlertid, ſkjøndt hun ellers var meget lydige, at de uſædvanlige Omſtændigheder undſkyldte og vel endog retſærdiggjorte en lille Modſtand mod hendes Moders Willie. Hun proteſte-
rede derfor højt mod at give Hr. Briggs nogetſomhelſt Haab og erklærede beſtemt, ſkjøndt ærbødigt, ſin Beſlut-

ning, hellere at afflaa Millionen, end modtage den dertil hørende Mand.

Denne Erklæring hidførte en temmelig heftig Ordstrid mellem Moder og Datter; vi finde det imidlertid ikke nødvendigt at give disse smaa Familieuenigheder, der ikke saa sjældent finde Sted selv i de bedste Huse, til Priis for Offentligheden, Et hvert Parti blev, som almindeligt plejer at ske, slet ikke overbevist af den Andens Grunde, og Moderen havde næsten udtømt alle sine, da hun paa engang kom til at tænke paa, at man ventede dem i det Selskab, som de vilde besøge.

„Vi have aldeles glemt, hvor vi ville kjøre hen og Klokken er nu over halvotte. Hvad skulle vi gjøre?“

„Lad os sende en Undskyldning,“ svarede Marie. „Seg vil skrive, at en nær Slægtnings Død gjør det umuligt for os at benytte Indbydelsen.“

Moderen vilde imidlertid ikke vide noget deraf. De kjørte derfor til Oberst Dynewell og fandt, at de vare ikke de Sidste. Ved Middagsbordet fik Marie sin Plads ved Siden af den, der sidst var kommen, en ung Mand med blond Haar og rødlig-bruunt Ansigt, der aldeles ikke kjendte noget til det, der for Tiden var Conversationsgjenstand i Londons fornemme Verden.

Endelig sagde han:

„Seg er næsten bange for at De antager mig

for at være et i høj Grad uvidende og udannet Menneske, da jeg kun er lidet eller slet ikke bekendt med hvad der foregaaer her. Men Grunden hertil er, at jeg først for faa Timer siden er kommen til London fra Indien, hvor jeg har været i fire Aar. Jeg tjener i det østindiske Selskabs Cavalleri og er vendt tilbage for Sygdom."

Marie kunde ikke bemærke noget Tegn til Sygdom hos den unge Mand, og svarede derfor:

"De synes allerede at befinde Dem meget bedre."

"Ja," svarede han, "Rejsen har hjulpet mig særdeles."

"Havde De en heldig Rejse?"

"En meget heldig. Skibet var lille. Vi havde nogle Damer ombord, og da min Kammerat Briggs gjorde Rejsen med os, maatte den jo være meget fornøjelig."

Dette Navn vækkede Maries Nysgjerrighed, og hun spurgte sin Nabo, om han kjendte Officeer Briggs.

"Ja, meget godt," svarede han; "han er det bedste Menneske af Verden og dertil en af de smukkeste unge Mænd. — Har De hørt hvilken forunderlig Forretning, der har ført ham til England?"

Tillykke for Marie var hendes Naboes Dje saaa meget beskæftiget med sin Tallerken, at han ikke kunde bemærke den Forlegenhed, der ved de

sidste Ord, ved Hentydningen til hendes eget Anliggende, viste sig i vor Heltindes Ansigt.

„Det er det forunderligste af Verden,“ vedblev Officieren. „En Mand, som han neppe har seet en halv Snees Gange i sit Liv, har testamenteret ham en stor Formue under den Betingelse, at han skal ægte Arveladerens Niece.“

„Meget forunderligt.“

„Briggs kom i det Tilfælde, at vise den gamle Mand en lille Tjeneste ved en Tigerjagt. Tigeren, forøvrigt et meget smukt Dyr, havde hængt sig ved Hr. Falkiners Elefant Hudah, og Beltet, som sandsynligviis ikke var spændt tilstrækkeligt, gav efter. Den gamle Herre styrtede tilligemed sit Sæde ned fra Elefanten, og Tigeren vilde uden tvivl i meget kort Tid have sonderrevet ham, hvis Briggs ikke øjeblikkelig var sprunget ned fra sin Elefant, for lige at affyre sit Gevær i Dyrets Dre. Den gamle Falkiner talte dengang lidet om Sagen og skjændte saaledes paa sine Folk for deres Skjodeløshed, at han aldeles syntes at have glemt den Tak, han skyldte Briggs, fordi denne havde frelst hans Liv. Han indbød ham rigtignok i forrige Aar nogle Gange til Middag og var meget behagelig mod ham, men dog saaledes, at Briggs slet ikke sagde Mærke til hans Taknemmelighed, og, da den gamle Herre pludselig døde, til sin store Overraskelse

erfarede, hvorvidt Falkiner var gaaet i sin Taknemmelighed mod ham,

„Blev Formuen overladt til ham selv?“ spurgte Marie.

„Nej, ikke strax. Den tilfalder Falkiners Niece, naar hun ægter Briggs inden sex Maaneder efter hans Ankomst til England. Men vægrer hun sig ved at gjøre dette, tilfalder Formuen ham uden videre.“

„Kjender han den Dame, der er bleven ham bestemt?“ spurgte Marie videre.

„Ja,“ svarede Naboen, „han saa hende flere Gange, da han for to Aar siden havde Orlov til England, men lærte hende ikke videre at kjende. Han skildrede hende som en godmodig, temmelig trivelig Pige med meget store Fødder, saa at hun slet ikke faldt i hans Smag og det i en saadan Grad, at han, dersom hun samtykkede, gjerne vilde være villig til at overlade hende Halvdelen af Arven, blot for ikke at indtræde i et Ægteskab med hende. Hvis det derimod er hendes faste Beslutning at ægte ham, vil han finde sig i sin Skjæbne, da en Million ikke altid er at faa.“

Marie, skjøndt anerkjendt som en af de største Skjønheder i London, var maaske mindre forfængelig af sin Ynde end nogen anden; men hun maatte have været mere end et qvindeligt Væsen, dersom det havde været hende muligt uden den største

Harne at høre den Skildring af hendes Udseende og den frænkende Formodning, som hendes Nabo udtalte. „Derjom det var hendes faste Beslutning at ægte ham! Gud i Himlen! Hun, den Beundrede, hendes Bekjendtes Ideal, maatte høre, at en Forbindelse med hende var en Straf, der ikke vilde være for dyrt kjøbt med en halv Million! Det var utaaleligt, og det faldt hende derfor mere tungt at kunne beherske sig saa meget, at Ingen bemærkede hendes Jølelser.

(Fortsættes).

J. S. Salvorsen.

Foreslaaet nyt Medlem:
Fabrikant Heyman Bloch.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, 2den Sal,
aaent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Admiralgade 18, 3die Sal.
Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Syv og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 28.

Lørdagen den 11te Juli 1885.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie Falkiner.

En Fortælling.

(Fortsat).

„Hun lod sig nøje med den Bemærkning, at Hr. Briggs maaske ikke vilde finde saa mange Vanskeligheder, for at blive befriet for den ham paalagte Forpligtelse; der gaves Personer, som man ikke kunde ægte, om de end vare saa rige som den store Mogul, og hun havde hørt en ganske anden Skildring af den omtalte Herre, end den han, hans Ven og hendes Nabo, nylig havde fremført.

„De vil selv kunne overbevise Dem derom,“ bemærkede hendes Vordnabo, „thi min Ven Briggs har halvt om halvt lovet at indfinde sig her et Djeblik i Aften.“

„Virkelig,“ svarede Marie, idet hun blev ganske bleg.

Denne Oplysning maatte nødvendig bringe Marie i stor Forlegenhed og hvert Minut forekom hende at være en Time, indtil Lady Dynewell gav Tegn til Opbrud og Damerne begave sig ind i et Sideværelse. Her foregav hun en heftig Hovedpine, for snart at kunne begive sig bort, og det lykkedes hende at bevæge sin Moder til det samme, før Herrerne kom igjen. Hun vilde fremfor Alt undgaa at træffe sammen med Hr. Courtenay Briggs, men da de gik ned ad Trappen, før at komme til deres Vogn, traadte en Herre, der nylig var kommen, tilside, for at gjøre Plads for dem, og hun hørte, før hun endnu var kommen heelt ned, den unge Herre ovenfor blive meldt som Hr. Courtenay Briggs. Da det var koldt, havde Marie indhyllet sig i sit Shawl, saa at det ikke blev muligt for den Fremmede at see hendes Ansigt, dersom han havde betragtet hende opmærksommere, end Tilfældet virkelig var; hun saa derimod med et eneste Blik, hun kastede paa ham, at der ingensinde var frembragt en hæsligere Pasquil af Pensel eller Pen, end det Miniaturportrait, der var bleven tilsendt hende som hendes Tilkommendes tro Billede. Istedetfor det udmagrede, hæslige, guulsoffige Menneske, hun havde ventet at see, fik hun Øje paa en høj, kraftig, elegant ung Mand med et Ansigt, hvis let guulbrune Farve

syntes fuldkommen at passe til hans veldannede adelige, mandige Udseende. Hans Grund til saaledes at gjøre sit Billede hæsligere, kunde ikke misfjendes, og dette sidste Beviis paa Misfjendelsen af hendes Charakteer, bragte Maries Harme til det højeste Punkt. Hendes Moders Modforestillinger frugtede aldeles intet, og den følgende Dag besvarede hun Hr. Courtenay Briggs Skrivelse paa følgende Maade:

„Jeg qvitterer for Modtagelsen af Deres Skrivelse fra i Gaar og spilder intet Øjeblik med at lette Deres Hjerte med Hensyn til en Gjenstand, der, som jeg har Grund til at tro, forurolicher Dem meget.

„Naar jeg siger Dem, at de Følelser, som Deres Brev vækkede hos mig, og de Bevæggrunde, som virker til dets Affattelse, ikke ere mig ubekjendte, vil De ikke forundre Dem over, at jeg strax og uden Omsvøb, befrier Dem fra det ubehagelige Dilemma, i hvilket De befinder Dem som Følge af Deres naturlige Ønske at erholde min afdøde Onkels Formue, og Deres Frygt for den Ubehagelighed, han har gjort til en Betingelse i sit Testamente.

„De synes under Deres sidste Besøg i England at have seet mig og truffet mig i Selskaber, hvorom jeg imidlertid ikke veed det mindste. Deres Hukommelse forekommer mig i denne Henseende

at være stærkere, om den just ikke er smigrende. Det er muligt, at De kjender mig af Anseelse, men De kjender sikkert aldeles ikke min Charakter, dersom De frygter for mit Samtykke til et Forslag, som strider mod enhver ægte qvindelig Følelse. Vær overbeviist om, at De ikke behøvede at tage Deres Tilflugt til et Bedrag, for at erhverve min bestemte Afviisning af et Frieri — om man saa tør sige — der er blevet forebragt under saa frænkende og nedværdigende Omstændigheder.

„Jeg kan aldeles ikke udfinde, hvilken Grund min Onkel kan have havt til paa sit Dødsleje at frænte mig saaledes, men dermed har jeg ikke noget at gjøre. Der bliver intet andet tilovers for mig, end at forsikre Dem om, at hans velvillige Anskuelser mod Dem fuldkommen kan komme til Anvendelse og at man ikke vil forlange af Dem, at De skal opoffre den halve Arv, nej, ikke en Skilling deraf.

„Jeg sender Dem herved det Portrait tilbage, som De havde den Godhed at tilstille mig; angaaende dets Liighed vil jeg afholde mig fra enhver Bemærkning. Skulde jeg rose Deres Beskedenhed, maatte det ske paa Deres Retstæffenheds Beføstning.

Deres

Marie Falkiner.“

Det Svar, som fulgte derpaa, ere vi ikke istand

til at gjengive, thi Marie sendte det Brev, hun erholdt kort efter at have affendt sit, uaabnet tilbage. Hr. Briggs gjorde senere flere ligesaa forgjæves Forsøg paa at blive hørt eller erholde Tilladelse til personlig at lade sig see, men Marie var ubønhørlig. Trods hendes Moders Forestillinger vægrede hun sig afgjort ved at see ham eller modtage nogen Meddelelse fra ham, og først ved Hr. Caveat & Comps. Mægling lykkedes det ham at underrette hende om hans indstændige Ønske at træffe en Overenskomst der kunde tilfredsstille begge Parter. Men Marie var døv for alle Forestillinger, og Courtenay Briggs saae sig nødt til at afvente Udløbet af de sex Maaneder, da han saae kunde handle selvstændigt i Sagen, thi Formuen vilde efter den Tid tilhøre ham.

De sex Maaneder vare næsten forbi, da Marie Falkiner med sin Cousine langsomt søgte at bane sig en Vej i de af Mennesker opfyldte Sale i St. James Paladset ved Dronningens Fødselsdagsfest. Da de forlod Thronsalen, mødte de først Oberst Dynewell, der stod ved Døren og talte med en anden Herre, hvis Ansigt ved deres Ankomst forraadte en høj Grad af Uro. Den himmelblaa Uniform med Sølv var neppe nødvendig for at overbevise Marie om, at hun stod for Hr. Courtenay Briggs.

De vare gjerne gaaede forbi og havde undgaaet

alt, hvad der lignede en Gjenkjendelse mellem Personer, der stode i et saa forunderligt Forhold til hinanden, men Trængselen gjorde en hurtig Gang umulig og hendes Cousine blev saa bestemt staaende foran Obersten og hans Ven, at vor Helt inde næsten troede, at hun gjorde det af Skadefryd hvilket aldeles ikke var Tilfældet, da Cousinen ikke kjende det mindste til den hele Historie.

„Giv mig Deres Arm til vi komme til Bogen Hr. Dynewell,“ bad Damen; „jeg kan virkelig knap bevæge mig i denne Trængsel. Deres Ven vi maaske være saa venlig at ledsage min Cousine.“

Obersten adlød hurtigt denne Opfordring og Courtenay Briggs var ikke mindre hurtig med at byde Marie sin Arm, hvilken hun ikke godt kunde afflaa at modtage. Han syntes imidlertid at være kommet sig af sin øjeblikkelige Forlegenhed og talte saa utvungen med den unge Dame, som om han aldeles havde glemt deres Forhold.

I Begyndelsen var hun naturligtvis tilbageholdende, men da han med sine Forsøg paa at drage hende ind i Samtalen ikke gav efter, — og Sandheden maa indrømme — i sit hele Væsen og Adfærd var særdeles behagelig, tabte hun lidt efter lidt noget af sin Kulde, og efter tyve Minutters Forløb, hvilke de havde brugt til den langsomme Gang til Paladsets Port, talte hun til sin egen Overraskelse saa fortrolig med ham, som om han

havde været en gammel, for ikke at sige, foretrukken Bekjendt.

Hendes Cousine, Lady Raynham, og Obersten syntes imidlertid at underholde sig idetmindste ligesaa godt som det unge Par.

Obersten var en meget corpulent, godmodig, spøgefuld og hæslig lille Mand, over de halvtreds, men endnu bestandig velset af Damerne, da han bedre forstod at convertere, end de fleste unge Mænd. Ved denne Lejlighed syntes han at være endnu mere underholdende, end sædvanlig, dersom man kunde slutte efter den, om end undertrykte Latter, som hans vittige Conversation fremtvang hos hans Dame.

„Virkelig,“ bemærkede Marie, da hun engang igjen hørte sin Cousine lee; „noget saadant har jeg aldrig set. Jeg maa virkelig underrette Lord Raynham om det, der skeer i hans Traværelse.“

„Betragter man i Almindelighed Dynewell som hendes Yndling?“ spurgte Briggs.

„Jeg maa tilstaa,“ svarede Marie stolt, „at det er et meget usædvanligt Spørgsmaal.“

„Jeg beder om Forladelse, fordi jeg har været saa nysgjerrig, men De hentydede selv til noget saadant.“

„Hentydede?“ gjentog Marie; „en spøgefuld Bemærkning om en gammel Ven, som Oberst Dynewell, der har kjendt min Cousine ligesaa Buggen af,

kan dog ikke berettige Dem til den Formodning, at hun tilsidefatte det Hensyn, hun skyldte sin Mand."

"Mand!" raabte Briggs, "er hun da gift? Det har jeg ikke hørt noget om."

"Kjendte De min Cousine før hun blev gift?"

"Seg . . . ja, det vil sige . . . jeg vidste, hvem hun var. Hvor længe har hun da været gift, sandsynlig for ganske nylig?"

(Sluttes).

J. S. Halvorsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Syv og halvfemsåndsstyvende Aargang.

N°. 29.

Lørdagen den 18de Juli 1885.

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Marie Falkiner.

En Fortælling.

(Sluttet).

„Allerede i to Aar.“

„Er det muligt,“ raabte Briggs, „og hun hed . . . ?“

„Falkiner, ligesom jeg,“ svarede Marie.

Den himmelblaa Helt blev ganske forfærdet.

„Hvorledes? De hedder Falkiner og De er i Slægt med Herbert Falkiner i Calcutta?“

„Seg er hans Niece,“ svarede Marie rolig og emmelig fornøjet over hendes nye Bekjendts Foregenhed, skjøndt hun endnu ikke kunde forklare sig Grunden dertil.

„Men,“ vedblev Courtenay Briggs med bestandig

tiltagende Forlegenhed; „De er ikke Frøken Marie Falkiner i Harleygaden?“

„Jeg beder om Forladelse,“ svarede vor Heltinde, „hvor utroligt det end forekommer Dem, saa hedder jeg dog Marie og boer i Harleygaden.“

„Forbarmende Gud!“ raabte Briggs fortvivlet „og jeg . . .“

„O,“ svarede Marie, „jeg kan spare Dem den Ulejlighed at være oprigtig, thi jeg veed, at jeg har den Fornøjelse at tale med Hr. Courtenay Briggs, eller jeg skulde vel nu sige, Courtenay Falkiner.“

Ord ere ikke tilstrækkelige til at skildre den ulykkelige Briggs Forlegenhed, men til Held for ham havde de naaet Borten, og da der i det samme blev meldt, at Lady Raynhams Vogn ventede, var der ingen Tid til videre Ophold. Med et Ansigt, der snart blev blegt, snart rødt og med skjælvende Haand hjalp han Marie op i Vognen, og da denne var fjørt, stod han endnu i lang Tid som naglet til Stedet, indtil Politiet anmodede ham om at gjøre Plads.

„Naa,“ spurgte Oberst Dynewell, da de gik bort med hinanden, „hvad synes De om Miss Falkiner, kjære Briggs?“

„Synes!“ raabte Briggs; „hun er en Engel og jeg er en Ufjel.“

„O!“ svarede Obersten. „Har De fremsført Deres Tilbud?“

„Tilbud!“ sagde Briggs; „dersom jeg ikke havde været et Tossehoved, kunde hun for længst have været min Hustru.“

„Det veed jeg ligesaa godt som De,“ sagde Obersten.

„Hvorledes?“ spurgte Briggs hurtigt; „hvem har kunnet fortælle Dem noget derom?“

„Min kjære Briggs, det er ikke let at holde en saadan Sag hemmelig. Jeg erfarede alt af Deres Ven, min Neveu John, umiddelbart efter Deres Ankomst til England. De ønskede meget at beholde Formuen, men ikke at tage Arvingen med, hvem De skildrede som en „godmodig, trivelig Pige med meget store Fødder,“ men hvilket slet ikke er sandt med Undtagelse af Godmodigheden. Hvad Smagen angaaer, lader der sig imidlertid intet sige.“

„Det er ingen Smagsforstjæl,“ svarede Briggs, „men en Fejltagelse. Jeg var overbevist om, at min Brud var hendes tykke Cousine, der nu var til Cour med hende og som jeg for tre Aar siden lærte at kjende. Jeg maa tilstaa, at hende var jeg aldeles ikke tilbøjelig til at ægte; derfor skrev jeg et hæsligt Brev til hende og vedlagte et endnu hæsligere Billede af mig, der blev malet medens jeg langsomt kom mig af den gule Feber.“

„De behøver ikke at være bekymret derover; de sex Maaneder ere, troer jeg, snart forbi, og Formuen er da Deres.“

Det var rigtigt; de sex Maaneder vare neto tilende med denne Dag, og Briggs var nu i fullt kommer Besiddelse af Formuen.

Omtrent en Uge efter denne skjæbnesvangr Cour fik Marie følgende Brev, som hun . . . a Nysgjerrighed . . . ikke sendte tilbage, skjøndt hun meget godt kjendte Affsenderens Haandskrift:

„Sex Maanedere ere nu hengaaede efter der første Skrivelse jeg henvendte til Dem, og on De end af en respektabel Følelse dengang tilbageviste alle mine Anmodninger, fordrifter jeg mig dog til endnu engang at nærme mig Dem under andre, og, som jeg haaber, gunstigere Omstændigheder.

„Efter hvad der foregik ved den sidste Cour, vil De ikke blive forundret, naar jeg forsikkrer Dem, at jeg har været i stor Wildfarelse med Hensyn til Deres Person. Denne Wildfarelse, og den alene, er Aarsagen til det, der har fornærmet Dem. Jeg forvexlede Dem med Deres Cousine, der senere er bleven Lady Raynham. Jeg troer, at jeg ikke tilsidesætter den denne Dame tilkommende Agtelse, naar jeg tilstaaer, at jeg ikke antog det for nogen Lykke at blive forenet med hende. Jeg burde maaske undskyldte mig for denne min Aabenhjertighed, men det er Sandhed, og den maa frem.

Deres Svar paa mit første Brev, der inde-

holdt en saa velfortjent Trettesættelse, fremkaldte en stor Forandring i mine Anskuelser, og havde De glædet mig med Tilladelsen til personlig at gjøre Dem min Opvartning, vilde jeg til min Henrykkelse være bleven skuffet. Men De var ubønhørlig.

„Det er derfor ikke min Skyld, at den af Deres Onkel bestemte Tid nu er udløben. Derved er udentvivl den hele Formue tilfalden mig; der kan derfor ikke ligge nogen Egennytte til Grund, naar jeg hermed ærbødigt og oprigtigt gjentager min Bøn om Deres Haand, og beder Dem om ikke bestandigt at afvise mig til Straf for, at jeg uden Hensigt har fornærmet Dem.

„Men om De end, som jeg haaber, ved denne retfærdiggjørende Erklæring lader Dem bevæge, var det dog endnu muligt, at De af Delicætesse i anden Henseende vilde blive afholdt fra at opfylde min Bøn. Med Hensyn hertil har jeg søgt at afkræfte den. Den Formue, som blev testamenteret mig, er ikke længere min. Efter Deres Onkels Dnske er alt omfat i Penge og anbragt i Statspapirer. I denne Skikkelse kom det for nogle Dage siden i mine Hænder, og det kostede mig kun nogle Pennestrog, for at overdrage det til en Person, som har en mere retfærdig Fordring derpaa, end jeg. Den hele

Sum staaer nu paa Deres Navn i Bankens Bøger.

„Min Stjæbne ligger saaledes aldeles i Deres Hænder. De kan handle ganske frit, men jeg erklærer højtideligt, at jeg ikke modtager en eneste Skilling af Formuen paa anden Maade end den Deres Onkel oprindeligt har bestemt i sit Testamente. Formuen er nu Deres uindskrænkede Ejendom, og jeg enten deler med Dem som Deres Egtfælle, eller vender tilbage til min Tjeneste i Indien ligesaa fattig som jeg forlod den, men med den Trost, at have bødet for min Daarskab og i det mindste fortjent Deres Agtelse.

Med Utaalmodighed venter jeg Deres Svar. Skulde det ikke være ganske ugunstigt, vil jeg indfinde mig hos Dem i Morgen. Er De ikke tilbøjelig til at give mig Haab, har jeg blot at sige Dem . . . Lev vel. I dette Tilfælde vil jeg tage bort med et Skib, der i Midten af næste Maaned sejler til Calcutta, og ikke længere genere Dem.

Courtenay Briggs.“

Vi have intet videre at tilføje, end at Marie Falkiner og Courtenay Briggs kort efter som Nygifte anbefalede sig til Deres Venner.

Arsene Guillot.

Af

Prosper Mérimée.

Den sidste Messe i St. Rochuskirken i Paris var tilende og Kirkebetjenten bestjæftigede sig med at lukke de forladte Capeller. Netop vilde han lukke Gitteret til en af disse aristokratiske Helligdomme, da han lagde Mærke til, at en Dame befandt sig derinde og i dybe Tanker havde støttet sit Hoved til Stoleryggen. „O, Fru Piennes,“ tænkte han ved sig selv, idet han lod Døren til Capellet blive staaende aaben. Han kjendte Damen meget godt. Hun var ung, rig og smuk, sendte hyppigt Gaver til Kirken, bad flittigt og gav rigelige Almisser, skjøndt hun ikke kunde vente nogen jordisk Fordeel deraf. Kirkebetjenten vilde nu gjerne være gaaet sin Vej, thi han var sulten, men han fordristede sig dog ikke til at forstyrre en saa anseet Dames Andagt. Han fjernede sig derfor igjen, rigtignok med nogen Larm, og haabede ved sin Tilbagekomst at finde Capellet tomt.

Han befandt sig allerede ved den anden Side af Choret, da en Pige traadte ind i Kirken og saae sig nysgjerrigt om. Alt syntes at være hende fremmed. Hun var omtrent i sit fem og tyvende Aar, men man maatte betragte hende meget opmærksomt, for ikke at antage hende for at være ældre. Hendes sorte Øjne var meget straalende, men indfaldne og omgivne af blaa Ringe; hendes mathvide Ansigtssfarve og hendes farveløse Læber tydede paa Sygdom, og dog passede et vist dristigt og muntert Blik slet ikke til dette Udseende.

(Fortsættes).

J. S. Halvorsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Tryk og halvsemsindstyvende Aargang.

N°. 30.

Lørdagen den 25de Juli 1885.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Arsene Guillot.

Af

Prosper Mérimée.

(Fortsat).

I hendes Paaklædning bemærkede man en forunderlig Blanding af Skjodesløshed og Omhyggelighed. Hendes rosa Hat med Blomsterne havde maaske passet bedre til en Astennegligé. Under et Cashemirs Langshawl, hvis første Ejerinde hun ikke havde været, hvilket en Modedames øvede Blik let vilde have opdaget, skjulte sig en meget almindelig Rattunskjole. De rigtignok meget smukke Fødder vare beklædte med grove Strømper og daarlige Sko.

Denne Pige gif hen til Capellet, i hvilket Fru Piennes endnu bestandig befandt sig, betragtede en

Tidlang forlegen Damen, og da hun saae, at hun beredte sig til at gaa, talte hun til hende.

„Kunde De maaske sige mig,“ spurgte hun med en vellydende Stemme og et frygtfomt Smil, „til hvem jeg skal henvende mig, for at offre et Lys? Jeg veed ikke hvem jeg skal give Pengene til.“

Fru Piennes henviste Pigen til Kirkebetjenten, som netop kom tilbage. Den Ubekjendte takkede hende og gik hen til den Mand, der strax syntes at forstaa, hvad hun vilde ham. Fru Piennes havde imidlertid taget sin Bog og ordnet sit Slør; hun saae, da hun gik ud af Capellet, at den Ubekjendte gav Kirkebetjenten Penge og syntes indstændigt at anbefale ham noget.

Begge Damerne forlod Kirken paa samme Tid, men den Ubekjendte gik saa hurtigt, at Fru Piennes snart tabte hende af Syne, skjøndt de havde en og samme Vej. Ved Hjørnet af den Gade, i hvilken de boede, mødte hun imidlertid den Ubekjendte anden Gang. Hun søgte at skjule et Brød, som hun syntes nylig at have kjøbt, under sit Shawl. Da hun saae Fru Piennes, slog hun Djuene ned og fordoblede sine Skridt; alligevel syntes et Smil at glide over hendes Ansigt, der syntes at sige: „Jeg er fattig, ja; spot De kun; jeg veed, at jeg med en rosa Hat paa og i et Cashemirs Shawl selv kjøber mit Brød.“

Denne Sammenblanding af Undseelse, From-

hed og godt Humeur undgik ikke Fru Piennes. Hun kunde ikke uden Smerte tænke paa denne Piges sandynlige Stand.

„Hendes Fromhed,“ tænkte hun, „er mere værd end min. Hendes Penge til Kirken er sikkert et større Offer end det, som jeg af min Overflødighed giver de Fattige. Jeg gjør ikke godt nok.“

Medens hun gjorde sig disse Bebrejdelser, som hun ikke fortjente, gif hun ind i sit Huus.

Fru Piennes mødte ofte Pigen i Nærheden af Kirken, men saae hende aldrig gaa derind. Ogsaa slog den Ubekjendte ved disse Møder hvergang Djuene ned og smilede. Fru Piennes havde gjerne fundet Lejlighed til at vise den fattige Pige, der ligesom Begyndelsen havde vækket hendes Interesse og senere hendes Medlidenhed, en Tjeneste. Cashemirshawlet var forsvundet og den rosa Hat forfaldt mere og mere.

Endelig saae Fru Piennes en Liigkiste blive bragt ind i Kirken, kun ledsaget af een Mand, der var daarligt klædt og ikke havde Flor om Hatten. Hun havde ikke mødt den unge Pige i mere end en Maaned og troede at denne Ulykkelige laa i Liigkisten. Den Mand, der fulgte Liigkisten, fortalte Kirkebetjenten, at han var Portner; en Beboerinde i hans Huus, en vis Madame Guillot, var død; hun havde hverken Slægtinge eller Venner, men kun en eneste Datter. Fru Piennes antog nu,

at den Døde var den unge Piges Moder og va
død i fattigdom; hun besluttede derfor den næst
Dag ved en Gejstlig at indhente nærmere Oplys
ninger.

To Dage efter, da Fru Piennes kjørte sig ei
Tour, saae hun den Pige, som hun havde antage
for at være død. Hun kjendte strax den Ulykkelige
skjøndt hun var bleven endnu blegere og havde en for
Dragt. Hendes Ansigt havde et forunderligt Udtryk
Istedetfor at et venligt Smil ellers oplivede hendes
Ansigt var det nu fortruffent; de store, sorte Dju
stirrede hen for sig. I Ansigtet viste der sig aldeles
ingen Smerte, men fast Bestemthed og Fortvivlelse
Fru Piennes Vogn kjørte raft forbi, men hun
kunde slet ikke glemme den ulykkelige Pige.

Bed sin Tilbagekomst fandt Damen en stor
Menneskemængde forsamlet i Gaden, udenfor et
Huus ganske i Nærheden af det, hvor Fru Piennes
boede. Alles Dine fæstede sig paa et aabent Windue
i tredie Etage. I sit Huus fandt Fru Piennes
sit Dyende i usædvanlig Bevægelse og man skyndte
sig med at underrette hende om den store Nyhed.

„O, dersom De vidste,“ raabte Kammerpigen
hende imøde. „Mit Hjerte har holdt op at banke
af Skræk. Jeg har aldrig seet noget saa Skræffeligt
d. v. s. jeg har egentlig ikke seet det, skjøndt jeg
strax styrtede ud, men . . .“

„Hvad er skeet?“

„O, Frue, en Pige har for omtrent tre Minutter siden kastet sig ud af et Vindue i tredie Etage ganske her i Nærheden; var De kommen et Minut før, vilde de have kunnet høre det.“

„Og er den Ulykkelige død?“

„Baptist, der dog har været med i Krigen, paaftaaer, at han aldrig har seet noget lignende. Fra tredie Sal, Frue.“

Er den Ulykkelige død?„

Hun bevægede sig endnu, Frue; hun talte endog. Saa mig fuldkommen ihjel, sagde hun.“

„Har man ydet hende Hjælp? Har man sendt Bud efter en Læge, en Gejstlig?“

„En Gejstlig? — Pigen skal have været ved Operaen; det faaer altid en daarlig Ende med saadanne Piger. Hun havde stillet sig i Vinduet, bundet Klæderne sammen med et rosa Baand og . . . Tænk Dem fra tredie Sal.“

„Er den fattige Pige i Sorg?“ spurgte Fru Piennes halvt sagte hen for sig.

„Ja, Frue, hendes Moder er død for tre eller fire Dage siden, og det skal have gjort hende fortvivlet. Men maaske er en Elsker bleven hende utro og dernæst er Qvartalet omme; Lejen skal betales; hun havde sandsynlig ingen Penge og arbejde kan saadanne Piger ikke.“

Josephine, Kammerpigens, vedblev endnu i længere Tid at lade Munden løbe, uden at Fru

Piennes svarede derpaa. Hun syntes ikke at kunne løsrive sig fra sine sorgelige Tanker om den Ulykkelige. Bludselig spurgte hun Josephine.

„Veed man, om Pigen har hvad hun behøver i sin nuværende Tilstand. Linned? Seng? Jeg maa strax vide det.“

„Jeg skal forhøre mig derom, dersom De ønsker det,“ sagde Josephine strax, særdeles glad over at faa en Pige at see, der vilde have berøvet sig Livet; men snart tilføjede hun: „Jeg veed dog ikke om jeg kunde taale at see et Fruentimmer, der har styrtet sig ned fra tredie Sal . . . Da man aarelød Baptist, blev jeg næsten afmægtig.“

„Saa send Baptist,“ befalede Fru Piennes; „men man maa snart underrette mig om, hvorledes den Ulykkelige befinder sig.“

Heldigviis kom netop, da hun gav denne Befaling, hendes Læge Doctor R. Det var Tirsdag, paa hvilken Dag han regelmæssigt spiste hos Damen og derpaa ledsagede hende i den italienske Opera.

„Løb hurtigt, Doctor,“ raabte hun til ham, uden at give ham Tid til at sætte sin Stof fra sig og trække sin Overfrakke af; „Baptist vil ledsage Dem. En fattig Pige har styrtet sig ud af Vinduet ned paa Gaden og er uden Hjælp.“

„Ud af Vinduet?“ spurgte Lægen. „Dersom det var højt oppe, vil der ikke være meget at gjøre.“

Doctoren vilde hellere spise godt, end foretage en Operation, men Fru Piennes vilde ikke give efter og Doctoren samtykkede endelig i at følge med Baptist, da det blev lovet ham, at man vilde vente med Maden.

Efter nogle Minutters Forløb kom Baptist alene tilbage og forlangte Linned, Seng og deslige. Doctoren lod ham ogsaa sige:

„Det er intet; hun vil slippe derfra, dersom hun ikke døer af Stivkrampe.“

Efter en Times Forløb kom Doctoren selv; rigtignok havde hans smukke Krave lidt noget.

„De Mennesker, som ville ombringe sig selv, have for det meste et ualmindelig stort Held. Saaledes bragte man for kort siden i mit Hospital en Kone, der havde skudt sig i Munden. Hun havde ikke tilføjet sig anden Skade, end knust tre Tænder og skudt et Hul i den venstre Kind. Hun vil i det Højeste blive noget hæsligere. Pigen der styrter sig ned fra tredie Etage. Dersom en skikkelig Mand uventet faldt ned fra første Sal, vilde han have knust Hovedet. Pigen har kun brækket et Been og faaet et Par Ribbeen beskadigede, intet andet. Hun faldt ned paa et Brædetag. Det er det tredie lignende Tilfælde der efter min Tilbagekomst til Paris er kommet til min Kundskab. Lemmerne komme sig nok. Men det værste er, at Fisken, som nu bliver sat frem, imidlertid

er blevet ganske fortørret, og at vi ville komme til at forsømme første Akt af „Othello.“

„Og den Ulykkelige har fortalt Dem, at hun var tvunget til dette Skridt . . .“

„Jeg hører aldrig paa saadanne Historier, skjønde Dame, og spørger kun, har Du spist for nylig o. s. v., fordi det har Indflydelse paa Behandlingen. Een Grund veed de Menneſker, som lægge Haand paa deres Liv, bestandig at anføre; der er en Elsker bleven utro, Værten vil have sin Leje og strax styrter man sig ud af Vinduet. Senere kommer Angeren.“

(Fortsættes).

J. S. Halvorsen.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Dampskibsrestauratør Chr. Tørgensen.

Skomagermester J. Holst's Enke M. K.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aaabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Syv og halvfemsåndsstyvende Aargang.

N°. 31.

Lørdagen den 1ste August 1885.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Arsene Guillot.

Af

Prosper Mérimée.

(Fortsat).

„Den stakkels Pige angrer sandsynlig ogsaa sin Handling.“

„Naturligviis, uidentvivel. Hun græd og jamrede mig Dreene fulde; forøvrigt er Deres Baptiste en prægtig Hjælp for en Chirurg, Frue; han udførte sine Sager bedre end en Collega af mig, der ogsaa havde indfundet sig og ikke vidste hvad han skulde begynde paa. En Fordeel vilde Pigen dog have havt, dersom hun havde fundet Døden ved Faldet; hun vilde da ikke være død af Svindsot, thi hun er brystsyg, og jeg opgiver hende. Jeg

har seet det ved det første Blik og deri tager jeg aldrig fejl. Hvorfor skynde sig saaledes, hvorfor springe ud af Vinduet, naar Døden allerede staaer for Døren?"

"De besøger hende vel igjen i Morgen, ikk sandt, Doctor?"

"Jeg maa vel, naar De befaler det. Jeg har ogsaa lovet hende at gjøre noget for hende. Det rimeligste vilde være at bringe hende ind i Hospitalet, men neppe havde jeg udtalt Ordet Hospital før hun skabede sig som en Besat. Men naar man intet har . . ."

"Jeg skal bestride Omkostningerne, Doctor. Ordet Hospital skræmmer ogsaa mig og forøvrigt vil den Ulykkelige nu være vanskelig at transportere.

"Fordom, lutter Fordom? Man har det intetsteds bedre end i Hospitalet. Derjom jeg blev syg, lod jeg mig bringe ind i Hospitalet, og døde jeg, testamenterer jeg mit Liig til Studenterne . . . naturligviis om tredive, fyrgetyve Aar. Men alvorligt talt, overvej nøjere, skønne Dame; jeg veed ikk om Pigen fortjener Deres Deeltagelse. Hun forekommer mig at see ud som en Pige fra Operaen. Kun en Dandserinde kan vove et saadant Spring . . ."

"Jeg har seet hende i Kirken og, Doctor, Du skjender min svage Side; jeg stoler paa et Ansigt paa et Blik, som paa en heel Historie. See Du kun; jeg tager sjældent fejl. Den ulykkelige Pige

har sidst aflagt et Løfte for sin syge Moder. — Moderen er død, og Fortvivlelsen, Armoden har drevet hende til denne skræffelige Gjerning.“

„Jeg har ved at undersøge hendes Hoved rigtignok fundet Cxaltationens Organ meget udviklet. Det De siger mig, forekommer mig meget sandsynligt. Ogsaa hængte der over hendes usle Leje en indviet Buxhomgreen; det er et Beviis paa hendes Fromhed ikke sandt?“

„Et usjelt Leje? O min Gud! De leer, Doctor; lad Pigen være from eller ikke, jeg interesserer mig for hende, fordi jeg har gjort mig en Bebrejdelse for hendes Skyld.“

„En Bebrejdelse? Maa ske fordi De ikke havde ladet en Matras lægge paa Gaden, da hun sprang ned?“

„Ja en Bebrejdelse. Jeg har lagt Mærke til hvorledes hun havde det; jeg skulde have kommet hende til Hjælp; desværre var Abbé Dubignon syg og . . .“

„Endnu et Par Ord og saa intet videre. Der som De vil skjænke min Syge Deres høje Gunst, saa giv hende en bedre Seng og en Opvarningskone; det vilde ogsaa være godt, om De sendte hende en Gejstlig, der kunde bringe hendes Hoved i orden, ligesom jeg hendes Been. Pigen er meget sindsbevæget og det skader Helbredelsen. Men Kloffen er allerede bleven halv ni; behag at gjøre

Deres Toilette til Operaen; Baptist kan bring mig Kaffeen og en Avis, thi jeg har været sa bestjæftiget, i Dag at jeg slet ikke veed, hvorlede det nu seer ud i Verden."

Nogle Dage hengif og den Syge befandt sig bedre. Lægen beklagede kun, at den store aandig Ophidselse ikke tabte sig.

"Jeg har ingen stor Tiltro til alle Deres Abbéer," sagde han til Fru Piennes; "dersom de ikke kostede Dem alt for megen Overvindelse at se den menneskelige Glendighed, vilde De sikkert lettere kunne berolige Pigen, end nogen somhøist Gejstlig."

Fru Piennes bestemte sig til strax at følge Lægen til den Syge.

Hun laa i et lille Bærelse, i hvilket der fandtes tre Straastole og et lille Bord, paa den gode Seng som Fru Piennes havde sendt hende. Hun var skrækkelig bleg, men hendes Dine sunklede; da hun saae Fru Piennes komme ind, rejste hun sit Hoved ivejret og sagde med et sørgmodigt Smil:

"Jeg vidste godt, at De vilde have Medlidenshed med mig. Man nævnte Deres Navn for mig, og jeg tvivlede ikke om, at De var den Dame, som jeg engang saae i Kirken."

Paa Damens Spørgsmaal, om hun endnu behøvede eller ønskede noget, svarede hun strax:

"Intet. Hvad skulde jeg mangle? Noget mere eller mindre, hvad har det at betyde?"

Hun vendte Ansigtet bort og græd,

„Har De store Smerter?“ spurgte Fru Piennes.

„Nej, men jeg hører endnu bestandig den Susen, som lød for mine Øren, da jeg faldt.“

„De angrer nu, hvad De har gjort?“

„Ja, men naar man er ulykkelig, kan man ikke altid beherske sig.“

„Man maa aldrig overlade sig til Fortvivlelsen.“

„Det forstaaer De ikke, Frue,“ afbrød Lægen hende, idet han skrev en Recept. „De begriber ikke, hvad det vil sige, at miste en ung Herre med en Knebelbart. Kun skulde vor Syge ikke have sprunget ud af Vinduet for at løbe efter ham.“

„Spot ikke, Doctor,“ svarede Fru Piennes; „hun havde sikkert andre Grunde . . .“

„Jeg veed selv ikke mere, hvad der tilstyndede mig,“ sagde den Syge; „jeg havde hundrede Grunde . . . Først blev jeg bedrøvet over min Moders Død, derpaa følte jeg mig saa aldeles forladt, uden en eneste deeltagende Sjæl, og dernæst kunde En, paa hvem jeg tænkte mere end paa nogen Anden, endog glemme mit Navn; jeg hedder Arsene Guillot og han skrev Navnet med Y.“

„Sagde jeg det ikke? En Utro!“ afbrød Doctoren hende; „men en Mand, der ikke har nogen bedre

Hufommelse, fortjener heller ikke, at man tænker paa ham."

Efter denne forunderlige Trøst gif Doctoren sin Vej og lod Fru Piennes blive alene tilbage hos den Syge.

"De er altsaa bleven bedraget?" sagde Damen efter en Pause.

"Jeg? Nej . . . Hvorledes kunde man bedrage en saa ulykkelig Pige? Han vilde blot ikke længere vide noget af mig, og han har Ret, han maatte stræbe højere. Han har bestandig været god og ædelmodigmod mig. Jeg skrev til ham, for at underrette ham om, hvor jeg var, og han svarede mig, men sagde mig i sit Brev Ting . . . som gjorde mig meget ondt."

"Snart efter," vedblev den Syge, "slog jeg et Spejl istykker, som han havde givet mig, og det var Tegn til, at alt var forbi. Derved, at jeg ombragte mig selv, troede jeg ogsaa at hevne mig paa ham, thi han maatte gjøre sig Bebrejdelse . . . Vinduet var aabent og jeg styrtede mig ned . . ."

"Ulykken er rigtignok en daarlig Raadgiver, men der gives dog ogsaa Ting, som man aldrig maa glemme. De havde den Lykke at tro, da jeg saae Dem i Kirken udføre en Handling, som syntes at hentyde dertil. Religionen burde altsaa have holdt Dem tilbage, da De vilde overgive Dem til

Fortvivlelsen. De har Deres Liv fra Gud og kan ikke egenmægtig raade derover. Men jeg handler urigtigt i nu at gjøre Dem Bebrejdelser; De føler Anger, De lider Smerter og Gud vil have Medlidenhed med Dem.“

Arjenes Dje fyldtes med Taarer og efter nogen Tids Forløb svarede hun:

„D, Frue, De antager mig for bedre end jeg er . . . De troer jeg er from, men De tager fejl . . . Man har ikke givet mig nogen Undervisning og naar jeg helligede Kirken et Lys, da skete det kun, fordi jeg ikke mere vidste, hvad jeg skulde foretage mig . . . Jeg er en ulykkelig Pige, og maa leve i Verden som man kan. Jeg helligede Kirken et Lys, fordi min Moder sagde, at naar en Pige gjorde dette, vilde hun sikkert inden otte Dage finde en Herre, der tog sig af hende. Men jeg er bleven hæsliq og behager ikke længer Noget. Der bliver altsaa intet andet tilovers for mig, end at dø.“

Alt dette sagde Pigen hurtigt, under Graad og Sullen, og i en Tone, der næsten forfærdede Fru Piennes mere, end Sagen selv. Hun rykkede uvilkaarlig sin Stol fra den Syges Seng, ja, hun havde maaske forladt Værelset, dersom hendes Medlidenhed ikke havde været større end hendes Afky. En lang Pause indtraadte og derpaa sagde Fru Piennes, uden at slaa Djene op:

„Deres Moder? Ulykkelige! Hvad vove De at sige?“

„Min Moder var som alle Mødre, d. v. s. alle vore Mødre ere. Hun havde ernæret sin og jeg ha ernæret hende. Til Lykke er jeg ikke ogsaa bleven Moder. De gys, jeg seer det; ja, De er bleven vel opdragen, har aldrig lidt Nød. Naar man er rig, er det let at være dydig.

(Fortfættes).

J. S. Salvorsen

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Syv og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 32.

Lørdagen den 8de August 1885.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Arsene Guillot.

Af

Prosper Mérimée.

(Fortsat).

„Seg vilde ogsaa have været det, dersom jeg havde haft Midler dertil. Seg har haft flere Elskere, men kun elsket een Mand, og han har bragt mig i denne sørgelige Stilling. Dersom jeg havde været rig, vilde han have ægtet mig og vi vilde have levet lykkelig. Seg taler saa aabent med Dem, skjøndt jeg godt seer, hvad De tænker om mig, og det med Rette. Men De er den eneste agtværdige Dame, som jeg i mit hele Liv har talt med og De synes at være saa hjertensgod, at jeg troer De vil have Medlidenhed med mig, selv om De fuldkommen

kjender mig. Jeg vil dø og beder Dem kun om een Ting, at De vil lade læse en Messe for mig i den Kirke, i hvilken De først har seet mig."

"De vil ikke dø endnu," svarede Fru Piennes meget bevæget; "Gud vil forbarme sig over Dem, ulykkelige Synderinde; De angrer og han vil tilgibe Dem. De, som opdrog Dem, have langt større Skyld end De selv. Fat Mod og Haab, men i Særdeleshed berolige Dem; først maa Legemet helbredes, Sjælen er vel ogsaa syg, men den vil senere komme sig."

Hun havde rejst sig op, og drejede og vendte et Papiir, der indeholdt nogle Louisdorer, mellem sine Fingre.

"Der," sagde hun endelig, "dersom De skulde have et eller andet Ønske . . ."

Dg hun skjød Pакken ind mellem Puderne.

"Nej," raabte Arsene, idet hun viste Papiiret tilbage; "jeg vil ikke have andet af Dem, end det De har lovet mig. Lev vel, vi faa ikke hinanden at see mere. Lad De mig bringe hen i et Hospital, for at jeg kan dø, uden at falde nogen til Last. En fornem Dame har bedt for mig og jeg er tilfreds. Lev vel."

Hun vendte Hovedet saa vidt som muligt om og skjulte sit Ansigt i Puderne.

"Arsene," sagde Fru Piennes alvorligt. "Jeg

har Planer med Dem; De føler Anger og jeg skal sørge for Dem, saa at De snart vil kunne agte Dem selv."

Hun greb hendes Haand og trykkede den blidt. Den Syge bedækkede den med Taarer og Kys.

"Berolige Dem," vedblev Fru Piennes; "jeg veed nu alt og kjender Dem bedre end De kjender Dem selv. Seg skal snarest muligt sende Dem en Gejstlig, der er en Ven af mig og hvem De maa høre paa; De skal ogsaa faa gode Bøger. Naar De er helbredet, ville vi beskæftige os med Deres Fremtid."

Fru Piennes sendte virkelig en Gejstlig, som formanede den Syge. Angeren faldt heller ikke tungt for den ullykkelige Arsene, der i Livet kun havde lært Sorgen at kjende. Siger man en Ulykkelig, det er Din egen Skyld, vil han snart tro det, men forsøder man Bebrejdelsen med nogen Trost, lover han alt for Fremtiden.

En Morgen, da Fru Piennes beskæftigede sig med sit Toilette, bankede en Tjener bestedent paa Døren til hendes Allerhelligste, Boudoirret, og leverede Kammerpigen et Kort, som en ung Mand havde bragt.

"May er i Paris!" raabte Fru Piennes, da hun saae Kortet; "gaa hurtigt, Josephine, og siig Hr. Salligny, at han skal vente i Salen."

Et Djeblik efter hørte man sagte Latter i

Salen og Josephine kom tilbage med højt rødmendte Kinder.

„Hvad er der?“ spurgte Fru Piennes.

„O intet, Frue; Hr. Salligny sagde blot, at jeg var bleven smukkere.“

Salligny havde for to Aar siden været Josephines Yndling og havde gjort ivrig Cour til hendes Hersterinde. Han var en Neveu af en af Fru Piennes fortrolige Venner og kom med sin Tante meget hyppigt i hendes Huus.

Han blev betragtet som et mauvais-sujet, men tillige som det bedste Menneſte i Verden. Hans Tante havde flere Gange villet rive ham ud af den Leveviis, han førte, men den Tiltrækning, han fandt deri, havde stedse været mægtigere end Tantens gode Raad. Max var omtrent to Aar ældre end Fru Piennes; de havde kjendt hinanden allerede som Børn, og han syntes at have elsket hende, før hun indtraadte i Ægteskab. Hun havde muligt ægtet ham og maaske gjort ham til en god Ægte-mand, men man erfarede ſaa mange Ting om den unge Mand, at Elises Forældre ikke vilde vide noget af Forbindelsen med ham. Ogſaa anholdt paa den Tid Hr. Piennes om hendes Haand, og han erholdt den, da han var rig og af god Familie og tillige havde det Fortrin, at han i ni Maaneder af Aaret plejede alene at opholde ſig paa ſine Godſer.

Fru Piennes var snart færdig med sit Toilette og skyndte sig derpaa ind i Salen, hvor Max Saligny ventede paa hende. Udenfor Døren til Bærelset hørte hun ham spille paa Pianoet og med en behagelig Stemme synge den neapolitaniske *Bacarole*:

Addio Teresa,
Teresa, addio!
Al mio ritorno
Ti sposerò.

Hun aabnede Døren, afbrød Sangeren og rækkede ham Haanden.

„Hvor det glæder mig at see Dem igjen, Max; — Jeg har meget beklaget, at jeg ikke kunde komme til Rom, da Deres kjære Tante blev syg der. Men jeg veed hvor kjærligt De har plejet den Syge, og takker Dem for den sidste Grindring fra hende, som De sendte mig. O, at hun skulde dø saa fjernt fra Hjemmet!“

„Min Tante,“ svarede Max endelig, „sagde under sin Sygdom hyppigt til mig: Naar jeg ikke mere er til, bliver dog Fru Piennes tilbage for at stjænde paa Dig. Sørg for, at hun ikke alt for ofte skal være nødt dertil.“

„Jeg haaber nu at have en *Sinecure*. De skal jo, som man siger, ganske have forandret og forbedret Dem.“

„Sag har rigtignok lovet min fjære Tante at blive anderledes.“

„Og De holder Ord?“

„Sag gjør mig Umage derfor. Undervejs er det rigtignok lettere end i Paris. Sag har kun været her i nogle Timer og har allerede modstaaet to Fristelser. Paa Vejen til Dem mødte jeg en fordums Ven, der indbød mig til at spise til Middag med ham og et Antal lystige Brødre og . . . jeg havde Mod til at afflaa Sndbydelsen.“

„Deri handlede De rigtigt.“

„Maaske; men tør jeg tilstaa det? Sag gjorde det kun, fordi jeg haabede at blive inviteret af Dem.“

„Det er Skade. Sag spiser ikke hjemme i Dag; men i Morgen . . .“

„Saa kan jeg ikke længere indestaa for mig, og De er ansvarlig for det Maaltid, som jeg vil holde.“

„Max, Hovedsagen er en god Begyndelse. Gaa De ikke til Deres tidligere Vens Diner. Sag spiser hos Fru Darjenay; kom der heni Aften; vi passiare da med hinanden.“

„Fru Darjenay er en kjedsommelig Dame; hun vil forelægge mig hundrede Spørgsmaal, og, kjender Jeg mig ret, vil jeg maaske ikke svare derpaa. Forøvrigt har hun en lang tynd Datter, som maaske endnu ikke er gift.“

„Hun er en allerkjæreste Pige, og De handler urigtig i at tale saaledes om hende.“

„Vel, men vilde det ikke see ud, som om jeg altfor ivrigt stræbte efter hendes Bekjendtskab, naar jeg allerede nu indfandt mig i hendes Huus, da jeg først er kommen i Dag?“

„Nu, som De vil, men, Max, som Deres Tantes Beninde har jeg Ret til at tale aabent med Dem. Erindrer De Deres tidligere Bekjendtskaber. Tiden har naturligviis sønderrevet mange Forbindelser, som ikke vare Dem værdig; knyt nu ikke disse igjen . . . I Deres . . . i vor Alder maa man være fornuftig . . . Men lad os holde op med Prædikener og Raad og fortæl mig, hvad De har foretaget Dem, siden vi sidst saac hinanden. Jeg veed ikke andet, end at De har været i Tydskland og Italien. To Gange har De skrevet til mig, ikke mere, og af to Breve i to Aar kan jeg ikke have erfaret meget . . .“

„Ja, jeg er et syndigt Menneske og, jeg tør ikke negte, et meget dovent . . . Jeg har begyndt paa over tyve Breve til Dem; men hvad kunde jeg sige, som interesserede Dem? Jeg er en meget daarlig Brevskriver . . . Havde jeg skrevet til Dem, hvergang jeg tænkte paa Dem, vilde jeg ikke have fundet Papir nok dertil i hele Italien.“

„Naa, hvormed har De da beskæftiget Dem?“

Hvorledes tilbragte De Deres Tid? Altsaa ikke med at skrive Breve."

"Beskjæftiget? . . . De veed, at jeg desværre just ikke beskæftigede mig . . . Jeg har seet og er løbet omkring. Jeg vilde male, men Synet af saa mange skønne Malerier har fuldkommen helbredet mig for min usalige Lidenskab. Dernæst havde den gamle Nibby nær gjort en Oldgrandster af mig . . . Jeg lod paa hans Raad engang foretage Udgravninger, ved hvilke man fandt en sønderbrudt Leerpibe og jeg veed ikke hvor mange gamle Skaar . . . I Neapel tog jeg Underviisning i at synge, men har heller ikke bragt det vidt deri."

(Fortætttes).

J. S. Salvorsen.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Sadelmagermester Chr. L. Nielsen,
forhø. Fabrikant G. W. Arentsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Tryk og halvsemlindstyvende Aargang.

N°. 33.

Lørdagen den 15de August 1885.

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertov 10. Kjøbenhavn.

Arsene Guillot.

Af

Prosper Mérimée.

(Fortsat).

„Deres Musik behager mig ikke, skjøndt De har en smuk Stemme og synger godt . . . De kommer derved i Berørelse med Folk, med hvilke De kun omgaaes alt for meget . . .“

„Seg forstaaer Dem; men i Neapel var det, da jeg var der, slet ikke farligt. Prima Donnaen udmærkede sig ved sit legemlige Omfang og Seconda Donnaen havde en Mund og en Næse, der vilde have prydet et Curiositetscabinet . . . Saaledes hengik to Aar, jeg veed ikke hvorledes. Jeg har

ikke foretaget mig noget, ikke lært noget, men levet to Aar, uden at mærke det."

"Seg maa see Dem beskæftiget, thi Lediggangen vil blive farlig for Dem."

"Naar jeg skal være aabenhjertig, har min Rejse dog havt den Fordeel, at jeg ved intet at bestille lærte ikke at være ledig. Naar man seer smukke Ting, kjeder man sig ikke, og det er navnlig af stor Betydning for mig, da jeg stedse er udsat for den Fare at begaa Dumheder, naar jeg kjeder mig . . . Seg er bleven ordentlig og har endog glemt nogle Maader, paa hvilke man bliver af med sine Penge. Min gode Tante har betalt min Gjæld og jeg har ikke gjort nogen ny og vil heller ikke gjøre det . . . De smiler? Stoler De maaske ikke paa min Omvendelse? Forlanger De Beviser? Hør mig . . . Famin, den Ven, der indbød mig, vilde sælge mig sin Hest, et herligt Dyr; jeg havde Lyst til at slutte Handelen, men jeg sagde snart til mig selv, at jeg ikke var rig nok til at betale de 5000 Francs derfor, og jeg vilde derfor gaa tilfods."

"Fortræffeligt, Max; men veed De hvad De skal gjøre for at blive paa den betraadte gode Vej? De maa gifte Dem."

"Gifte mig? Hvorfor ikke? Men hvilken Dame vil have mig? Og dernæst gives der ikke længere nogen, som jeg kunde ønske mig . . ."

Fru Piennes rødmede lidet og han vedblev, uden at bemærke det:

„Naar en Dame valgte mig, vilde det næsten være en Grund for mig til ikke at tage hende.“

„Hvorfor det? Hvilken Daarskab.“

„Siger ikke ogsaa Othello et Sted . . . jeg troer for hos sig selv at retfærdiggjøre sin Mistanke mod Desdemona . . . den Dvinde, der havde valgt ham, den Sorte, maatte have havt en aldeles for-dærvet Smag. Kan jeg ikke ogsaa sige: en Dame, der vil ægte mig, maa være meget barok?“

„De har rigtignok været temmelig udsvævende, saa at man ikke let kan skildre Dem værre end De er. Tal derfor bestandig saaledes om Dem selv, mange Folk ville tro Dem paa Deres Ord . . . Jeg er alligevel overbevist om, at naar De elskede en Dame, der besad Deres Agtelse . . .“

Fru Piennes kunde kun med Møje bringe denne Sætning tilende, og Max, der betragtede hende i den højeste Spænding, hjalp hende ikke til at finde en passende Slutning dertil.

„Vilde De ogsaa fortjene at blive elsket af hende,“ tilføjede hun endelig.

„O, dersom der ikke hørte andet til at blive elsket, end selv at elske! . . . Det De der siger, holder ikke Stik . . . Søg at finde en modig Dame til mig og jeg gifter mig med hende. Dersom hun ikke er altfor hæslig, kunde jeg vel endog forelske

mig i hende, da jeg jo dog ikke er saa meget gammel endnu. For det Øvrige maa De indestaa."

"Hvorfra kommer De nu?" afbrød Fru Piennes ham alvorligt.

May talte meget laconisk om sine Rejser, men hans korte Bemærkninger vidnede dog om, at han havde tænkt over det han havde seet. Noget efter anbefalede han sig og lovede om Astenen at komme til Fru Darsenay.

Han kom imidlertid ikke og Fru Piennes blev derfor lidt vred paa ham. Derimod indfandt han sig den næste Morgen hos hende, for at undskylde sig; men han talte med en saa usikker Stemme og holdt sine Øjne saa paafaldende nedslaaede, at Fru Piennes godt saa, at han atter havde syndet. Da han var kommet tilende, truede hun ad ham med Fingeren.

"De troer mig ikke?" spurgte han.

"Nej, heldigviis kan De ikke lyve for mig. De er ikke udebleven, fordi De hvilede Dem efter Deres Rejseanstrengelser . . ."

"Ja, ja," sagde May smilende, "De har Ret . . . Jeg har spist med mine Venner, derpaa drukket The med Dem paa et andet Sted og endelig . . . spillet."

"Og De har naturligviis tabt?,"

"Nej, jeg har vundet."

"Saa meget værre. Jeg havde hellere seet,

at De havde tabt, tabt meget. Maaſke De da havde tabt Lyſten til Spil."

Hun højede ſig over ſit Arbejde.

"Var der ſtort Selskab hos Fru Darſenay?" ſpurgte Max frygtſomt.

"Nej, et meget lidet."

"Sugen giſtefærdig Pige?"

"Nej."

"Seg ſtoler endnu beſtandig paa Dem . . . Huſker De, hvad De har lovet mig."

"Seg har endnu ikke haft Tid til at tænke derover."

Der laa i Fru Piennes Tone noget tvungent, ſom han endnu ikke kjendte hos hende. Efter en temmelig lang Pauſe vedblev han meget ydmyg:

"De er utilfreds med mig. Hvorfor bliver De ligesaa vred paa mig ſom min Tante, for dog alligevel at tilgive mig? Skal jeg love Dem ikke at spille mere?"

"Naar man lover noget, maa man ogsaa føle Kraft til at holde ſit Løfte."

"Et Løfte, ſom jeg giver Dem, holder jeg beſtemt."

"Naa, ſaa modtager jeg det, Max," ſagde hun, idet hun rækkede ham Haanden.

"Seg har vundet elleve hundrede Francs; vil De have Pengene til Deres Fattige?"

Hun tøvede et Øjeblik og ſagde derpaa:

„Hvorfor ikke?“

Han tog sin Tegnebog, for at tage Bengene frem. I den halvt aabnede Tegnebog troede Fru Piennes at see et quindeligt Portrait. May rødmede, luffede Tegnebogen hurtigt og rækkede Damen Bengene.

„Seg kunde have Lyst til at see Tegnebogen . . . dersom det er muligt,“ tilføiede hun spøgende.

May fremstammede nogle uforstaaelige Ord og bestræbte sig for at bortlede Fru Piennes Opmærksomhed.

Hendes første Tanke var, at Billedet i Tegnebogen var Portraitet af en eller anden smuk Italienerinde, men den unge Mands store Forlegenhed vækkede snart en anden Mistanke hos hende. Hun havde tidligere givet Fru Aubre sit eget Portrait og indbildte sig, at May havde bemægtiget sig det. Dette fandt hun høist upassende. I Begyndelsen sagde hun intet, men da Hr. Saligny gif sin Vej, bemærkede hun:

„Deres Tante havde et Portrait af mig og jeg ønskede gjerne at faa det igjen. Søg efter det og bring mig det; De vil gjøre mig en Fornøjelse dermed.“

Den følgende Dag havde May fundet Portraitet, og bragte det med en temmelig ligegyldig Mine. Han havde, sagde han, ikke fundet Ligheden saa stor. Fra dette Øjeblik af opholdt han sig ikke

meget længe hos Fru Piennes. Hun forklarede sig hans Forlegenhed ved hans Stræben for at modstaa sine slemme Tilbøjeligheder.

Omtrent fjorten Dage efter Hr. Sallignys Ankomst besøgte Fru Piennes Arsene Guillot, som hun ikke havde glemt. Hun fandt den Syge endnu mere bedrøvet end sædvanlig, og tilbød at ville læse noget for hende. Den stakkels Pige havde sikkert hellere passiareet, end hørt en Forelæsning, som den foreslaaede, thi det gjaldt naturligviis en meget alvorlig Bog, og Arsene havde hidtil ikke læst andet end Lejebibliotheksromaner. Fru Piennes tog en Bønebog og læste; men allerede ved den tredie Side skete det, som ogsaa vilde være hændet ved ethvert andet Værk; det Uundgaaelige indtraf; Arsene, der ikke havde sovet den foregaaende Nat, luffede Djnene og faldt i Søvn. Fru Piennes lagde jagte Bogen hen, og da Opvarterken var gaaet bort maatte hun blive til denne kom tilbage. Hun søgte imidlertid at beskæftige sig med noget. I et lille Cabinet ved Siden af Alcoven stod et Bord med Pen og Blæk; hun satte sig derinde og skrev et Brev. Medens hun søgte efter en Oblat, traadte Nogen larmende ind i Værelset, saa at den Syge blev vækket derved.

„Min Gud, hvad seer jeg?“ raabte Arsene med en saa forandret Stemme, at Fru Piennes blev ganske forstræffet.

„Seg hører smukke Ting! Hvad skal det betyde? At styrte sig ud af Vinduet! Det er jo vanvittigt.“

Jeg veed ikke om jeg fortæller Ordene nøjagtigt, men Betydningen af det den Fremmede sagde er rigtigt, og Fru Piennes gjenkjendte strax Max Saligny i ham. Nu paafulgte nogle Udraab af Arjene og derpaa et temmelig hørligt Rys. Endelig begyndte Max igien:

„Stakkels Arjene, i hvilken Tilstand finder jeg Dig igjen? Og jeg vilde ikke engang have fundet Dig, dersom ikke Julie havde givet mig Din sidste Adresse. Har Du da aldeles mistet Forstanden?“

(Fortsættes).

J. S. Salvorisen.

Selskabets Bøgholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sny og halvfemsåndsstøvende Aargang.

N°. 34.

Lørdagen den 22de August 1885.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Arsene Guillot.

Af

Prosper Mérimée.

(Fortsat).

„O, Saligny, hvor lykkelig er jeg ikke, og hvor meget fortryder jeg ikke, hvad jeg har gjort. Du vil ikke mere finde mig smuk, Du vil ikke mere . . .“

„Men hvorfor har Du ikke skrevet til mig, at Du trængte til Penge? Hvorfor forlangte Du ingen af Commandanten? Hvad er der bleven af Din Russer?“

Fru Piennes var i Begyndelsen, da hun hørte Max's Stemme, bleven ligesaa forundret som Arsene; hun var saa overrasket, at hun ikke strax kunde vise sig; derpaa overvejede hun, om hun i det

Hele taget skulde lade sig see. Medens hun saaledes tøvede, hørte hun den omtalte fortrolige Samtale og indsaae, at hun vilde faa endnu mere at høre, dersom hun længer forblev skjult. Hun viste sig derfor i Bærelset med den rolige stolte Holdning, som dydige Personer sjældent tabe.

„Max,“ sagde hun „De vil skade den Syge; gaa nu og kom til mig om en Time.“

Max var bleven saa bleg som et Liig, da han saae Fru Piennes paa et Sted, hvor han allermindst havde ventet hende. Han vilde ogsaa strax adlyde hende og gif hen til Døren.

„Gaaer Du? Gaaer Du?“ spurgte Arsene, idet hun med Anstrengelse rejste sig op i Sengen.

„Mit Barn,“ sagde Fru Piennes, idet hun greb hendes Haand; „hør mig, og husk paa, hvad De har lovet mig.“

Derpaa saae hun rolig, men alvorlig paa Max, som derpaa virkelig gif sin Bej. Arsene sank tilbage paa Sengen og blev afmægtig, da hun saae ham gaa bort.

Opvartersten viste sig snart og Arsene kom igjen til sig selv. I Begyndelsen saae hun søgende om i Bærelset, derpaa lod hun sine store sorte Øjne hvile paa Fru Piennes og sagde:“

„Er han Deres Ugtefælle?“

„Nej,“ svarede Fru Piennes, let rødmende,

men uden at hendes venlige Stemme forandrede sig. „Hr. Saligny er i Slægt med mig.“

Hun troede at kunne tillade sig denne lille Umandhed, for at forklare det Herredømme, som hun udøvede over ham.

„Saa,“ vedblev Arsene, „saa elsker han Dem!“

Dg hendes funklende Øjne hvilede ufravendt paa Damen.

„Han . . .“ Et Lyn funklede paa Fru Piennes Pande, hendes Rinder bleve et Øjeblik bedækkede med en høj Rødme og hendes Stemme tabte sig paa hendes Læber. Men snart gjenfandt hun atter sin Rolighed. „De tager fejl,“ sagde hun alvorligt. „Hr. Saligny indsaar, at han handlede urigtigt i at vække Grindringer hos Dem, der heldigviis vare forsvundne af Deres Hukommelse. De havde glemt . . .“

„Glemt!“ raabte Arsene med en falden Engels Smil.

„Ja, Arsene, De havde opgivet alle taabelige Ideer om en Tid, som ikke vil komme tilbage. . . . Deres syndige Forbindelse har jo hidført Deres Ulykke; husk paa . . .“

„Han skulde ikke elske Dem?“ afbrød Arsene hende, uden at høre paa hende; „han skulde ikke elske Dem og forstaaer Dem med et Blik? Jeg saar Deres Øjne og hans . . . Jeg tager ikke fejl . . . Dg . . . det er rigtigt saaledes . . . De er

smuk, ung, rig, jeg er en Krøbling og . . .
Døden nær . . .“

Hun kunde ikke tale mere; der indfandt sig en saa krampagtig, saa heftig Gulken, at Opvarter-
sten maatte hente Lægen.

Lidt efter lidt indtraadte der istedetfor den
Syges ophidsede Tilstand en stor Sløvhed, som
Fru Piennes antog for Rolighed. Hun vedblev
derfor med sine Formaninger til Arsene, der imidlertid
ikke hørte paa de skjønne Grunde, hvorefter hun
skulde foretrække den himmelske Kjærlighed for den
jordiske. Hun tænkte paa det Nærværende, medens
hendes Belynderinde talte om Fremtiden og Himlen.

Hr. Salligny's pludselige Komme havde i Be-
gyndelsen vækket venlige Forhaabninger i Arsenes
Hjerte, men de vare endnu hurtigere forsvundne
for Fru Piennes Blik. Efter en minutlang lykkel-
lig Drøm saae Arsene sig paa ny i den sørgelige
Birkelighed, der nu var hende hundrede Gange
skræffeligere, da hun en kort Tid havde glemt den.
Deres Læge vil kunne sige Dem, Frue, at de Skib-
brudne, som i Hungerens Dvaler blive overfaldet
af Sønnen, drømme om de kosteligste Maaltider.
De vaagne da endnu hungrigere og ønske, at de
ikke havde drømt. Arsene leed paa samme Maade.
Hun havde elsket Max, som hun kunde elske; hun
havde stedse villet være hos ham; hun talte bestandig
om ham. Da Max rejste, havde hun grædt meget;

hun modtog vel en Russers Opmærksomheder, men Kjærligheden til Max blev dog for hende en behagelig Grindring, i hvilken hun undertiden sukede. Da hun endelig saae sig aldeles forladt, da Nød og Armod nedtrykte hende, viste denne Kjærlighed sig bestandig renere og renere, fordi Grindringen derom ikke vækkede nogen Beklagelse i hende, men Stolthed. Han har elsket mig! var den Tanke, der holdt hende oprejst, og et Djeblik havde hun haabet at kunne sige: han elsker mig endnu.

Medens hun nu overlod sig til sine sørgelige Tanker, fortsatte Fru Piennes med Iver sine Formaninger og sluttede endelig med de Ord, ved hvilke den Syges Taarer randt endnu rigeligere:

„De vil ikke faa ham at see igjen, men fat Mod, Gud vil ikke forlade Dem.“

En endnu tungere Pligt, en anden Synder ventede Fru Piennes, og hun tænkte, trods den Indflydelse, hun troede at have paa ham, ikke uden Bekymring paa den Kamp, i hvilken hun skulde indlade sig. Hun gik derfor ind i en Kirke, for at bede Gud om Kraft og Styrke.

Da hun kom til sin Bolig, underrettede man hende om, at Max Salligny ventede paa hende. Hun fandt ham bleg og meget bevæget. De satte sig begge ned. Max fordristede sig ikke til at aabne Munden og Fru Piennes sad ligeledes en lang

Tid ganske taus. Endelig begyndte hun med de Ord:

„Max, jeg vil ikke gjøre Dem nogen Bebrejdelse.“

Han hævede Hovedet temmelig stolt, men da deres Blik mødte hinanden, slog han strax Djnene ned.

„Deres Hjerte,“ vedblev hun, „siger Dem i dette Øjeblik mere end jeg kan sige Dem . . . Gud har i Dag givet Dem en særdeles Lære og jeg haaber, ikke forgjæves . . .“

„Jeg veed ikke rigtigt hvad der er skeet,“ svarede han; „den uhykkelige Pige har kastet sig ud af Vinduet ned paa Gaden; men jeg er ikke i Besiddelse af den Forsængelighed eller jeg føler meget mere ikke den Smerte at tro, at vort tidligere Forhold kunde have bevæget hende til dette taabelige Skridt.“

„Siig hellere, at De ikke tidligere havde forudsæet Følgerne, Max. Da De styrtede den unge Pige i Ulykken, troede De ikke, at hun en Dag vilde tage Livet af sig.“

„True,“ svarede Max temmelig heftig, „jeg har ikke styrtet hende i Ulykken: jeg elskede hende, rigtignok som man kan elske Piger af denne Klasse, men det Forhold er forlængst ophørt . . . Nøden har drevet hende til dette Skridt; det gjør mig ondt, men jeg har ikke noget at bebrejde mig.“

„Efter den sædvanlige Moral er De maaske ikke skyldig; vi ville ikke strides derom, men et

Løfte maa De give mig. Den Ulykkelige føler Anger og vi kunne haabe alt af hende . . . Gaa ikke til hende igjen, thi hendes Hjerte vakler endnu mellem det Gode og det Onde, og De har desværre hverken den Villie eller den Kraft, at være hende nyttig."

"Hvad forlanger De af mig! Er det ikke meget mere min Pligt ikke at forlade Pigen, da hun nu er syg, farlig syg?"

"Det er igjen almindelig Moral, men ikke min. Jo tungere hendes Sygdom er, jo utilgiveligere er det, at De seer den Syge."

"Jeg kan ikke tro, at det er Deres Alvor, Frue; det vilde være grusomt af mig, dersom jeg nu forlod hende. Min Ære fordrer, at jeg staaer hende bi; jeg kan og tør ikke lade hende være hjælpeløs . . ."

"Hun vil ikke mangle Hjælp . . . Maa, svar mig: elsker De Pigen?"

"Jeg elsker hende, ja . . . nej, jeg elsker hende ikke. Ordet „Kjærlighed“ passer ikke her. Jeg søgte hos hende at glemme en alvorligere Følelse, som jeg maatte bekæmpe . . . Det forekommer Dem latterligt, ubegribeligt? Nu, det er ikke den flætteste Handling i mit Liv. Dersom vi Mænd ikke undertiden havde Lejlighed og Midler til at glemme vore Følelser og Lidenskaber, saa . . . havde jeg maaske kastet mig ud af Vinduet. Men jeg veed

ikke, hvad jeg siger. De kan ikke forstaa mig, jeg forstaaer mig neppe selv."

"Jeg spurgte Dem, om De elskede Pigen," begyndte Fru Piennes paa ny efter nogen Tøven og med nedslaaede Øjne, „fordi De, naar De kun — følte Vensteb for hende, uidentvivel maatte have Mod til, ved en lille Smerte at vise hende en stor Velgjerning. May, det handler her om hendes Sjæls Lykke og hun maa aldeles glemme en Tid, om hvilken Deres Tilstedeværelse vil erindre hende alt for meget."

(Fortsættes).

J. S. Halvorsen.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Snedkermester N. P. Rasmussen.

Bager C. Heinrich Herzog.

Selskabets Bogholderkontor

er paa Grund af Bogholderens Bortreise indtil den
11te September i

Admiralgade 18, 3die Sal.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Syv og halvfemsindstyvende Aargang.

N° 35.

Lørdagen den 29de August 1885.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Tørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Arsene Guillot.

Af

Prosper Mérimée.

(Fortsat).

Max rystede paa Hovedet uden at svare. Han hørte ikke til dem, som tro, og Ordet „Sjæls Lykke“, der formaaede saa meget over Fru Piennes, fandt en meget svag Gjenlyd i hans Hjerte. Men om dette Punkt var der intet at strides med ham; han undgik bestandig at forklare hende sin Tvivl, og taug derfor ogsaa denne gang. Det var let at see, at han ikke var overbevist.

„Seg vil tale Verdens Sprog med Dem,“ vedblev Fru Piennes, „dersom De uheldigviis ikke forstaaer noget andet. De har et simpelt Regne-

stykke for Dem. Pigen vinder intet, dersom De gaaer til hende, men hun kan derimod tabe meget derved. Nu kan De vælge."

"Frue," svarede Max med bevæget Stemme, "De tvivler sandsynlig ikke mere om, at nogen anden Følelse end den meget naturlige Deeltagelse for Arzene bevæger mig. Hvilken Fare skulde være derved? Ingen. Tvivler De om mig? Troer De jeg kunde modvirke de gode Raad, som De giver hende? Alt Ubehageligt er mig imod; kunde De virkelig antage det for muligt, at jeg vilde besøge en Døende i en dabelværdig Hensigt? Jeg gjentager for Dem, Frue, at en Pligtsfølelse fører mig til hende, jeg søger hos hende en Bod, en Straf, som De vil."

"En Bod? En Straf?" gjentog Fru Piennes. "Nu ja, De følger maaske, Dem selv ubevidst, en Stemme fra oven. Gaa derfor, besøg Pigen; hun bliver maaske Redskabet til Deres Frelse."

Max forstod sikkert ikke, hvad Fru Piennes meente med Stemmen fra oven; han forundrede sig derfor over hendes pludselige Sindsforandring; han vidste ikke, hvilken Marsag han skulde tilskrive den og hvorledes han skulde takke hende.

"Kun een Ting forlanger jeg af Dem, Max," vedblev Fru Piennes.

Hun taug et Øjeblik og Max nikkede til Tegn paa, at han underkastede sig Alt.

„Seg forlanger, at De kun seer den Syge i min Nærværelse.“

Han gjorde en forundret Gebærde, men erklærede strax, at han vilde efterkomme denne Fordring.

„Seg stoler ikke ganske paa Dem,“ tilføjede Damen smilende. „Men naar jeg har Opfynd med Dem, kan De maaske understøtte mig, og jeg haaber at Deres Eftergivenhed ikke vil blive ubelønnet.“

Bed disse Ord rækkede hun ham Haanden, og de bleve enige om, at Max den følgende Dag skulde gaa til Arzene, men at Fru Piennes skulde forberede hende paa dette Besøg. Hun troede nemlig, at Arzenes Anger vilde gjøre et heldigt Indtryk paa Max, og at denne Piges christelige Endeligt (der uidentviol var meget nær) vilde, da han havde elsket hende, rokke hans Bantro. I dette Haab havde hun derfor tilladt Max det Besøg, mod hvilket hun tidligere havde talt saa ivrigt.

Den følgende Dag begav Fru Piennes sig til den Syge, hvem hun rigtignok fandt meget svag og bedrøvet, men dog roligere og mere hengiven, end hun havde fordriftet sig til at tro. Hun talte rigtignok igjen om Hr. Salligny, men langt roligere end Dagen forvejen, og formanede hende til at vise sin fordums Elsker sin Anger, og give ham et Exempel paa den Livsforandring og rolige Samvittighed, som var en Følge deraf. Til disse christelige

Formaninger søjede hun derpaa nogle verdslige Grunde, t. Ex., at hun, dersom hun virkelig elskede Saligny, fremfor Alt maatte ønske hans Lykke, og at hun ved sin fuldkomne Forbedring vilde fortjene en Mand's Agtelse, der vel kunde føle en Slags Kjærlighed for hende, men ikke nogen sand Agtelse.

Alt det Strengt og Sørgelige, som laa i disse Ord, forsvandt pludseligt, da Fru Piennes tilsidst tilføjede, at May selv vilde komme og da hun saa den Rødme, der paa engang farvede den Syges hidtil blege Kinder, den overordentlige Glands, hendes Dje fik derved, fortrod Fru Piennes næsten, at hun havde samtykket i dette Møde; men nu var det for sildigt.

Hr. Saligny kom med et saa alvorligt Ansigt, som han var istand til at paatage sig. Han spurgte i en Tone, der skulde være naturlig, men var intet mindre end det, hvorledes hun befandt sig. Arsene følte sig selv meget ubehagelig; hun stammede, hun kunde ikke tale sammenhængende, men hun greb Fru Piennes Haand og kysjede den, ligesom for at takke hende. Damen, der alene forblev rolig, maatte ofte svare for den Syge, men denne var aldeles ikke enig med den Maade, paa hvilken Fru Piennes gjengav hendes Tanker.

Efter nogen Tids Forløb stod Fru Piennes op, for at gaa sin Vej, da hun frygtede for ved

lang Samtale at trætte den Syge, og Max fulgte hende som hendes Skygge. Arsene tog Afsked med ham, næsten uden at see paa ham.

„Jeg er tilfreds med Dem, Max,“ sagde Fru Piennes, hvem han havde fulgt til hendes Bolig, „og endnu mere med den Syge. Hun har fuldkommen hengivet sig i sin Skjæbne og giver Dem et smukt Exempel.“

„Er Lidelser og Taushed saa tung at lære?“ spurgte Max Saligny.

„Fremfor Alt maa man lære at tillukke sit Hjerte for onde Tanker.“

Max bukkede og gif hurtigt sin Vej.

Da Fru Piennes den næste Dag igjen besøgte Arsene, betragtede denne en Bouquet af sjeldne Blomster, der stod paa et lille Bord ved Siden af hendes Seng.

„Saligny har sendt mig dem,“ sagde hun. „Han lod spørge til mig, men han har ikke været her selv.“

„Blomsterne ere meget smukke,“ bemærkede Fru Piennes tørt.

„Før elskede jeg saa meget Blomster,“ sagde den Syge sukende, „og han sendte mig bestandig de smukkeste, han kunde finde . . . Nu lugte de for stærkt for mig. Tag denne Bouquet med Dem, han vil ikke tage det ilde op, at jeg giver Dem disse Blomster.“

„Nej; De seer gjerne Blomsterne, og jeg vil kun tage de stærkt lugtende; behold De Camelierne.“

„Netop dem hader jeg. De erindrer mig om den eneste Trætte, vi have havt med hinanden. Jeg fandt nemlig engang en smuk rosa Camelié hos ham i et Glas Vand. Jeg vilde tage den, men han tillod mig ikke engang at røre ved den, luffede den ind i et Skab og stak Nøglen til sig. Den maatte være fra en Dame, men jeg har aldrig erfaret, fra hvem han havde faaet den.“

Ved disse Ord betragtede Arjene skarpt Fru Piennes, der uvilkaarlig slog Øjnene ned og kom til at tænke paa en vis Historie med en Camelié. Hun havde engang taget en Camelié af sit Haar og givet ham den. Hun vidste ikke længer hvorfor og hun rødmede uvilkaarligt, da Max i næste Øjeblik traadte ind.

For at den Syge ikke skulde tale, da dette var hende forbudt, læste Max noget for dem, men Ingen hørte derpaa. Da Fru Piennes gik sin Vej, tog hun paa Arjenes gjentagne Bonner Blomsterne med sig og Max fulgte op med i hendes Bolig, uden at hun havde opfordret ham dertil. De satte sig begge ned og blev i lang Tid siddende taus og forlegen lige for hinanden.

„Den stakkels Pige,“ sagde Fru Piennes endelig, „der synes ikke mere at være noget Haab for hende.“

„Hvad siger Lægen?“

Fru Piennes rystede paa Hovedet.

„Hun har kun faa Dage endnu at leve i. Det er rigtignok sorgeligt at maatte dø saa ung, men hvem veed, om det ikke vilde have været en Ulykke for hende, dersom hun havde levet længere. Forsynnet synes blot at have givet hende Tid til Anger, da det bevarede den Ulykkelige for en pludselig Død. Abbé Cignon er meget tilfreds med hende, og vi maa derfor ikke beklage hende, Max.“

„Seg veed i det Hele taget ikke, om de ere at beklage, der dø unge,“ sagde Max hurtigt; „jeg for min Deel vilde gjerne dø ung. Det gjør mig kun ondt at see hende lide saaledes.“

„Legemets Lidelser ere ofte en Balsam for Sjælen.“

Istedetfor at svare satte Max sig i den fjerneste, mørkeste Krog i Værelset. Fru Piennes begyndte paa et Arbejde, men hendes Øjne fandt ingen Ro derved. Hun troede at føle, at Max iagttog hende.

„Kjender De Admiral de Rigny?“ spurgte han pludselig.

„Ja, lidt.“

„Seg vilde bede Dem om en Tjeneste, om en Unbefalingskrivelse til ham,“

„For hvem?“

„Seg har i nogle Dage gaaet om med alle Slags Planer,“ vedblev han med fremhøjet Munter-

hed. „Seg vil omvende mig, udføre en eller anden ægte, christelig Handling, men veed ikke, hvorledes jeg skal begynde derpaa.“

Fru Piennes tilkastede ham et strengt Blik.

„Endelig har jeg fattet en Beslutning,“ tilføjede han. „Det gjør mig ondt, at jeg ikke forstaaer noget af Militairvæsenet; men det kan læres. Jeg forstaaer dog ikke saa daarligt at behandle et Gevær og føler en Længsel hos mig til at tage til Grækenland og til Korsets Vre dræbe nogle Tyrker.“

(Sluttes)

J. S. Halvorsen.

Selskabets Bogholderkontor

er paa Grund af Bogholderens Bortreise indtil den
11te September i

Admiralgade 18, 3die Sal.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Fyv og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 36.

Lørdagen den 5te September 1885.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgeniens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Arsene Guillot.

Af

Prosper Mérimée.

(Sluttet).

„Til Grækenland!“ raabte Fru Piennes forundret.

„Ja, til Grækenland. Hvad skal jeg her? Jeg kjeder mig, duer til intet, kan ikke foretage mig noget nyttigt, og Ingen i Verden savner mig. Hvorfor skulde jeg ikke plukke Laurbær, eller lade Hovedet flaa af mig for en god Sag? Forøvrigt seer jeg ingen anden Udvej ad hvilken jeg kan komme i Wrens Tempel, hvilket jeg saa gjerne vil.“

Og han lo tvungent.

„Taler De alvorligt, Max? Vil De tage til Grækenland?“

„Fuldkommen alvorligt; kun vil jeg bestræbe mig for, at man saa seent som muligt erholder Efterretningen om min Død.“

„De vil tage til Grækenland? — Det mangler ikke Grækerne paa Stridsmænd . . . De vilde sikkert blive en meget god Soldat, men . . .“

„Uden Spøg,“ svarede han, „er det efter min Mening det Bedste, jeg kan gjøre. I Paris kan jeg ikke blive (han udtalte disse Ord med en vis Heflighed); jeg er ulykkelig her og vil gjøre dumme Streger . . . Jeg kan ikke modstaa . . . Men vi ville tale derom ved en anden Lejlighed; jeg rejser ikke strax, men jeg vil rejse . . . Jeg maa, jeg har svoret det, og De maa vide, at jeg allerede i to Dage har lært græsk. Det er et meget smukt Sprog.“

Derpaa traadte han hen til Pianoet og anflog nogle melankolske Accorder; men pludselig greb han sin Hat og tog Afsted.

Fru Piennes var meget urolig. At Max elskede hende, kunde man vel ikke negte. Denne Kjærlighed, det sagde hun til sig selv, skrev sig allerede fra en lang Tid siden, men hun var ellers ikke bleven foruroliget deraf. Mellem en from Dame og en vantro Verdensmand fandtes der en uoverstigelig Stranke, der ellers beroligede hende, om

hun just ikke var uimodtagelig for den Forsængelighed at kunne vække en alvorlig Lidenstabs hos en saa letsindig Mand som Max. Hun havde aldrig troet, at denne Lidenstabs engang kunde blive farlig for hende. Nu, da han havde forandret sig, begyndte hun at frygte ham. Hans uventede Beslutning at forlade Hjemmet, kunde vel ogsaa forklares ved hans Kjærlighed til Arsene Guillot; men denne Tanke var endnu piinligere for Fru Piennes.

Den næste Morgen læste hun i en Avis, at en eller anden Pascha havde ødelagt en vis Stad i Rumelien og dræbt Qvinder og Børn, og at nogle Philhellener, der bleve grebne med Vaaben i Haanden, havde maattet lide Døden under skræffelige Qvaler. Hun kom til at tænke paa Max, der vilde begive sig til dette farlige Land, da man bragte hende et Brev fra ham. Han havde ikke den foregaaende Aften truffet hende hos Fru Darsenay og erkjendte sig om hendes Befindende, saavel som om den Tid, paa hvilken han skulde gaa til Arsene. Hun gav mundtlig Svar, da hun ikke fordristede sig til at skrive, vilde derpaa gaa tidligere til den Syge, for ikke at træffe Max Saligny der, men fattede derpaa Mod og begav sig med faste Skridt paa den aftalte Tid til Arsenes Bærelse.

Den Syge laa øjensynlig for Døden, og Fru Piennes erfarede, at Lægen troede, hun ikke vilde

leve en Dag til. Arzene kjendte imidlertid sin Velhynderinde og takkede hende for Besøget.

„De vil ikke ofte komme til at gjøre Dem Uvejlighed med at see herop,“ sagde hun med mat Stemme.

Da Max kom, gif han ligeledes hen til Sengen. Ingen talte, før den Gejstlige kom og bad længe med hende. Hun laa ligesom affjælet og Opvarterfken sagde virkelig:

„Hun er død!“

„Du Ulykkelige!“ sukede Max, idet han foer op som af en Bedøvelse; „hvilken Lykke har Du havt paa Jorden?“

Ligesom paa ny oplivet af hans Stemme, slog Arzene endnu engang Djnene op og hvistede sagte: „Jeg har elsket!“ Derpaa bevægede hun Fingeren og syntes at ville udstrække Hænderne. Max og Fru Piennes greb Arzenes Hænder, og den Døende gjentog endnu engang med et sørgeligt Smil: „Jeg har elsket!“ Det var hendes sidste Ord.

Paa Kirkegaarden Père Lachaise, tyve Skridt tilvenstre fra General Foys Grav, ligger en Steen, om hvilken der bestandig blomstrer smukke Blomster. Paa Stenen staaer med store Bogstaver;

„Arzene Guillot.“

Lægen i Folkestone.

Af

Thomas Ingoldsby.

Oversat fra Engelsk.

Læser, har Du nogensinde været forhejet? — Jeg mener ikke af „en hvid Gluts sorte Die“ eller af Kjærlighedsdrikke indslugede fra Rubinlæber; — men har Du nogensinde været virkelig og bona fide forhejet i dette Ords uforfalskede Betydning? Har Du f. Ex. nogensinde befundet Dig i Krampe-trækninger fra Hoved til Fod? eller i en svødlignende Uddunstning, der lignede en kold Dug, medens Thermometret stod paa Nulpunktet? — Have Dine Dine aldrig været saaledes fordreiede, at de kun fremviste det Hvide i dem? — Har Du aldrig udspyret et Brev frogede Knappenaale eller et ditto Whitechapel Synaale? Disse Phænomener ere ægte og utvetydige Kjendetegn paa, at man er besat af den Onde, og, dersom Du aldrig af Erfaring har lært noget af dem at kjende, da er det faldet i Din Lod at være en lykkelig Mand.

Men saadanne Tildragelser have dog fundet Sted, ja, vi ere forvissede om, og det med god Grund, at de endnu finde Sted.

De bedste Geographer have inddeelt Verden i Europa, Asien, Afrika, Amerika og Romney Moje. I denne sidstnævnte og femte Verdensdeel kan man endnu leilighedsviis og ved gunstigt, det vil sige, stormfuldt Veir opdage en Hæx arbejdende sig frem mod Vinden i en Eggestal i Retningen af Dungeness Point, eller ogsaa farer hun paa sit Kofstekast henover Kirkemuren i Landsbyen Dym. Man kan endnu undertiden see en Ro galoppere, som om den var gal, med Halsen i Veiret og et Par gamle Buger paa Hornene; den er en aldrig svigtende Beviser til den Hyttedør, hvis Eierendes Tryllekunster have tømt dens Yver. Smidlertid kan jeg ikke erindre at have hørt tale om, at nogen Besværger er nylig bleven seet der i Egnen.

Ikke mange Miil borte fra Udkanten af denne affides Egn ligger der en Samling Huse, som af Aldesindede kaldes et Fisterleie, af de Velsindede derimod et Badested. Som Deel af Englands fem sydlige Forsvarshavne har denne Plads (eller havde endnu for nylig) sin egen Communalbestyrelse og har været anset for at være betydelig nok til at optages som andet Led i en fornem Families adelige Titel. Rom stod paa syv Høje; Folkestone synes at have været bygget paa halvfjerdsjindsthye. Byens

Gader, Stræder og Gyder — phantastiske Adskillelser uden synderlig virkelig Betydning — ere behagelige nok for Personer, der ikke have Noget imod at løbe op og ned ad Trapper, og den eneste Ubekvemmelighed, der i det Hele taget føles af Stedets ikke asthmatiske Inbyggere, er den, at en eller anden uforsigtig Purk triller ned gennem en Skorstøenspipe, eller at en næsviis Fodgjænger kiffer ind ad et Kvistvindue.

I den østlige Udkant af Byen, ved Havbredden og neppe ovenfor Højvandsmærket, laa der i de gode gamle Dage en Række Huse, som dengang benævnedes „Frøhullet“. Senere Tiders Forfinelse forvandlede dette Navn til det mere velklingende „Østergade“; men hvad Magt ligger der paa et Navn? Havets Indtrængen har for længe siden jevnet det Alt sammen i en eneste Ruin.

Her, i den tidligere Deel af det syttende Aarhundrede, levede en vis Hr. Erasmus Buckthorne, der forfærdigede Lægemidler og i denne Egenstabs nød en noget tvivlsom Berømmelse, medens han til samme Tid kunde glæde sig ved en forholdsviis ret betydelig Velstand. Uddunstningen af hans Urter indefra hans Laboratorium blandede sig paa en behagelig Maade med Stanken af Fisk udenfor og udsprede en velgjørende Parfume over hele Nabolaget.

En Morgenstund, da Kloffen var syv, blev

en kraftig Suffolk-Kleppert, der kunde være tretten og en halv Haand i Høiden, ført langsomt frem og tilbage udenfor den Urtekyndiges Dør af en mager og visse Knøs, hvis Udseende stadfæstede en temmelig almindelig udbredt og udtalt Mening, at hans Herre fandt ham ligesaa nyttig til at anvende Experimenter paa som til at udføre al Slags grovere Husgjerring, og at for hvert Pund sund nærende Føde, han fik, maatte han idetmindste sluge to Pund Lægemidler, som han personlig ingen Brug havde for.

(Fortsættes).

Selskabets Bogholderkontor

er paa Grund af Bogholderens Bortreise indtil den
11te September i

Admiralgade 18, 3die Sal.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Syv og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 37.

Lørdagen den 12te September 1885.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelsesselskabs Medlemmer, der i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratifikation eller Pension, kunne mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Bøstergade 23, 2den Sal, hver Formiddag mellem Kl. 8¹/₂—10¹/₂ erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning,

Inden Lørdagen den 3die October maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammesteds.

Foruden paa Lovens § 16, der nuie maa iagttages, henledes Opmærksomheden paa, at **kun** den har Krav paa Understøttelse, for hvem en For-

andring til det Værre i den økonomiske Stilling er indtraadt, **efter** Indtrædelsen i Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratifikation ifølge Lovens § 22 bør ansees som en Gave for eengang, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovens § 1 a cfr. ogsaa § 19 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab.

Kjøbenhavn, September 1885.

A. G. Reimann. D. F. Olsen. Th. J. Svanekeer.

Kierrumgaard.

Lægen i Folkestone.

Af

Thomas Jugoldsby.

Overfæt fra Engelsk.

Da Byens Klokke slog et Kvarteer, traadte Mester Buckthorne ud af sit Laboratorium, stak Nøglen til det omhyggeligt i Lommen og besteg det førbemeldte Dyr, hvis sikke, paalidelige Been førte ham i hans til hans Stilling og Bestjæftigelse svarende Værdighed over alle de Bjærg og Dale, som Byens Gader dannede. Da han havde naaet det aabne Land, modificeredes den værdige Pasgang en Smule og afløstes af en kort Galop, der dog ikke var blottet for en vis Udstadighed, og som efter en halv Times Forløb lod Hesten og dens Rytter befinde sig ligeoverfor et smukt og solid bygget Herresæde, hvis talrige Gavl og Karnapvinduer forraadte dets Eiers Velstand og Betydning i Verden.

„Naa, hvordan gaaer det, Gartner Hodge?“ sagde Lægen, førend han neppe var kommen hen til Husets Dør; for det lod til, at Klepperten havde

en Aneelse om, at den nu havde naaet sit Bestemmelsessted, og derfor holdt den stille af egen Drift; „Hvordan gaaer det, Mand? Hvordan har Din Husbond det, den værdige Hr. Marsh? Hvordan har han befundet sig? Hvordan har han sovet? Har min Mixtur virket? Hvad?“

„Desværre, daarlig tilpas, værdige Herre, daarlig tilpas,“ svarede Manden; Hans Velbyrdighed er nok oppe og gaaer omkring; men han kan ingen Hvile faae, og han klager bestandigt over, at den samme gnavende Pine ligesom fortærer hans Indvolde; det er ganske vist, han er meget daarlig tilpas.“

„God Morgen, Doctor!“ afbrød en Stemme dem fra et Vindue, der vendte ud mod Græsplainen. „God Morgen! Jeg har seet efter og længtes efter Dit Komme i meer end en Time; kom strax ind; Bagværket og Kruket ere utaalmodige efter, at Du skal give Dig i Lav med dem.“

„Saa forbyde Himlen da, at jeg skulde sætte deres Utaalmodighed paa en langvarig Prøve,“ sagde Lægen med dæmpet Stemme, idet han overgav Tømmen til den skikkelige Hodge, steg af Hesten og fulgte en skjælmst udseende Terne ind i Frokostværelset.

Der sad ved Enden af sit velbesatte Bord Hr. Thomas Marsh til Marston-Hall, en i sin Stilling vel anseet Gaardeier, en Mand af hiin kraftige og

gedigne Klasse, der i Rang fulgte umiddelbart efter Væbneren (en Titel, der oprindeligt var udelukkende militær) og indtog i de mere velstaaende Grevskaber den Samfundsstilling, som nu udfyldes af „Proprietairer“.

En kold Dresteg, der var stor nok til at skræmme en Franskmand, indtog Hæderspladsen og fik sin Modvægt i et indbagt Stykke Wildt, hvis Omfang heller ikke var at foragte, medens en Sølvkande med Alle, der var stærk nok til at blæse en Mand's Castorhat af Hovedet paa ham, smilede paa den modsatte Side med forræderisk Ynde. Buffeten sukede under adskillige massive Kopper og Bakker af det rene Sølv, og den uhyre Hjernestål af en Kronhjort med sine mangegrenede Tænder skulede majestætisk ned fra oven. Alt vidnede om Velstand og Hygge, Alt undtagen Husets Herre, hvis rastløse Dø og feberagtige Blik kun altfor tydeligt gav Budskabet om de haardeste enten fjælelige eller legemlige Lidelser. Ved Siden af Herresædets Eier sad hans Frue, en Dame, der vel var udover Ungdommens første Blomstringstid, men dog endnu havde bevaret mange af dens Ynder. Hendes Huds gjennemsigtige Olivenfarve og hendes dunkle andalusiske Dø tydede strax paa hendes fremmede Oprindelse; og hendes „Herre og Mester“, som Egtemændene endnu dengang i Kraft af en juridisk Fiction bleve kaldte, havde virkelig ogsaa ægtet

hende i et fremmed Land. Som den Yngste af sin Familie havde Hr. Thomas Marsh fra sin tidlige Ungdom været beskjæftiget med Handelsforretninger. Under Udøvelsen af dette sit Kald havde han besøgt Antwerpen, Hamborg og de fleste Hansfestæder og han havde allerede sluttet en om Forbindelse med den da forældreløse Datter af en af gamle Albans Officerer, da den uventede Død baade af den umiddelaare Arving og af de to næstfølgende Arvinger gav ham de nærmeste Udsigter til at tage Familiegodsjet i Besiddelse. Han giftede sig og hjemførte sin Brud, som ved den ærværdige, over Tabet af sine ældre Børn trostesløse Besidders Hedengang, nu blev Frue paa Marston-Hall. Hun anfaaes for at være smuk, dog var hendes Skjønhed af den Art, der snarere indvirker paa Phantasien end paa Følelsen; hun var mere skicket til at beundres end til at elskes. Hendes Læbes stolte Krusning, hendes faste Gang, hendes hvælvede Bryn og statelige Holdning vare ligesaa mange Vidnesbyrd om den Bestemthed, for ikke at sige det Hovmod, der udgjorde Grundtræffet i hendes Character, medens hendes Blikke, hvadenten de lynede af Brede eller udstraalede den ømmeste Kjærlighed, forraadte Lidenfaber, de vare ligesaa stærke, som de vare hinanden modsatte. Da Erasmus traadte ind i Stuen, stod hun op og tilkastede ham et betydningsfuldt Blik, hvorpaa hun forlod Bærelset, og Lægen

blev saaledes alene med sin Patient. „Beed De hvad, Mester Buckthorne,“ udbrød den Sidstnævnte, da Doktoren nærmede sig ham, „jeg vil ikke have Mere af Eders Medicin; den brænder og brænder, gnaver og gnaver; jeg kunde ligesaa gjerne have Djævelen selv i mine Indvolde som Deres Mixtur. Sig mig dog for Ganden, hvad er det, jeg feiler?“

Lægen, der saaledes blev gaaet paa Klingen, blev stille, ja, han blev endogsaa noget bleg. Man nærkede tydeligt, at hans Stemme skjælvede, da han paa en undvigende Maade spurgte: „Hvad ige Eders andre Læger?“

„Doctor Phiz siger, at det er Vind, Doctor Juz siger, at det er Vand, og Doctor Buz siger, at det er Noget mellem Vind og Vand.“

„De tage fejl Allesammen,“ sagde Erasmus Buckthorne.

Det troer jeg ogsaa,“ meente Patientten. „Det er aabenbart, at de ere nogle Afener; men I, gode Doctor, I er en Hest af en anden Couleur. Verden aler høit om Eders Værdom, Eders Duellighed og Kløgt med Hensyn til de skjulteste og dybsindigste Videnskaber; ja, sandt at sige, Nogle holde sig just af den Grund i en koldsindig Afstand fra Jer og tage ikke i Betænkning at paastaae, at I er en nær Slægtning af Belzebub selv.“

„Den Skjæbne har Videnskaben altid,“ mumlede Professore, „at blive ilde omtalt af de Uvidende

og Overtroiske. Men lad os nu ikke tale mere om det Konfens. Maa jeg see Deres Tunge?"

Hr. Marsh stak en Tunge ud saa lang, klar og rød som en Rødbede. „Der er ikke Noget Veien med den,“ sagde Lægen. „Deres Puls — nei — den er fast og regelmæssig, Huden er kjølig og viser ikke mindste Tegn til Feber. De feiler jo Sngenting.“

(Fortsættes).

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Sny og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 38.

Lørdagen den 19de September 1885.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelsesselskabs Medlemmer, der i indeværende Aar agte at ansøge om Paan, Gratifikation eller Pension, kunne mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23, 2den Sal, hver Formiddag mellem Kl. 8¹/₂—10¹/₂ erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning,

Inden Lørdagen den 3die October maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammesteds.

Foruden paa Lovenes § 16, der nuie maa iagttages, henledes Opmærksomheden paa, at **fun** den har Krav paa Understøttelse, for hvem en For-

andring til det Værre i den økonomiske Stilling er indtraadt, **efter** Indtrædelsen i Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratifikation ifølge Lovens § 22 bør ansees som en Gave for eengang, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovens § 1 a cfr. ogsaa § 19 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab.

Kjøbenhavn, September 1885.

A. G. Reimann. D. F. Olsen. Th. J. Svanebjær.

Kierrumgaard.

Lægen i Folkestone.

Af

Thomas Ingoldsby.

Oversat fra Engelsk.

(Fortsat).

„Feiler jeg Ingenting, Apotheker? — Men jeg siger Dem, at jeg feiler Noget, jeg feiler Meget. Hvad betyder det, at der er Noget, der altid synes at gnave paa min Hjerterod? Hvorfra kommer denne Smerte, jeg altid har i Nærheden af Leveren? Hvoraf kommer det, at jeg ikke kan sove om Natten og ingen Hvile faae om Dagen? Hvoraf — —“

„De er febrilsk, Hr. Marsh,“ sagde Doctoren.

Hr. Marshes Ansigt fik et mørkt Udtryk; han rejste sig halvt op fra sit Sæde, støttende sig med begge Hænder til Armene paa sin Lænestol, og gjentog i en Tone af blandet Bredde og Forbavselse: „Febrilsk!“

„Sa, febrilsk,“ gjensvarede Doctoren roligt. „Nei, Mand, det Gnest, Du feiler, er, at Dine Phantasier have taget formeget Overhaand. Spiis mindre, gaa mere ud i den friske Luft, sæt Din Glaske tilside, lad Din Hest komme frem for Døren,

lad Ridestøvler og Saddel nu være Løstnet! Har Du ikke endnu Din Ungdom?"

„Det har jeg,“ sagde Patienten.

„Velstand og en smuk Eiendom?"

„Indrømmet;" sagde Marth muntert.

„Og en smuk Hustru?"

„Jo,“ var Svaret, men i en mindre oprømt Tone.

„Staa saa op, Mand, ryst denne Indbildning af Dig, gaa til Din lovlige Dont, benyt Din gode Lykke, vær Dig, og tænk ikke mere paa disse selv-gjorte Plager.“

„Men jeg vil sige Der, min gode Herre, disse Plager ere ikke selv-gjorte. Jeg kan ingen Hvile finde, jeg væmmes ved min Tøde, min Vams sidder løst omkring mig, og jeg pines svarlig. Naar jeg møder min Hustrus Blik, staaer den kolde Sved paa min Pande, og jeg kunde næsten troe — —.“ Marsh holdt pludseligt inde, grundede et Djeblik og tilspøiede derpaa, idet han betragtede sin Gjæst stivt: „Der er noget Galt ved det Hele; det gaaer ikke rigtigt til, og almindelig Menneskeforstand kan ikke finde ud af det, Mester Erasmus Buckthorne.“

En let Sky foer hen over Lægens Pande, dog kun for et Djeblik; hans Træk mildnedes til et Smil, i hvilket Medlidenheden havde antaget en let Blanding af Frygt. „Hør nu op med disse Taabeligheder, Hr. Marsh. De er rast, naar De

bare vil gjøre Dem den Ulejlighed at være overbeviist derom. Rid, siger jeg, jag, skyd, fremfor Alt, rør Dem, tag Motion, forjag disse sygelige Griller, og bliv Dem selv igjen.“

„Vel, jeg vil gjøre, hvad De raader mig til,“ yttrede Marsh tankefuldt. „Lad det være saa! Og dog — — men, som sagt, jeg vil gjøre, hvad De raader mig til. Hr. Cobb til Brenzet skriver til mig, at han har en Snees fede Faar eller to, som han vil sælge; jeg havde først tænkt paa at sende Ralph Looker derhen; men jeg vil prøve paa selv at aflægge ham et Besøg. — Hei der! Læg Sadlen paa den brune Hoppe og sig til Ralph, at han skal gjøre sig færdig til at følge med mig paa Ballafen.“

Et Udtryk af Smerte fordreiede Hr. Marshes Træk, da han reiste sig og langsomt forlod Bærelset for at gjøre sig rede til sin Reise, medens Lægen, efter at have taget Afsked med ham, forsvandt gjennem en modsat Dør og begav sig til det private Boudoir, hvor Marstons smukke Herskerinde opholdt sig. Underveis fremmumlede han et Citat af et da nylig offentliggjort Skuespil: „Hverken Balmue eller Mandragora eller Alverdens narkotiske Midler ville nogensinde give Dig den søde Sønn tilbage, der endnu igaar hufvaledede Dig.“

Hvad der foregik ved denne Sammenkomst mellem Doctoren fra Folkestone og den smukke Spanierinde, har man aldrig kunnet faae nogen tilfredsstillende Dplysning om. Ikke fordi at Sagnet er tavst i den Henseende, tvertimod, der er en Overflod af Versioner og en deraf følgende Vanffelighed ved at træffe et Valg imellem disse. Nogle have paastaet, at Lægen, hvis Charakteer, som vi ovenfor have givet et Bink om, ikke var af den reneste Slags, anvendte en Deel af sin Tid til at lære hende den Kunst at lave forskjellige farlige Mixturer, saa at den, der uden at vide det nød af dem, vilde svinde hen og døe saa langsomt og gradeviist, at ingen Mistanke var mulig. Saa var der Andre, der paastode, at selve Lucifer i egen Person var der tilstede med baade Horn og Hestefod. Til Støtte for denne Fortælling anførte man den foranævnte skjælmiske Stuepiges Vidnesbyrd, der gif ud paa, at Hallen den Aften lugtede som en Svovlstikkefabrik. Alle syntes imidlertid at være enige om, at Samtalen, hvadenten den var af menneskelig eller djævelsk Natur, gif for sig i dybeste Hemmelighed og varede temmelig længe; at Indholdet af den, forsaavidtsom man kunde gjætte sig dertil, var alt Andet end velvilligt mod Familiens Hoved; fremdeles at Damen var hjertelig kjed af sin Mand, og at Mester Erasmus Buckthorne i Tilfælde af den Sidstnævntes Hedengang ved

Sygdom eller af anden Aarsag vilde, hvor stor en Philosoph han end var, ikke have nogen særlig Ulyst til at „faste Medicinen til Hundene“ og ombytte sit Laboratorium med Godset Marston, dets levende Besætning indbefattet. Mogle have ogsaa meent, at Fru Isabella nærrede virkelig Tilboielighed for ham, medens Andre, maaske paa Grund af de følgende Begivenheder, have nærret den Anskuelse, at hun kun benyttede ham som Redskab for sine Formaal; at en vis José, en høi, klarøiet, frumnæset Knøs fra hendes Fødeland, var en Fyr, der nok kunde være i Stand til at sætte en Stopper paa Doctorens Triumphvogn, og at i saa Fald den Lærde, trods sin Viisdom, vilde blive taget ved Næsen.

Den unge José var en af Naturen vel begunstiget Yngling, og han kunde rose sig af et fordeelsagtigt Udseende. Han tjente som Page hos Husfruen, et Embede, der, efter i lang Tid at have været affkaffet, er i de senere Aar blevet indført paany, hvad man kan overbevise sig om ved at see adskillige pyntede Springsfyre, som man nu stadigt træffer paa Trappegange og i Boudoirer, med Klæder paa, der fordetmeste slutte stramt om Figuren, hvis nedre Halvdeel er prydet med Snore, medens den øverste Halvdeel kunde med et laant Udtryk betegnes som et overflødigt Udslæt af Knapper. De nøiagtige Bligter, som høre til denne Værdig-

hed, ere aldrig, saavidt jeg veed, blevne angivne med Bestemthed. „At forsyne et Lommeørklæde med Parfume, at kæmme en Skjødchund og nu og da at præsentere paa en Sølvbakke en lille Djarlighedsbillet ere og have altid været henhørende til disse Pligter; men en ung Fyr, der holdt sine fem Fod og ti Tommer og var nitten Aar gammel ved sidste Høstæt, kunde vel nok antage, at han var voxet fra de Forretninger.

(Fortsættes).

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Tryk og halvårligstnyvende Aargang.

N°. 39.

Lørdagen den 26de September 1885.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelseselskabs Medlemmer, der i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratifikation eller Pension, kunne mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23, 2den Sal, hver Formiddag mellem Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning,

Zuden Lørdagen den 3die October maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammesteds.

Zoruden paa Lovens § 16, der nuie maa iagttages, henledes Opmærksomheden paa, at **ku**n den har Krav paa Understøttelse, for hvem en For-

andring til det Bærrer i den økonomiske Stilling er indtraadt, **efter** Indtrædelsen i Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratifikation ifølge Lovens § 22 bør ansees som en Gave for eengang, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovens § 1 a cfr. ogsaa § 19 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab.

Kjøbenhavn, September 1885.

A. G. Reimann. D. F. Olsen. Th. J. Svanebjær.

Kierrumgaard,

Lægen i Folkestone.

Af

Thomas Ingoldsby.

Oversat fra Engelsk.

(Fortsat).

José beholdt imidlertid sin Plads, maaskee fordi han ikke var skicket til nogen anden. Han havde ikke faaet Afgang til Forhandlingen imellem hans Herskerinde og Lægen, han var derimod stillet paa Post for at holde Vagt i Forværelset, og, da Sammenkomsten var tilende, ledsagede han Damen og hendes Besøger til Borggaarden, hvor han med al sømmelig Verbødighed holdt Stigbøjlen for den Sidstnævnte, da denne gjenindtog sin Plads paa Ryggen af Punch.

Hvem er det, der har sagt, at smaa Kruffer have ogsaa Øren? Det maa have været en eller anden dybsindig Philosoph af Pottemagerfaget, der kunde have tilføjet, at de have ogsaa vevre Øine og sommetider tabse Tunger. Der var, billedligt

talt, et lille Stykke Pottemagerarbejde af denne Slags, som, skjult af en uhyre stor Lænestol, havde fiddet der en stille og ubemærket Sagttager af den hele Scene imellem hendes Moder og Mester Erasmus Buckthorne. Det var Frøken Mariane Marsh, en rødmusjet, lattermild, lille Trold paa sex Aar eller saa omtrent, men en Trold, der kunde være stille og tavst som en Muus, naar det Udfald kom over hende. Et smukt og stærkt poleret Skab af det mørkeste Ibenholt indtog en Niche i den ene Ende af Bærelset; dette Skab havde længe været en Gjenstand for den lille Frøkens Grublerier.

(Fortsættes).

Foreslaaet nyt Medlem:

Forretningsfører W. Kirkegaard.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

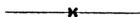
Extract

af

det **Quartals=Regnskab 1885,**

for

det forenede Understøttelses=Selskab.

Indtægt.

	Kr.	D.	Kr.
1. Kassebeholdning fra forrige Kvartal			4878
2. Halvaarligt Kontingent:			
Restance fra forrige Kvartal	52	50	
anvist for dette Kvartal Kr. 5466 36			
Hs. Maj. Kongens Bidr. Kr. 40	5506	36	
	Er		
	5558	86	
deraf er indkommet . Kr. . . .	5136	20	5136
Restance ultm. dette Kvartal . . .	422	66	
3. Ugentlige Indtægter for Bladet "Borgervennens" 98de Aargang Nr. 14—26			1308
4. Renter for $\frac{1}{2}$ Aar:			
af Activer: Kr. 81,000 Best- & Sønderjydske Krdsobl. à $4\frac{1}{2}\%$ p. a.	1822	50	
Kr. 90,000 Ny jydsk Kjøbst. Kredf. Obl. à $4\frac{1}{2}\%$ p. a.	2025		
Kr. 201,000 paa Ind- skrivningsbevis	4020		
Kr. 800 Kbhvns. Comm. 16			
	7883	50	
af Legater: Eibeschiitzs Legat til Udaan . Kr. 1000 do. do. til Underst. — 100 W. P. Heymanns do.: Kr. 400 — 8 06 B. M. Goldschmidts do.: Kr. 100 — 1 96	1110	02	
af Sparekassen f. Kbhvn. og Omegn	56	86	9050
5. Afdrag paa Laan:			
Restance fra forrige Kvartal . . .	130		
anvist for dette Kvartal	4652		
	Er		
	4782		
deraf er indkommet Kr. 4624			4624
contramanderet	4		
Restance ultm. dette Kvartal . .	154		
6. Indfriet en udtrukken vest- & sønder- jydsf Creditf. Obligation			1000
=			25997

Kjøbenhavn, den 31. Marts 1885.

Overensstemme
A. C. Reimann. D. F. Ni

Udgivt.

	Kr.	D.	Kr.	D.
Pensioner:				
uaffordrede fra forrige Kvartal				
anviste for dette Kvartal	2677	50		
Gr	2677	50		
udbetalte i Kvartalet Kr. 2650			2650	"
contramanderet . . . . . Kr. 27 50	2677	50		
uaffordrede ultm. dette Kvartal	"	"		
Lønninger			1565	
Andre Administrationsomkostninger			33	83
Ugebladets Trykning			403	52
Gratifikationer:				
uaffordrede fra forrige Kvartal	140			
anviste for dette Kvartal	40			
Gr	180			
udbetalte i Kvartalet	180		180	"
uaffordrede ultm. dette Kvartal	"	"		
Reutesfri Udlaan:				
uaffordrede fra forrige Kvartal	300			
anviste for dette Kvartal	800			
Gr	1100			
udbetalte i Kvartalet . . . . . Kr. 200			200	"
contramanderet . . . . . Kr. 300	500			
uaffordrede ultm. dette Kvartal	600			
Laanet i Handelsbanken:				
til Rest fra forrige Kvartal	14500			
afbetalt i Kvartalet	14500		14500	"
til Rest ultm. dette Kvartal	"	"		
Renter af Laanet i Handelsbanken			74	72
Indkjøbt af 1000 Kr. ny jydsk Kjøbstadscreditf. Obligation			982	75
Ido, Kassebeholdning ultm. 2det Kvartal 1885			5407	42
=			25997	24

C. Borgen,
Selskabets Kasserer.

d Kassekontrollen.
. Svanebjerg.

Kierrumgaard,
Bogholder.

Borger-Vennen.

Syv og halvfemsåndsstyvende Aargang.

N°. 40.

Lørdagen den 3die Oktober 1885.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Lægen i Folkestone.

Af

Thomas Ingoldsby.

Oversat fra Engelsk.

(Fortsat).

Hendes nysgjerrige Spørgsmaal vare imidlertid stedsje blevne tilbageviste, og, hvormeget hun end smigrede og logrede, havde hun dog aldrig faaet Lov til at kaste et eneste Blik paa de tusinde nydelige Ting, som Gjemmerne i Skabet uden Tvivl indeholdt. Nu blev det imidlertid aabnet, og Mariane var lige ved at styrte frem i ivrig Begjærlighed efter at faae et Indblik i dets Hemmeligheder, da, Barn som hun var, den Betragtning slog hende, at hun vilde have langt bedre Udsigter til at faae sit Ønske opfyldt

ved at forblive skjult. Lykken var hende gunstig denne Gang; hun dukkede sig ned for at gjøre sig mere usynlig og bemærkede nu, at hendes Moder tog Noget ud af en af Skufferne og rakte det til Lægen. Der paafulgte en forunderlig Hviſken af Ord, hvis Lyd vare fremmede for hendes ungdommelige Øren. Havde hun været ældre og kunnet opfatte Ordlyden, vilde Indholdet af Samtalen dog maaskee være forblevet hende ubekjendt. Efter nogen Tids Forløb indtraadte der en Pause, og da lagde Damen, ligesom til Svar paa en Anmodning af Herren, i dennes Haand Noget, som hun tog fra sit Toiletbord. Af hvilken Beskaffenhed Overenskomsten end maa have været, syntes den nu at være bragt tilende, og Gjenstanden blev atter omhyggeligt uedlagt i den Skuffe, hvorfra den var bleven taget. En lang, tilhyneladende interessant Samtale, der førtes med dæmpet Stemme, fandt derpaa Sted imellem begge Parter. Derefter forlode Fru Marsh og Mester Buckthorne Boudoirret paa samme Tid. Men Skabet! — Af, det var ikke blevet lukket til igjen; dets Fløiddøre vare blevne staaende paa vid Gab, som om de indbøde til Undersøgelse og Beskuelse, og et Knippe Nøgler hang dinglende ned fra Laasen! Inden et Dieblif var det forkjælede Barn oppe paa en Stol; Skuffen, der saa nyligt var bleven skudt ind, blev atter trukken ud af hendes Haand, og hendes iilfomme

Underfølgelser belønnes med Opdagelsen af den deiligste lille Børdukke, som man kunde tænke sig. Det var et Bytte af første Sort, og den lille Frøken spildte ingen Tid med at tilegne sig den. Længe førend Fru Marsh var vendt tilbage til sin Helligdom, sad Mariane under en Lagustrumshække i Haven og hjærtegnede sit nye, spæde Barn med den hjærligste Omhyggelighed.

„Susanne, kom her! fikken en æfel Skramme, jeg har faaet paa min Haand,“ sagde den unge Dame, da hun tilsidst blev gjennet ud fra sit Skjulested og kaldet til Middagsmaden.

„Ja, Frøken, det er altid saadan med Dem! gjør istand, gjør istand, gjør istand, — aldrig Andet end gjøre istand! De bestiller aldrig Andet end krybe omkring imellem Buskene og rive Deres Klæder i Stykker. En stakkels Terne maa altid staae paa Pinde for Dem, og, hvad der bliver tilovers af hendes Tid, skal hun anvende paa Fruens Fiskebeensfjorter.“

„Men jeg har jo slet ikke revet mine Klæder itu, Susanne, og der er heller ikke Tale om Buskene, det er kun Duffen, der er Spørgsmaal om; se bare, hvad for en stor, æfel Knappemaal jeg har trukket ud af den! og vil Du bare see, der er nok en! Medens Mariane saaledes talte, udtrak hun

et af hine langstrakte Stykker sort, spids Staaltraad, hvormed i Toupeernes og Pomponnernes Dage vore Oldemødre pleiede at fikke deres flagrende Kapper og Haarpynt mod Zephyrernes og andre milde Luftningers Angreb.

„Og maa jeg spørge Dem, Frøken, hvor har De faaet den nydelige Duffe, som De kalder den?“ bemærkede Susanne, idet hun kastede et forskende Blik paa Menodiet.

„Mama har givet mig den,“ sagde Barnet. — Dette var nu en Afviselse fra den strenge Sandhed.

„Virkelig!“ sagde Pigen tankefuld, og dernæst tilføiede hun halvveis til sig selv og med dæmpet Stemme: „Det var løierligt! jeg vil døe paa, at den ligner Husbond! Men kom nu til Deres Middagsmad, Frøken! hør, nu slaaer Kloffen Et.“

Smidlertid arbeidede Hr. Thomas Marsh og hans Tjener Ralph sig møjsommeligt henad de indviklede Stier, der dengang, ligesom nu, høist uegentligt beæredes med Navn af Veie, og som slyngede sig imellem Marston Hall og Grændsen af Romney Mose. Deres Reise skred noget langsomt fremad; thi, skjøndt den brune Hoppe var saa god en Traver, som nogen Mand kunde fide paa Ryggen af, og Ballafen heller ikke var at foragte, saa gjorde dog Lokalteterne, der sjældent befærdeades af noget andet Befordringsmiddel end Datidens kluntede Karrer, og som kun bestode af dybe Mudderhuller med løse

og rullende Steen paa de høiere Partier, denne bestandige Afvevling af Høie og Dale neppe nok passabel.

Husbonden red affted syg og daarlig, og Tjeneren fulgte ligegyldig efter; skjøndt Forholdet imellem to saaledes stillede Individier var meget mindre tvungent i hine Dage, end der kunde passe sig for en senere Tids Forfinelse, gif der dog ved denne Lejlighed meget Lidet for sig, der nærmede sig en Samtale, naar man undtager et halvkvalt Suk nu og da fra den Ene eller en tankeløs Fløiten fra den Anden.

En Times Ridt havde ført dem ind under Skovene ved Acruse, og de vare ifærd med at dreie ned ad en af hine grønne og løvrige Sideveie, der ved tætte og overstyggende Grene blive gjorte i lige Grad utilgjængelige for Regn og Solskin, da et pludseligt og voldsomt Krampeanfald greb Hr. Marsh, der paa Grund heraf nær var faldet af sin Hest. Det lykkedes ham med nogen Banskfelijkheid at stige ned paa Jorden og sætte sig ved Weikanten. Her forblev han en god halv Time tilhyneladende under store Lidelser, den kolde Sved trillede i runde Draaber nedad hans klamme Pande, en Skjelven over hele Legemet lammede ethvert af hans Lemmer, Dinene syntes at ville springe ud af deres Huler, og hans hengivne, men noget sløve og tungt bevægelige Tjener troede, at han havde

en Mand for sig, der kæmpede sin sidste Døds-
kamp. Han stønnede heftigt, og den bekymrede
Ralph vaklede imellem sin Utilbøielighed til at for-
lade ham og sit Ønske om at skaffe en saadan Hjælp,
som en af de faae Hytter, der vare sparsomt strøede
omkring i denne vilde Egn, kunde yde, da, efter et
langtrukket Suk, hans Herres Træel pludseligt op-
klaredes; han erklærede sig bedre, Smerten var forbi,
og, for at benytte os af hans eget Udtryk, havde
han en Fornemmelse, som om en Kniv var bleven
trukken ud af selve Hjertet paa ham. Med Ralphs
Hjælp kom han efter en Stunds Forløb op igjen
i sin Sadel; og, skjøndt han endnu var ilde tilpas
paa Grund af en dybt rodfæstet og gnavende Pine,
der, som han forjikkrede, ikke vilde høre op med at
plage ham, havde dog Anfaldets Voldsomhed tabt
sig og vendte ikke mere tilbage.

Herre og Tjener fortsatte deres Bei med for-
øget Hastighed, og, efter tilsidst at være komne ud af de
smalle Skovstier, naaede de Kysten; her lode de den
romantiske Borg Saltwood med dens Naboby Hithe
ligge en Smule tilvenstre paa deres Bei og skrede
videre langsmed den magelige Chaussee, der krydsede
den gamle romerske Bei, hvorpaa de atter fordybede
sig i de Skove, der strække sig imellem Lympe og
og Østenhanger.

Solen stod allerede høit paa Himlen, og dens
Middagsgløden foltes stærkt baade af Mand og

Hest, da de Rejsende atter forlode deres løvrige Skjul og rede ud paa den aabne Slette ved Aldington Fjord, en stor Strækning af uindhegnet Land, der naaede ned til Grændserne af selve „Mosen“.

Her var det, i det nærliggende Kapel, hvis Beliggenhed endnu kan skjælnes af den videbegjærlige Oldgransker, at Elisabeth Barton, „den hellige Pige fra Kent,“ lidt mindre end et Aarhundrede forud for den Periode, hvori vor Fortælling falder, havde begyndt den Række af overnaturlige Hofuspokus, der tilsidst skaffede hendes Hoved en lidet misundelsesværdig Ophoielse paa London Bridge, og, skjøndt Sognet senere glædede sig ved den Belgjerning at have en berømt og oplyst Navnesælle af Magister Erasmus til Præst, saa formodede man dog, denne Sandhed tør ikke fordølges, at en Deel af den gamle Suurdeig var endnu tilbage. Stedet havde virkelig et daarligt Rygte paa sig; de papistiske Mirakler havde vel ophørt at elektrisere dets Beboere; men Hexeri og Tryllekunster, Virkninger af ikke mindre vidunderlige Marsager, sagdes at have indtaget de forrige Undergjerningers Plads. Troldmænd og andre vanhellige Undersaatter af Satan gjorde, fortalte man, Egnens vilde Afkroge til deres mest hndede Sammenkomststeder, og det i en saadan Udstrækning, at Rogleriet tiltrak sig Opmærksomhed hos en ikke ringere Person end selve

den klogtige Matthew Hopkins, den britiske Regjerings General-Heresefølger.

En stor Deel af Engen med Omegn havde før været et Jagtrevier forbundet med Fiskerettigheder og tilhørende Provindsens Erkebisper. Efter Reformationen vare disse Herligheder imidlertid op-
hørte, og, da Hr. Thomas Marsh og hans Tjener Ralph betraadte de nævnte Enemærker, frembød den aabne Græsflade en livlig Scene, der tilstrækkeligt forklarede de Raab, som havde allerede naaet deres Dren, medens de endnu vare under Skovens Ly, der skjulte Raabenes Oprindelse.

(Fortsættes).

Foreslaaet nyt Medlem:
Stomagermester Jens Nielsen.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, 2den Sal,
aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,
Admiralgade 18, 3die Sal.
Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Eftterm.

Borger-Vennen.

Syn og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 41.

Lørdagen den 10de Oktober 1885.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Lægen i Folkestone.

Af

Thomas Ingoldsby.

Oversat fra Engelsk.

(Fortsat).

Det var Markedsdag; Boder, Sælgestader og alt det barbariske Tilbehør, som udmærkede en Forsamling, naar den paa hine Tider fandt Sted ligesaa meget for Morstabs Skyld som for at gjøre Forretninger, Alt, hvad der hørte til en saadan Forsamling, var paa en uregelmæssig Maade strøet og udbredt over Sletten: Bispekæmmere med deres Varebylter, Hesteprangere, Svinehandlere, omvankende Handelsmænd med Leertøi og Knivsmedarbeide, saaes overalt i de blandede Grupper,

stillende deres forskjellige Varer tilskue og søgende at lokke Kunder til sig. Paa den ene Side var det spraglede Baand, der gjorde sin stumme Appel til Landsbygaleriet, paa den anden Side var den delikate Klukflaske og den lokkende Likor, der var tillavet efter den mest yndede Recept i „Damernes sande Blomsterkrands,“ og som fik Tænderne til at løbe i Vand paa mangen en forventningsfuld Burk.

Heller ikke manglede det paa landlige Fornøielser for dem, hvem Forlystelseshygen snarere end Forretningstrangen havde draget fra deres beskedne Hjemsteder. Her var den høie og glatte Pæl, glindsende i sin med Tidt besmurte Overflade og kronet med den omfangsrige Dst, der syntes at gjøre sig lystig over den skuffede Klattrers Forhaabninger. Der var det flygtende Wble, svømmende i Vand, som ikke syntes at være af det reneste, og hoppende bort fra den ungdommelige Tantalus's udstrakte Læber. I Nærheden heraf blev Dret sønderrevet af Skrigene fra en eller anden beleiret Griis, der befriede sin velindsæbede Hale fra Grebet af En, som allerede indbildte sig at have fanget den. Overalt var der Løier og Lystighed, Gemytlighed og landligt Courmageri.

I den ene Krog af Græsfløtten og lidt affides fra den tætteste Trængsel var der en lille firkantet Forhøining, næsten i Niveau med Tilskuernes Hager;

de gjentagne Udbrud af Latter fra den omkringstaaende Mængde syntes at antyde Nærværelsen af noget mer end sædvanligt Morjsomt. Forhøiningen var deelt i to ulige store Afdelinger; af disse skjulte den mindste, omgivet af grove Lærredstæpper, den inderste Helligdom af dette bevægelige Vskulapstempel for den profane Hobs Dine; thi et Vskulapstempel var det. I dets Allerhelligste og sikkert mod de Udenforstaaendes Nysgjerrighed havde Quakfalveren hidindtil holdt sig skjult, uden Tvivl beskæftiget med Tillavningen og Indretningen af hiint vidunderlige Universalmiddel, der siden efter skulde udgyde Sundhedens Betsignelser over den beundrende Mængde. Smidlertid var hans Ledsager, Bajadsen, travlt beskæftiget i Scenens Forgrund med paa bedste Maade at tiltrække sig Opmærksomheden ved alskens Løier, der gjorde en vidunderlig Virkning paa Tilskuerne, og hans profaiske Foredrag isprængtes nu og da med de melodieuse Toner af et uhyre stort Kothorn. Fyrens Dragt var kun lidet forskjellig fra den, hvori den afdøde (ak! at vi skulle være nødte til at skrive dette Ord: den afdøde!) Hr. Joseph Grimaldi pleiede at præsentere sig for „et hoiścæret og oplyst Publikum;“ Hovedforskjellen bestod deri, at Yderklædningen var en lang, hvid Tunika af grovt Lærred, forsynet i Halsen med en Karikatur af den Slags Pibekrave, som paa hiin Tid var ifærd med hurtigt at gaae af Mode, og Dragten var

knappet oppefra nedester med en enkelt Række brede, hvide Metalknapper; hans Been indefluttedes i løse, folderige Beenklæder af samme Stof, medens hans Ormer vare forlængede til en høist uforholdsmæssig Bidde og gik langt udover Fingrene, hvorved de kom til at gjøre Tjeneste som Vinger under alle de Kaprioler, hvorved han frembragte Afvevling og endnu mere Liv i sine Præstationer. En fuldendt Uforsømmethed, der ikke var heelt fri for at være blandet med et vist suu Lune, funkledede i hans Døie gjennem alt det Kridt og Olfier, hvorved hans Træf vare saa rigeligt besmurt, og dette Lune udfoldede sig i Særdeleshed i en Rækkefølge af spøgefulde Indfald, hvis Raahed ikke syntes at gjøre noget videre ubehageligt Indtryk paa hans applauderende Tilhørerkreds.

Han var lige midt i en lang og beaandet Tale, hvis Hensigt det var at give en Beskrivelse af hans Herres udmærkede Egenskaber; han havde underrettet sine studjende Tilhørere om, at denne hans Herre var den syvende Søn af en syvende Søn og naturligviis, hvad de meget godt vidste, en Ufødt Doktor; til denne lykkelige Omstændighed ved sin Fødsel føiede han den Fordeel, at han havde reist overordentlig meget; under sin videnskabelige Forsøken var han ikke alene vandret igjennem hele denne Verden; men han havde endogsaa overskredet Grændserne for den næste; han vidste ligesaa god Besked

med Oceanets Dybder som med Jordens Indvolde; foruden Salver og Plastre af transcendent Kraft havde han ved at sammensætte adskillige Mosarter, der vare hentede mange tusinde Favne under Havets Overflade, med visse ubekjendte, lægende Urter, der vare fundne paa en uopdaget Ø, og ved at fuge det Hele i Lava fra Vesuv, været saa heldig at frembringe sin vidtberømte Balsam Crackapanoko, det aldrig feilende Lægemiddel mod alle menneskelige Sygdomme, og som, under Forudsætning af en rigtig Anvendelse vilde ikke være langtfra at gjenopvække de Døde. „Kom nærmere!“ vedblev den værdige Person, „kom nærmere, mine Herrer! og I, mine gode Madammer, kom nærmere, Hver og En af Jer. Vær ikke bange for, at I skulle live beegnede paa en hoven Maade; skjøndt den mægtige Aldrovando er større baade end Konge og Keiser, saa er han dog mildere end Modermælk; haard som en Steen imod de Stolte; men imod de Ydmyg er han som smeltende Bøx; han spørger ikke om, hvad I feiler; det seer han selv strax med et eneste Blik, ja, uden noget Blik; han kan fortælle alle Jeres Sygdomme med luffede Dine! — Kom nærmere! kom nærmere! Jo mere infurable I ere, desto bedre! Lyt til den berømte Doktor Aldrovando, første Læge hos Præst Johan, hos Stor-Lamaen og hos Mustapha Muley Bey!“

„Har Jeres Herre et Tryllemiddel mod Tand=

pine, maa jeg spørge?" bemærkede en aldrende Landmand, hvis svulbne Kind afgav Vidnesbyrd om, hvor interessant Besvarelsen af dette Spørgsmaal maatte være ham.

„Et Tryllemiddel! tusinde for eet, og hvert af dem er ubedrageligt. Tandpine! sikke noget Lapperi; jeg havde haabet, I var kommet med ethvert Been i Jer Krop brækket eller ude af Led. Tandpine! det koster kun en Styver, meer forlanger vi ikke for saadanne Bagateller, følg mit Raad, og Dine Njæver ville snart høre op at gjøre Dig Uleilighed.“

Bondemanden fumlede en Stund i en dyb Læderpung; tilsidst fik han en Sixpence trukket frem og rakte den til Spøgefuglen. „Gaa nu ind til Din Herre, og bring mig saa strax Tryllemidlet.“

„Nei, min skikkelige Mand; at forstyrre den mægtige Aldrovando for saadan en ringe Sags Skyld, vilde være halsløs Gjerning. Hør nu bare efter mit Raad, brug det rigtigt, og jeg vil indstaae Dig for Følgerne. Skynd Dig hjem, min gode Ven; kom dette Pulver i noget koldt Kildevand, fyld Din Mund med Mixturen og sæt Dig saa over Ilden, til Lægemidlet begynder at fuge!“

„Din infame, pestilentialste Njæltring!“ raabte den bedragne Landmand; men det Brøl af Lystighed, der lod sig høre rundtomkring ham, var et altsfor sikkert Tegn paa, at de Tilstedeværende vare listeglade over den Spas, han var et Offer for.

Han gif sin Bei, idet han gav sin Misfornøielse Luft i en lydelig Knurren, og Gjøgleren, der fornam, at Pøbelens Bifald var paa hans Side, blev meer og meer uforfhammet med hvert Djeblif og udfyldte Pauserne mellem sine Narrestreger med forstjellige Spring, Legemsforvridninger og disharmoniske Toner fra Kothornet.

„Kom nærmere, kom nærmere, mine Herstaber! her skal I faae et Middell mod ethvert Dnde under Solen, hvad enten det er moralsk, physisk, naturligt eller overnaturligt! Er der en eller anden Mand iblandt Jer, som har en arrig Kone? — Her er Noget, som øieblikkeligt vil tæmme hende! Er der Noget, hvis Skorsteen ryger? — Godt! her er et useilbarligt Middell derimod.“

„Med Hensyn til den første Skavank var der ingen Mand, der vovede at erklære sig skyldig, skjøndt der var nok dem blandt Tilskuerne, der meente, at deres Naboer burde have benyttet Leiligheden. Hvad derimod den sidstnævnte Recept angaaer, meldte der sig idetmindste et halvt Dusin Kandidater. Efterat Pjerrot med den mest optænkkelige Alvor og Værdighed havde puttet deres Penge i Lommen, udleverede han til Enhver af dem en lille Pafke, der var sammenfoldet paa en løierlig Maade og tæt forseglet; den indeholdt, som han forsikkrede, Anviisninger, der, hvis de nøiagtigt fulgtes, vilde forhindre enhver Skorsteen et heelt

Nar i at ryge. De, hvis Nysgjerrighed bevægede dem til at udforske Hemmeligheden, erfarede at en Kvist af en Bjerggast, taget ved Maaneskin, var det Tryllemiddel, der anbefalede, hvortil der dog spiedes et Forbud imod at tænde nogen Ild paa Arnestedet under Tryllemidlets Benyttelse.

(Fortsættes).

Foreslaede nye Medlemmer:

Handelsagent G. Pfilander.

Skomager S. K. Eggersten.

Emma H. S. Knudsen, Datter af Formand ved
Tøihuset, K.

Selskabets Bogholderkontor

er paa Grund af Flytning lukket den 13de og 14de
Oktober. Derefter paa

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Syn og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 42.

Lørdagen den 17de Oktober 1885.

— x —

Udgivet af det forenede Canderstøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Lægen i Folkestone.

Af

Thomas Ingoldsby.

Oversat fra Engelsk.

(Fortsat).

De hyppige Udbrud af Lystighed, der hørtes fra denne Kant af Markedet, tiltrak sig endelig Hr. Marsh's Opmærksomhed, og, da hans Vei nødvendigviis førte ham derhen, befandt han sig netop lige foran Fjælleboden, da dennes larmende Besidder havde lagt sit frygtelige Horn fra sig og tiltrak sig i en endnu høiere Grad Publikumets „Forbauselse“ ved en ganske overordentlig Bedrift,— han var nemlig ifærd med at spise Sld! Nysgjerrigheden, blandet med Forundring, var paa sit Høieste, og Tølelser, der stode i en temmelig nær Forbindelse

med Uro, begyndte at lægge sig for Dagen, fornemmelig blandt det blidere Kjøn, idet de stirrede paa Flammerne, der udgik af Munden paa denne levende Vulkan. Alles Dine vare fæstede paa Ildspiseren med en Iver, der ikke gjorde det muligt at iagttage en anden Personlighed, som nu var traadt frem paa Scenen. Denne var imidlertid ingen Ringere end den berømte Aldrovando selv.

Af ringe Høide og spinkel Figur havde den Vise forøget den førstnævnte Dimension Noget ved en taarnformet Hat, der var prydet med en Haneffeder, medens den tykke Skulderbedækning af en udpolstret Vams med nedfaldende Bladkrave forøgede hans personlige Vigtighed en Smule med Hensyn til Bredde. Hans Dragt bestod gjennemgaaende af sort Sirts, hvis alvorlige Anstrøg fik en livligere Afværling ved skarlagensrøde Abninger i Ermerne og Bludderbuksene; Fjederen i hans Hat var rød, og røde vare Kosetterne paa hans Sko, der desuden vare prydede med røde Hæle. Foret paa en kort Kappe af falmet Fløiel, der hang over hans venstre Skulder, var ogsaa rødt. Vist er det, at efter Alt, hvad vi nogensinde have seet og hørt, synes denne behagelige Afværling af Rødt og Sort at være den Farveblanding, der er meest i Yndest ved Belzebubs Hof, og den, der i Almindelighed benyttes af hans Venner og Undersaatter. Vidunderdoctorens Træf vare skarpe og snu, og i hans gjenmemtrængende, graae

Die funklede der en Ild, som stod i stærk Mod-
 sætning til de Rynker, der i uregelmæssige Furer
 løb oven over hans fremstaaende og bukkede Dienbryn.
 Han var skredet langsomt frem fra sit Skjærmbælt,
 medens Mængdens Opmærksomhed var optaget af
 Bajadsens Fyrværkerikunster, og, stillende sig i den
 yderste Ende af Tribunen, lænede han sig roligt
 til en Krykkestok af det sorteste Ibenholt, medens
 hans Blik var stivt fæstet paa Marsh's Ansigt, fra
 hvis Træk Fornoielsen, han uformærkt havde begyndt
 at føle, dog ikke havde været istand til at fjerne
 alle Sporene af legemlig Smerte.

En Stund lagde den Sidstnævnte ikke Mærke
 til den inquisitoriske Maade, hvorpaa han blev
 betragtet; men tilsidst mødtes dog begge Parter's
 Dine. Den brune Hoppe havde en smuk Skulder;
 hun holdt næsten sexten Spand. Skjøndt Marsh selv
 var noget bøiet af Sygdom og Livets sig nærmende
 Efteraar, var han dog fulde sex Fod høi. Da hans
 ophøiede Sæde paa Hesten gav ham en uhindret
 Udsigt over Fodgængernes Hoveder havde han ikke
 nogen tvingende Grund til at fjerne sig fra det
 Baghold, hvori han befandt sig med Hensyn til
 Forsamlingen, og, trods den lille Doktors røde
 Hæle, var han omtrent Ansigt til Ansigt med
 Ufkulapen.

„Dg hvad bevirker, at Hr. Marsh befinder sig
 her? Hvorledes kan han more sig ved en elendig

Marsh Løier, naar hans Liv er i Fare?" sagde en skingrende, skrattende Stemme, som om han havde den lige ind i Ørerne paa sig. Det var Doktoren, der talte.

"Kjender Du mig, Ven?" sagde Marsh, idet han med vakt Interesse undersøgte Spørgerens Skikkelse: "Seg synes at mindes Dig; og dog — bi lidt, hvor er det, vi have jet hinanden?"

"Det nytter ikke at tale om den Ting," var Svaret, "lad det være nok for Dig, at vi have seet hinanden — under andre Himmelegne maaskee — og nu mødes vi lykkeligviis igjen — lykkeligviis idetmindste for Dig."

"Det er ganske vist, at Dine Træk minde mig om Noget, jeg har seet før; men hvor eller naar, det veed jeg ikke; hvad vil Du mig?"

"Man kan snarere spørge, hvad vil Du her, Thomas Marsh? Hvad søger Du paa Aldington-Sletten? Er det en Snes usle Jaar eller to? Eller er det Noget, der ligger nærmere ved Dit Hjerte?"

Marsh studsede, da de sidste Ord udtaltes med meer end sædvanligt Eftertryk; der foer en Pine igjennem ham i Diebliffet, og Charletanens eddifiksure Udtryk syntes at opløses i et halvt medlidende, halvt spydigt Smil.

"Mange Tak," sagde Marsh efter et dybt Suf,

„hvad veed Du om mig, Mand, eller om mine Anliggender? Hvad veed Du — —“

„Det veed jeg, Hr. Thomas Marshh,“ sagde den Fremmede alvorligt, „at Dit Liv er selv nu i Fare, fjendtlige Angreb søge at skade Dig; men ligemeget, Du er dennegang sluppen med Strækken, andre Hænder end mine have frelst Dig. Dine Kvaler ere nu forbi: Hør! Klokkeren slaaer Et!“

Idet han talte, kom der et enkelt Slag fra Klokketaarnet i Bilsington; det fortes af Bestenvinden henover de tætte og høie Egetræer, der befandt sig mellem Stranden og, hvad der fordem havde været et Munkelovst. Doktor Aldrovando vendte sig om, da Lyden kom bølgende paa Vindens Vinger, og han bevægede sig, ligesom halvt i Brede, henimod den anden Side af Forhøiningen, hvor Gjøgleren, hvis Ild nu var sluffet, opgylpede under Hobens beundrende Maaben den ene Alen spraglede Baand efter den anden.

„Tøv! nei, jeg beder Dig, tøv!“ raabte Marshh ivrigt; „jeg havde Uret, det havde jeg i Sandhed. En Forandring, og det en pludselig og høist vidunderlig Forandring har fundet Sted med mig. Jeg er fri, jeg aander igjen, jeg har en Fornemmelse, som om en Vægt af Mar er bleven taget fra mig; er det muligt? har Du forarsaget dette?“

„Thomas Marshh!“ sagde Doktoren, idet han standsede og vendte sig om paa Hælen i samme

Dieblif, „nei, det har jeg ikke; jeg gjentager det, det er andre og uskyldigere Hænder end mine, der have udført denne Gjerning. Ikke destomindre maa Du vel lægge Mærke til mit Raad; Du er omgivet af snedige Tjender, jeg og jeg alene er i Stand til at hjælpe Dig. Følg Din Bane; fortsæt Din Rejse; men, saasandt som Du skatter Dit Liv og Meer end Dit Liv, indfind Dig ved Foden af hiin skovklædte Bakke paa den Tid, den opgaaende Maane kaster sin første Straale over den nøgne Top, der hæver sig op over Træerne.“

Han gif pludselig hen til den anden Side af Stilladset og var i det næste Dieblif aldeles optaget af at høre paa dem, hvem Kobornet havde hidkaldt, og af at give Recepter for deres virkelige eller indbildte Under. Førgjæves vare alle Marsh's Anstrengelser for igjen at tiltrække sig hans Opmærksomhed; det var oienlyktigt, at han med Flid undgik ham, og, da, efter en god Times Forløb, tilbragt med unyttige Bestræbelser, han saae Gjenstanden for sin ivrige Søgen atter indeslutte sig bag sin Lærredsskjærm, ved han langsomt og tankesfuldt bort fra Markedspladsen.

Hvad skulde han gjøre? Var Manden ikke Andet end Kvalfalver? En Bedrager? Havde han paa den Maade opnaaet sin Berømmelse? Det var en let Sag. Men saa paa den anden Side hans egne hemmelige Lidelser og Doktorens Kjendskab

til dem og deres Helbredelse; for han følte, at hans Kvaler vare borte, og hans Helbred gjenoprettet.

Rigtignok havde Aldrovando, hvis dette nu var hans Navn, frasagt sig enhver Fordring paa Deelagtighed i hans Helbredelse; men han kjendte den eller havde idetmindste givet ham Meddelelse om den. Ja, hvad der var endnu Mere, Lægen havde givet et Bink om, at han var endnu i Fare, at Intriger — og der var en Streng i hans Indre, der gav en sælsom Lyd i Forening med den, hvis dirrende Klang han før havde fornummet — at Intriger vare i Gjære mod hans Liv! Dette var ham nok! Han vilde troe Betsværgeren, hvis han var en Betsværger; og han vilde idetmindste forvisse sig om, hvem og hvad han var, og hvorledes han var bleven bekjendt med hans egen Person og hemmelige Sorger.

Da den afdøde Mr. Pitt havde besluttet at holde Bonaparte borte og forhindre hans Landgang i Grevskabet Kent, lod han blandt andre findrige Forholdsregler, der grebes til i den Hensigt, bygge, hvad der dengang blev og siden stedsse er bleven kaldet en „Militair-Kanal.“ Denne er en ikke let overstigelig Grøft, en tredive Fod bred og næsten ni Fod dyb i Midten, strækkende sig fra Byen og Havnen Hithe indtil en Miils Afstand fra Byen og Havnen Nye i en Længde af omtrent tyve Miil, og dannende ligesom Strengen paa en Bue, der

repræsenteres af hiin fjerne femte Verdensdeel, Rom-
 nay Mose, der hencævnes saaledes af Rejsende. Folk,
 hvis Lyst det er at rive ned paa Alting, fremsatte
 dengang intetsigende Indvendinger mod Planen, og
 en gammel Herre af Rabolaget, der foreslog som
 en billig Erstatning at sætte sin egen trefantede
 Hat paa en Pæl, blev med Rette pebet ud med
 samt sit Erstatningsforslag; skjøndt Udførelsen af
 Pitts Plan var temmelig be kostelig, fandtes den
 dog at svare mærkværdigt godt til sit Formaal.
 (Fortsættes).

Foreslaaede nye Medlemmer:
 Skolelærer H. Clemmensen.
 Hørkræmer N. Larsen.

Selskabets Bogholderkontor,
 Nørregade 32, 1ste Sal,
 aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,
 Admiralgade 18, 3die Sal.
 Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

5ny og halvfemsfindstvende Aargang.

N°. 43.

Lørdagen den 24de Oktober 1885.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertov 10. Kjøbenhavn.

Lægen i Folkestone.

Af

Thomas Jugoldsby.

Oversat fra Engelsk.

(Fortsat).

De Franske opnaaede rigtignok at sætte over Rhinen og Rhonen og andre ubetydelige Strømme; men de have aldrig kunnet komme over Mr. Pitts „Militair Kanal.“ I en ikke stor Afstand fra Midtpunktet af denne figurlige Buestreng hæver sig pludseligt en Art skovdækket Fjorbjerg af en næsten kegledannet Form; dets Sider ere bedækkede med tæt Krat, ovenover hvilket sees en nøgen og brun Top, der hæver sig som et Alpebjerg en miniature.

Da „Nationens Forsvar“ ikke eksisterede dengang, stødte Hr. Marsh ikke paa nogen Forhindring i at naae dette for Sammenkomsten bestemte Sted længe før den foreskrevne Tid.

I den Grad var hans Sind nu optaget af hans Eventyr og overordentlige Helbredelse, at hans oprindelige Hensigt opgaves, og Hr. Cobbe fik ikke hans Besøg. En landlig Kro i Nærheden skaffede Bekvemmeligheder for Mand og Hest, og her forlod han Ralph og de andre Umælende en heel Time, førend Solen stod op, og begav sig til Mødet alene og tilfods.

„I er punktlig, Hr. Marsh,“ kvækkede Doktorens skingrende Stemme, da han traadte ud fra Dykningen i samme Dieblit, som den første Solvstraale skjælvede paa Espetræerne ovenfor.

„Godt! Følg mig nu og ti stille!“

Den første Deel af Befalingen betænkte Marsh sig ikke paa at adlyde; men den anden var vanskeligere at iagttage.

„Hvem og hvad er I? hvorhen fører I mig?“ Disse Ord brøde paa en ikke unaturlig Maade frem fra hans Læber; men ethvert Spørgsmaal blev pludseligt affkaaret ved hans Ledsagers bydende Stemme.

„Stille, siger jeg, Tungen paa Munden; der er Høge floine ud; følg mig, men hurtigt og i Taushed.“ Den lille Mand vendte sig, idet han talte, og gif

foran ad en Sti eller et Veispor, der neppe var til at opdage, og som slyngede sig imellem Krattet. Efter nogle faae Minutters Forløb kom de til Døren paa en lav Bygning, der laa saa skjult af de omgivende Træer, at kun Jaa vilde have anet dens Tilværelse. Det var en landlig Bolig af en betydelig Udstrækning, men bestaaende kun af een Etage. Ingen Røg hævede sig fra dens eneste Skorsteenspipe; ingen hyggelig Lysstraale strømmede ud fra dens eneste Vindue, der desuden var lukket med en Skodde af en saadan Tykkelse, at ikke et eneste vildfarende Lysglimt kunde trænge ud derindfra. I den usikre Belysning var det vanskeligt at skjelne Bygningens nøiagtige Størrelse, da en Deel af den syntes begravet i Skoven bagved. Døren gav efter for en Røgles Omdreining, og Marsh fulgte sin Fører med fast Beslutning, men dog med Forsigtighed, gjennem en snever Gang, der var svagt oplyst af en lille Vokfjerte, som svævede for Vinden i Gangens yderste Ende. Da Doktoren nærmede sig den, tog han den op fra Gulvet, hvorpaa han aabnede en tilstødende Dør og førte sin Gæst ind i Værelset paa den anden Side af denne.

Det var et stort og besynderligt meubleret Gemak, utilstrækkeligt oplyst af en Jernlampe, der hang ned fra Loftet og neppe nok gjorde det muligt at skimte Bæggene og Hjørnerne, der syntes at bestaae af noget mørktfarvet Træ. Paa den ene Side af

Bærelset kunde Hr. Marsh dog opdage en Gjenstand, der havde stærk Lighed med en Ligkiste; paa den anden Side hang der et stort, ovalt Speil i en Ibenholtsramme, og midt paa Gulvet var der med Rødkridt beskrevet en dobbelt Cirkel, omtrent sex Fod i Gjennemsnit, og hvis indre Rand var bedækket med adskillige Hieroglypher, der i Mellemrummene fik en behagelig Afvevling af skifteviis anbragte Hjernefaller og forslagne Døningeknoller. I selve Midtpunktet var lagt en Hjernefal af en saadan overordentlig Størrelse og Tykkelse, at den vilde have opfyldt en Spurzheims eller De Villes Sjæl med Forbauselse. En stor Bog, et blottet Sværd, et Timeglas, en Kulpande og en sort Kat fuldendte Rækken af Løsøret, med Undtagelse af et Par Bogfjerner, der stode paa hver Side af Speilet, og som den besynderlige Herre nu tændte ved Hjælp af den, han havde i Haanden. Idet de flammede op med en Klarhed, der efter Marsh's Mening var høist unaturlig, bemærkede han i Speilet en Uhrskive ophængt over den allerede nævnte ligkisteagtige Gjenstand. Viseren bevægede sig hurtigt henimod Tallet ni. Den lille Doktors Dine syntes fastnaglede til Uhret.

Slæd Dig nu af, Hr. Marsh, og det i en Fart; slæd Dig af, siger jeg! Tag Dine Støvler af, Din Vams og Dine Beenklæder, og læg Dig usfortøvet i Badet derhenne."

Besøgeren fastede atter sine Dine paa den rædselsfuldt udseende Gjenstand og opdagede, at den var næsten fyldt med Vand. Et koldt Bad paa saadan en Tid af Døgnet og under saadanne Omstændigheder var alt andet end indbydende; han betænkte sig og betragtede skifteviis Doktoren og den sorte Kat.

Spild ikke Tiden, Mand, hvis Du er klog," sagde den Anden. „Død og Djævelen! Lad bare Minutviseren der naae den fulde Time, og, hvis Du ikke er kommet ned i Badet, er Dit Liv ikke en Knappenaal værdt!“ Den sorte Kat udstødte en enkelt mjavende Lyd, en højt unaturlig Lyd for en Musfanger; den lød, som om den blev mjavet ud af et Koghorn.

„Hurtig, Hr. Marsh, tag af Dem, eller De er Dødsens!“ gjentog hans besynderlige Vært, idet han, medens han talte, fastede en Haandsfuld Pulver af et snavjet Udseende paa Ildbækkenet. Se, nu er Angrebet begyndt!“ En tyk Sky hævede sig op af Gløderne; en kold Gysen rystede den forbausede Gaardeier; en skarp, prikkende Smerte gennemtrængte hans Ankler og Underfladen af hans Hænder, og, efterhaanden som Røgen fordeelte sig, saae han tydeligt og gjenkjendte i Speilet Fruens Boudoir paa Marston Hall. Dorene til det velbekjendte Ibenholts Skab vare lukkede; men fæstet til dem og hævede sig som i ophøiet Arbeide udfra den

Modfætning, der fremkom ved den mørke Baggrund, saaes der et Børbillede af ham selv. Det syntes at være fastgjort og holdt i en opret Stilling ved store sorte, Naale, der vare drevne ind igjennem Fødder og Hænder, idet de sidste vare udstrakte i en korsformet Stilling. Til Høire og Venstre stode hans Hustru og José; i Midten, med Ryggen imod ham, var der en Skikkelse, i hvilken han uden Bamskelighed gjenkjendte Lægen fra Folkestene. Det var netop lykkedes denne Sidste at fastgjøre Billedets høire Haand, og han var nu isærd med at drage en bred og skarpægget Sabel ud af Skeden. Den sorte Kat mjavede igjen. „Skynd Dig, eller Du døer!“ sagde Doktoren, — Marsh saae paa Uhrskiven; den manglede kun fire Minutter i ni; han følte, at hans Skjæbne var kommet til en Krise. Han trak sine tunge Støvler af, Bamsjen fastedes tilhøire, Beenklæderne tilvenstre; aldrig havde man seet en Mand blive hurtigere aflædt. Inden to Minutter havde han omskiftet sin Dragt med den, der var Mode i Paradiset; i det næste Minut laa han paa Ryggen og op til Hagen i et Bad, der lugtede stærkt af Svovl og Hvidløg.

„Pas godt paa Kloffen!“ sagde Besværgeren, ved det første Slag af ni, maa Du styrte Dit Hoved ned under Vandet; Du maa ikke lade et Haar blive ovenover Overfladen, styrt Dig dybt ned, eller Du er fortabt!“ Den lille Mand havde sat sig i Midt-

punktet af Kredsen paa den store Hjernefal og løf-
tede sine Been op fra Jorden i en Vinkel paa fem
og fyrrethve Grader. I denne Stilling svingede
han sig rundt som en Top, idet de røde Rosetter
paa hans Brist syntes at beskrive en Cirkel af Gld.
Det bedste Buckskin vilde snart have givet efter for
denne omdreieude Bevægelse; men han vedblev at
svinge sig, Ratten mjavede, Flaggermuus og andre
smudsige Fugle slagrede under Loftet, Erasmus saaes
at hæve sit Baaben, Klokken slog, og Marsh, der
øieblikkelig havde taget sin Duffert, stak Hovedet
op igjen, spyttende og spruttende og halvkvalt af
den djævelske Bædse, der var smuttet ind i hans
Mund, Øren og Næse. Smidlertid forsvandt strax et-
hvert Mishag over denne væmmelige Reddyppelse, da
han fastede sine Dine i Speilet og saae Forbauselsen
hos det Selskab, hvis Personer det gjengav. Eras-
mus havde øiensynligt udført sit Slag, men feilet;
Figuren var heel og holden; Hæftet var forblevet
i Haanden paa ham, der havde tilsigtet Slaget,
medens den itubrudte Klinge laa i skinnende Stykker
paa Gulvet.

Besværgeren hørte op med sin Omdreining;
den forte Kat spandt; dens Spinden syntes for-
underligt blandet med et menneskeligt Bæsens under-
trykte, men selvtilfredse Latter. Hvor havde Marsh
hørt noget Lignende før?

Han var isærd med at reise sig op fra sit ube-

hagelige Leie, da en Bevægelse fra den lille Mand standsede ham. „Bliv, hvor Du er, Thomas Marsh; hidindtil er Alt gaaet godt; men Faren er endnu ikke forbi.“ Marsh saae igjen i Speilet og opdagede at de tre Skyggebilleder vare fordybede i en ivrig Raadslagning; Brudstykkerne af det knuste Vaaben syntes at undergaae en noiagtig Prøvelse.

(Fortsættes.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Fabrikbestyrer H. Olsen.

Barbeer M. Sørensen.

Papirhandler A. Holst.

cand. pharm. M. Holst.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Syv og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 44.

Lørdagen den 31de Oktober 1885.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagervej 10. Kjøbenhavn.

Lægen i Folkestone.

Af

Thomas Ingoldsby.

Oversat fra Engelsk.

(Fortsat).

Det var klart, at Resultatet var utilfredsstillende; Personernes Læber vare i hurtig Bevægelse; det Samme var Tilfældet med deres Arme, men ingen Lyd naaede Sagttagerens Øre. Viseren paa Uhrskiven havde nu næsten naaet et Kvarteer til Ti; paa engang fjernede Personerne sig fra hinanden, og Buckthorne stod atter foran Figuren; hans Haand var bevæbnet med en lang og skarp Dolk, af den Sort, der lidet bruges i vore Dage; men

for et Par Aarhundreder siden udførte en saadan ofte en moderne Østersknivs Rolle ved at kildre Beenstykket paa en af Hesten falden Rytter igjennem de skaldhyragtige Forjvarsmidler, som Pladerne paa hans Rustning afgave. Atter hævede Dolkens Thændehaver sin Arm. „Duf ned!“ brølede Doktoren, idet han dreiede sig paa sin diaboliske Maade omkring den Axe der havde Form af en Hjernekal; den sorte Kat løstede Halsen i Beiret og syntes at fremmjave Ordene „Duf under!“ Med foer Hr. Marsh's Hoved; hans ene Haand var ullykkeligviis forbleven paa Kanten af Badekarret; han trak den hastig til sig, men ikke aldeles uskadt; Stumpen af et rustent Søm, der stak ud fra Kanden af Karret, havde grebet fat i den og ridset den en Smule. Smerten, han folte, var skarpere end den, der ellers frembringes ved saadanne Hverdagsuheld, og, da Marsh atter hævede sit Hoved, saae han Lægens Dolk stikke i Borfigurens lille Finger, som den tilsyneladende havde naglet til Skabsdøren.

„Det var med Nød og neppe, at Du slap der!“ sagde Besværgeren; „hvis Du ikke næste Gang duffer Dig hurtigere ned, vil der ikke blive meer Liv i Dig tilbage, end der er i en Spegejild. Maa, frist Mod, Hr. Marsh; men pas paa! hvis de der atter forfeile Maalet, maa de tage Følgerne.“ Han strøg sin Haand tversover Panden, idet han talte, og aftørrede Sveden, som Voldsomheden af hans Be-

vægelsjer havde fremkaldt af enhver Pore. Den sorte Kat sprang op paa Kanten af Badekarret og stirrede den Badende lige ind i Ansigtet; dens søgrønne Dine flammede af en helvedagtig Ild, men den forunderlige Skelen i Blikket kunde ikke misforstaaes; ja, det var ogsaa det samme Ansigt! Kunde det være muligt, Trækkene vare fatteagtige; men Udtrykket i dem var Bajadsjens. Var Gjøgleren en Kat? eller var Katten en Gjøgler? Det var noget mystisk Noget Altsammen; og Himlen veed, hvorlænge Marsk kunde have vedblevet at stirre paa Mis, hvis hans Opmærksomhed ikke igjen af Aldrovando var bleven kaldt tilbage til Tryllespeilet.

Stor Misfornøielse, for ikke at sige Medslagenhed syntes nu at opfyldte de Sammensvorne; Fru Isabella undersøgte noiagtigt Figurens faarede Haand, medens José hjalp Urtesamleren med at lade en nyhve stor Bøsse med Krudt og Kugler. Skydevaabenet var meget tungt; men Erasmus syntes besluttet paa at ramme sit Maal denne Gang. Noget Skjelven kunde man iagttage i hans Bæsen, da han trykkede Kuglen ned, og hans visne Kind syntes at have faaet en forøget Blegghed; men Forbauselse var dog snarere det fremtrædende Kjendemærke i hans Sindsstemning, og hans Mafsyn forraadte hverken Frygt eller Ubestemthed. Da Kloffen var ifærd med at slaae halv Ni, stillede han sig med fast Fod foran Billedet, svingede sin ubestjæftigede Haand som et

advarende Tegn til sin Medsammenførte om at iagttage Forsigtighed, og, da de hastigt traf sig tilbage, Hver til sin Side, stillede han Mundingen af sit Baaben i mindre end en halv Fods Afstand fra sit Maal. Da Skygebilledet skred til at lægge sin Finger paa Afstrykkeren, duffede Marsh igjen Hovedet ned under Overfladen, og Lyden af et Knald, som af et Ildvaaben, blandede sig med en Brusen af Vand, der strømmede ind i hans Dren. Hans Reddypning var kun vieblikkelig, dog havde han en Fornemmelse, som om han var halvt kvalt; han sprang op af Badet, og, da hans Die faldt paa Speilet, saae han, eller troede at see, Lægen fra Folkestone liggende død paa Gulvet med knust Hoved og Haanden endnu omfattende et Stykke af den brudte Bøsse.

Han saae intet Mere; Alting løb rundt for ham; han faldt til Jorden, og de sidste Indtryk, han var sig bevidst, var en klukkende, hæs Latter og en Rats Njaven.

Næste Morgen blev Hr. Marsh fundet af sin forbausede Tjener udstrakt foran Døren til det beskedne Gæstgiversted, hvor han havde opholdt sig. Hans Klæder vare noget iturevne og meget tilsmudsede, og den skikkelige Ralph undrede sig meget over, at en saa fat og alvorlig Mand som Hr. Marsh til Marston havde i den Grad sviret og maaskee gaact Glip af et fordeelagtigt Njebmandskab for Fornøielsen ved et midnatligt Driftegilde eller ved en

eller anden landlig Skjønheds Kjærtegn. Hans Forbaujelse blev tifold forøget, da de, efter i Tausshed at være reiste den samme Wei tilbage, fandt ved deres Ankomst om Middagen Gaarden i den yderste Forvirring. Der stod ingen Hustru og hilste med et kjærligt Smil paa den hjemvendende Wegtesælle; der var ingen Page til at holde Stigboilen for ham, til at tage hans Handsker, hans Hat og Ridepidst. Dørene vare aabnede, Bærelserne i den yderligste Uorden, Karle og Piger figgede overalt, skyndte sig frem og tilbage, hoppende ud og ind ligesom Kaniner i et Indelukke. Gaardens True var intetsteds at finde.

José var ogsaa forsvunden, man havde seet ham sidste Gang ride rasende henimod Folkestone tidligt den foregaaende Eftermiddag; paa et Spørgsmaal af Gartner Hodge havde han hurtigt svaret, at han var Overbringer af et vigtigt Budskab fra sin Herkerinde. Erasmus Buckthornes magre Lærling erklærede, at Pagen havde hentet hans Herre i stor Hast omtrent Klokken sex, og at de vare redne bort sammen, efter hvad han fuldt og fast troede, tilbage til Gaarden, hvor Mester Buckthornes Hjælp pludseligt forlangtes, meente han, af en eller anden presserende Grund. Siden den Tid havde han ikke seet Noget til Noget af dem; det graae Dg var vendt tilbage seent om Natten med sine Gjorder løse og Sadlen vendt forkeert.

Mester Erasmus Buckthorne blev heller aldrig seet igjen. En nøiagtig Undersøgelse blev anstillet i Rabolaget, men uden Held, og det formodedes tilsidst, at han af Grunde, som Ingen kunde gjætte, maatte have skjult sig tilligemed José og dennes troløse Herskerinde. Sidstnævnte havde medtaget Pengekassen, adskillige Stykker værdifuldt Sølvtoi og kostbare Juveler. Hendes Boudoir syntes at være blevet fuldstændigt ransaget; Skabet og Skufferne stode aabne og vare tomme; endog saa Gulvtæppet, en dengang i England nyligt indført Luxusartikel, var borte. Marsh kunde imidlertid ikke opdage noget Spor af de Syner, som han paastod at have havt den foregaaende Nat.

Raboerne forundrede sig saare over hans Fortælling; Nogle troede, at han var bleven gal, Andre, at han blot benyttede sig af det Privilegium, som Reifende undertiden ansee for deres uangribelige Ret. Den skikkelige og paalidelige Ralph sagde Ingenting, men traf paa Skuldrene; kun, naar han stod bagved sin Herre, efterlignede han den Handling at løfte et Wiinbæger op til sine Læber. Den Mening blev snart almindeligt udbredt, at Hr. Thomas Marsh, for at bruge et dagligdags Udtryk, havde været døddrukken den foregaaende Aften og havde drømt Alt det, han fortalte med saamegen Omstændelighed. Denne Tro vandt forøget Tilslutning, da de, hvem Nysgjerrigheden bevægede til at valfarte

til den skovbevogtede Høi, Aldington Mount, erklærede, at de ikke kunde finde nogen Bygning som den beskrevne eller nogen landlig Bolig i Nærheden, rigtignok med Undtagelse af en lav Hytte, der i forrige Tider havde været en Kro, men nu laa halvt i Ruiner. „Den gamle Kat med Violinen,“ saaledes kaldtes Beværtningsstedet, havde længe været ubeboet, men fremviste dog endnu Levningerne af et itubrækket Skilt, hvorpaa en skarp Sagttager vilde kunne skjelne Noget, der lignede et kunstløst Portrait af det Dyr, fra hvilket Stedet hentede sit Navn. Ruinen formodedes ogsaa nu og da at afgive et Tilflugtssted for Smuglerne fra Kysten; men intet Spor af noget Besøg, som en Wiismand eller Gjøgler havde afslagt, kunde opdages. Den vise Aldrovando, hvem Mange erindrede at have seet paa Markedet, saaes aldrig mere i den Deel af Landet.

Om de Bortløbne fik man heller aldrig nogen sikker Efterretning. En Baad, der tilhørte en gammel Fisser i Udkanten af Byen, havde man seet forlade Bugten den Nat, og der var dem, som erklærede, at den havde flere Passagerer ombord end Cardin og hans Søn, dens sædvanlige Mandskab; men, da det blæste op til en Storm, og det skrøbelige Fartøi fandtes siden efter med opadvendt Rjøl paa Goodwin Sandbanke, formodedes det, at den var grund-

stødt i Mørket paa hin skjæbnesvangre Flyvesands-
kyst, og at Alle de, der vare ombord, vare omkomne.

Lille Mariane, hvem hendes uværdige Moder
havde forladt, voksede op til at blive en smuk Pige.
Hun arvede Marston Hall og bragte Godsjet ind i
Familien Ingoldsby ved sit Giftermaal med en af
dennes Medlemmer.

Saa vidt gaaer Mdm. Botherbys Fortælling.

(Sluttet).

Foreslaaede nye Medlemmer:

Karsthmager H. P. Sjørgensen.

Urtekræmmer S. E. C. A. Foght.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Syv og halvfemfindstyvende Aargang.

N°. 45.

Lørdagen den 7de November 1885.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Lægen i Folkestone.

Af

Thomas Jugoldsby.

Oversat fra Engelsk.

(Sluttet).

Det er en noget mærkværdig Kjendsgjerning, at, da man i min Bedstefaders Tid nedrev den gamle Gaard, opdagedes der et menneskeligt Skelet mellem Gruset, under hvilken bestemt Deel af Bygningen, har jeg aldrig kunnet rigtigt faae at vide; men det fandtes indhyllet i et laset Stykke Løi, der syntes engang at have været et Gulvtæppe, og som næsten siebliffeligt faldt heelt fra hinanden, da det blev udsat for Luftens Indvirkning. Knofterne vare fuldkomment vel vedligeholdte; men den ene Haand manglede, og Hjerneskallen var bleven be-

tydeligt bestadiget, maaske af Arbeidsmandens Værktøi, da han bragte Levningerne frem for Dagens Lys; det ormædte Haandtag af en gammeldags Pistol laa i Nærheden tilligemed et rustent Stykke Jern, som en Haandværker, der var fløgtigere end sine Kammerater, erklærede for at være et Brudstykke af Laasen; men der fandtes Intet, som den yderste Kraftanstrengelse af menneskelig Sindrigheid kunde fortolke som et Pistolløb.

Den smukke Marianes Portræt hænger endnu i Billedgalleriet paa Tappington, og nær ved det er der et andet af en ung Mand i Livets Joraar, hvem Mdm. Botherby forsikrer at være hendes Fader. Billedet fremviser et mildt og noget melancholisk Ansigt med en høi Pande samt det noget tilspidsede Skjæg og Overskjæg, der var i Mode i det syttende Aarhundrede. Ringfingeren paa den venstre Haand er borte og synes ved nærmere Undersøgelse at være malet ud af en senere Kunstner, maaske ifølge Traditionen, der beretter, at Hr. Marsh havde faaet Kræft i denne Finger, som derfor var bleven amputeret. Derksom Portrætet virkelig forestiller den Herre, vi have hentydet til, maa det være bleven malet nogen Tid før hans Egteskab. Der er hverken Dato eller Malerens Navn; men noget ovenover Hovedet, paa den høire Side af Maleriet, er der afbildet et Vaaben= skjold, under hvilket findes Ordene: „I hans Alders sexogtyvende Aar.“

Fru de Solanges Mand.

Af Emil Souvestre.

I.

Man befandt sig i de sidste Maaneder af Maret 1775. To Mænd sad ligeoverfor hinanden ved et Skrivebord bedækket med aabne Folianter, med Pergamentsblade forsynede med Statens Stempel, og med Prosesakter.

Den Førstes Dragt tydede paa en af de mest glimrende Herrer ved Ludvig den Sertendes Hof, medens den Anden bar den sorte Dragt med Kalvekryds, der dengang med næsten afgjort Visshed udpegede den Paagjældende som en Lovens Mand.

„Altjaa, Hr. Durocher,“ tog den unge Adelsmand paany Ordet, som om han havde villet endnu engang præcisere de Underretninger, Notaren for et Dieblig fiden havde meddeelt ham. „De forsikrer mig, at Fru de Solanges Formue ikke beløber sig til Mindre end hundrede tusinde Livres i Indtægt;

at denne Formue er gjældfri og modtagelig for Forøgelse."

"Det kan jeg forsikre Dem," svarede Notaren.

Meget vel; men De er ikke alene en dygtig Forretningsmand, Hr. Notar; Alt, hvad De indtil denne Dag har berettet mig om Personer, som jeg ønskede at lære at kjende, har Erfaringen stadfæstet; vil De give mig et nyt Bevis paa Deres Indsigter?"

Hr. de Lanoy kan ved enhver Veilighed stole paa min Hengivenhed," svarede Notaren alvorligt.

"Nuvel da! Vil De saa fortælle mig, hvad De veed om Fru de Solange, og hvad De tænker om hende?"

Durocher smilede.

"Jeg tænker, Hr. Greve," sagde han, "at hun er sin Tids største Statsmand, og at alle de andre ere ikke Andet end Husholderster i Sammenligning med hende."

Greven betragtede Durocher med Forbauselse.

Men, min Gud! hvad har hun da udført, der er saa vidunderligt?" spurgte han.

"Hun giver Baller, paa hvilke De danser, og hun modtages i Hr. de Choiseuls Saloner," svarede Notaren; dette kan maaske forekomme Dem en Ubetydelighed, Hr. Greve, men, for at naae saa vidt, har hun maattet lægge en stærkere Villiekraft for Dagen, end vore Ministre have behøvet for at bringe

Frankrig til at deeltage i den amerikanske Uafhængighedskrig.“

„Ah, jeg forstaaer! jeg har ganske vist hørt, at hendes Fader ikke var adelig.“

„Hendes Fader var Lastdrager, Hr. Greve, og derefter Pantelaaner. Da han døde, efterlod han sig to Millioner. En almindelig borgerlig Pige vilde have ladet sig nøie med Nydelsen af en saadan Formue; men Fru de Solange tragtede efter at komme til Hoffet. Forstaaer De? Komme til Hoffet, naar Ens Fader har solgt Uldstrømper! Dertil behøvedes først et Ægteskab, der kunde bringe hendes Herkomst i Forglemmelse. Hun kunde have fundet en Hertug eller en Marquis, der havde ruineret sig i Spil; der gives altid nogle af den Slags Herrer, hvis Adelskab er tilfals for rige Piger af lav Herkomst; men, idet hun ægtede ham, havde hun maattet betale Gjæld, taale Uforsømmethed, og Lastdragerens Datter vilde fremfor Alt have en lydig Ægtefælle.“

„Og hun fandt en saadan?“

„Hun opdagede en fattig Adelsmand, som samtykkede i give hende sit Navn uden at fordre nogen Binding ved Kontrakten: det var Marquis de Solange. Den Ulykkelige ægtede hende blot for at faae en Bryllupsdragt. Hun havde havt Marsag til at tænke, at en saadan Ægtefælle vilde lade hende raade over Alt; men hun havde bedraget sig,

idet hun haabede at tage Nytte af ham. Hr. de Solange havde taget sig en Kone ligesom Størstedelen af Adelsmænd modtage et Embede: for ikke at bestille Noget. Da han var en frygtfuld Natur, havde han aldrig udstrakt sin Horizont utover en almindelig Lykke; han var en af disse Mænd, som leve, saa at sige, i alle Tankernes og Videnskabernes Maaneskin. Da hans fire Maaltider vare sikrede, lagde han ogsaa paa en philosophisk Maade sine Arme overfors. Fru de Solange søgte forgjæves at vække hans Uergjerrighed, at drive ham fremad, at gjøre ham gjældende; hun kunde, saameget hun vilde, indblæse sin Sjæl og sin Villie i dette slumrende Legeme, tænke, tale, gaac for ham, men hun kunde ikke vække hans sløve Natur. I to Aar havde hun fortjat dette haarde Arbeide; hun har baaret Hr. de Solange paa sine Arme som et Barn paa alle Anseelsens Veie, hun har ledet ham til alle Magtens Porte, og bestandigt er det sjælløse Legeme faldet ned fra sin Høide: det var Sisyphusklippen.“

„Hun havde vel tilsidst givet Afkald paa at naae sit Maal?“

„Ja, men saa har hun seet sig nødt til at tilintetgjøre Alt, hvad hun havde gjort. For at drive Marquien fremad, havde hun skabt ham en kunstig Vigtighed; hun havde gjort sig Umage for at give ham et Udseende af Familiens Overhoved og havde aldrig udført nogen Handling uden, saa

at sige, i hans Navn. Da saa een Gang for alle hans Magtesløshed var en fuldendt Kjendsgjerning, blev det nødvendigt at unddrage ham, et for et, alle de Magtattributter, hun havde ladet tilflyde ham; efter at hun havde tilbragt ti Aar med at udstaffere en Skygge som Mand, gjaldt det nu endelig om at fæste denne Skygge ned i Intethedens Svælg og sætte sig selv i dens Sted uden at have Udseende af at forstyrre eller forandre Noget."

"Og det er lykkedes Fru de Solange?"

"Det er lykkedes hende. Hendes Mand er umærkeligt traadt i Skygge. Det Skin af Uafhængighed, som hun havde givet ham for at gjøre ham gjældende, har hun Dag for Dag taget fra ham igjen. Man har seet denne Individualitet udslukkes og forsvinde, ligesom man havde seet den opstaae. Hun har atter vænnet Verden til kun at see hende, til kun at kjende hende. Hun alene er rig, hun alene har Indflydelse, hun alene eksisterer. Endogsaa hendes Mand's Navn tilhører hende; det er hende, som bærer det; ham kalder man kun Fru de Solanges Mand."

"Og han har samtykket i denne Tilintetgjørelse?"

"Ikke uden Kamp. Da man begyndte at røre ved hans Sædvaner, gjorde han Modstand; men hvad formaaede et saa skrøbeligt Væsen imod denne Kvindes frygtelige Villie? Nu er Fru de Solanges Mand en Olding, der næsten gaaer i Barndom, hvem man pleier og passer i et affides-

liggende Værelse, og hvem hans Husfrus Røst bringer til at skjælv. Ingen adlyder ham mere, og endogsaa Gjæsterne lægge ikke Mærke til ham. Han er hos Marquisen som et Familieportræt, der hænger paa Bæggen. Han taler ikke til Noget, og Ingen taler til ham. Kun hans Datter, der for nogle Maaneder siden har forladt Klosteret, viser ham en Kjærlighed, der synes at glæde ham; men denne Trøst vil snart blive berøvet ham; thi Fru de Solange har ingenlunde givet Afkald paa sine ærgjerrige Planer, og hun veed af Erfaring, at en enestaaende Kvindes Anstrengelser ikke kunne føre meget langt. Heller ikke vil det vare længe, førend hun bortgifter Frøken Jeanne, og, hvad hun ikke har kunnet udrette ved sin Mand's Hjælp, vil hun forsøge ved sin Svigersøns."

(Fortsættes.)

Foreslaet nyt Medlem:

Detailhandler M. C. Børgesen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Syv og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 46.

Lørdagen den 14de November 1885.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Fru de Solanges Afsand.

Af Emil Souvestre.

(Fortsat).

„Dg jeg haaber, at det vil lykkes hende, Hr. de Durocher,“ sagde Adelsmanden; thi denne Sviger-søn er funden.“

„Det tænkte jeg mig,“ sagde Notaren roligt.

„Dg De kjender ham?“

Durocher hævede Hovedet med en Slags Forbauelse.

„Hr. Greven har idag meget daarlige Tanker om min Kløgt,“ sagde han smilende. Hr. de Lanoy slog ham paa Skulderen. „Savel, Durocher,“ sagde han, „man har foreslaaet mig dette Egteskab, og Alt, hvad jeg nu har erfaret, bestemmer mig dertil. De veed, i hvilken Stilling min Moders Uorden

og Prosesfer have efterladt mig; det er nødvendigt, at en rig Forbindelse gjenopretter min Formue og tillader mig at føre et Huus, der svarer til min Rang. Hvad Fru de Solanges Fødsel angaaer, er det af den Slags Ting, som en oplyst Mand maa sætte sig ud over. Lad Adelen have sine Privilegier, det er dens Ret, og Ingen kan finde Noget at sige dertil, tænker jeg; men forresten deler jeg vor store Digers Mening.

„De Dødelige ere Ligemænd o. s. v.“

„S vort Aarhundrede maa man have Philosophi min kjære Durocher. Den Lilles Medgift vil desuden tjene mig til at kjøbe mig en høitstaaende Stilling; med mit Navn kan jeg opnaae Alt.“

„Altsaa De bliver ikke forstræffet over Fru de Solanges Uergjerrighed?“

„Langtfra, min Kjære, jeg glæder mig derover. Efterfom hun kun kan naae sit Maal ved mig, vil hun Intet spare for at drive mig fremad. Hendes Formue, hendes Forbindelser, hendes Snildhed, Alt vil blive brugt til min Fordeel. S Galanteri som i Politik kan Ingen erstatte en gammel Kone. Hun vover tusinde Skridt, som man ikke vil kunne gjøre selv; yder tusinde Tjenester, som en Ungre vilde afflaa af Uerfarenhed eller af Samvittighedsfrupler. Hun kan være Begges Fortrolige, fordi hun ikke mere tilhører noget Kjøn. Hun lægger

Mærke til det, som undgaaer En selv, intrigerer, kryber og lyver for En!"

„Hr. Greven kan have Ret,“ sagde Notaren; at have en gammel Dame i sine Interesser, det er at tage Djævelen i sin Tjeneste; man kan finde sig vel derved, saalænge man ikke sælger ham sin Sjæl.“

„Det skal jeg vel vogte mig for, Durocher,“ sagde Greven, „jeg vil gjerne, at Fru de Solange leder mig, men som Krudtet leder Kuglen, det vil sige, paa den Betingelse, at jeg skal være foran, hvad der forresten er let, og hvad jeg troer at forstaae mig paa.“

„Jeg har i Virkeligheden,“ sagde Lovens Mand med et Smil, hvori Fronien skinnede igjennem, „altid set Hr. Greven dygtig til at skabe sig Tjenere uden at binde sig til at betale dem nogen Løn; De alene synes mig ogsaa istand til at kæmpe imod Fru de Solange; maaskee vil De ikke engang faae Grund til at beklage Dem derover; naar Kræfterne ere lige, er man retfærdig af Nødvendighed.“

„Det mener jeg ogsaa,“ sagde Adelsmanden, idet han reiste sig; „forbered, min kjære Durocher, en Egtteskabskontrakt, som kan være lige indbringende for begge Parter. Jeg, paa min Side, bringer et Navn, en Stilling ved Hoffet; jeg har Ret til Gjengjæld, det maa De vel betænke. Disse Optegnelser, som jeg overlader Dem, ville omtrent

gjøre Dem bekendt med, hvad jeg ønsker. Arrangeer det med juridiske Udtryk og paa en saadan Maade, at det ikke kan skræmme Fru de Solange. Naar Deres Egteskabskontrakt er opsat, vil Hr. de Lusfac, som er Mellemand i denne Sag, bringe den til hende, og, dersom de forskjellige Punkter i Overenskomsten behage hende, vil jeg lade mig forestille for den Lille, som man siger seer taalelig godt ud."

"De har endnu ikke seet hende?"

"Nei, jeg vil fremfor Alt vide, om vi kunne komme overens; et Egteskab er en alvorlig Sag, og man skal ikke binde sig letfindigt. Hele Ens Fremtid kan afhænge af en god eller daarlig Kontrakt; hvad Hustruen angaaer, faaer man altid Veilighed til at lære hende at kjende. Bær altsaa Omsorg for mine Interesser, Durocher, og se at sikkre disse godt."

"Seg skal bære Omsorg derfor."

"Gjør Dem Umage for, at Alt kan være færdigt til imorgen."

"Seg tvivler om, at jeg kan blive det, Hr. Greve; der skal foretages Underjøgelse, Adkomstdocumenter skulle raadspørges . . . ."

"Har De ikke Jérôme Bouvart, Deres Skriver, til at hjælpe Dem? De har sagt, han er ligesaa duelig som De selv."

"Det var Sandhed, Hr. Greve, men i nogle Maaneder har Jérôme ikke været den Samme."

„Hvorledes? Bliver han forfalden?”

„Seg veed det ikke; han er bleven bleg og stum som en Trappist, og hans Mand synes altid at svæve langt omkring.”

„Fyren er forelsket,” sagde Hr. de Lanoy, idet han astørrede sit Budeer foran et lille Speil, der hang paa Væggen.

„Seg har tænkt det Samme, saalænge jeg saae hans hyppige Besøg hos en Cousine i Nonneklostret La Visitation; men i to Maaneder har han neppe været der.”

„Det gjør Intet til Sagen,” tog Greven atter Ordet; „De maa anstrenge Dem; jeg vil have Ende paa denne Sag, Hr. Durocher; jeg behøver vel ikke at anmode Dem om Discretion?”

„Hr. Greven mistænker vel ikke min Kløgt, og De kjender min Sver.”

„Meget godt. De skal blive tilfreds med mig. Med disse Ord gjorde Hr. de Lanoy en hilsende Haandbevægelse med denne uforskammede Fortrolighed, som i hiin Tid tydede paa et fornemt Væsen, skred hen mod Døren, som Notaren aabnede for ham med Erbødighed, og forsvandt nynnende paa Trappen.

II.

Ludvig den Fjortendes Aarhundrede fremtræder fra Begyndelsen af udelukkende i Versailles; Slot,

Haver, offentlige Pladser, Gader, Boulevarder, Alt syntes stemplet med det samme Præg af despotisk Glands. Overalt frembryder denne den store Konges ubøielige Villie, der fører Alt tilbage til den lige Linie og underkaster Skabningen den samme Etikette som den, der hersker ved hans Hof. Vil man finde det følgende Aarhundrede Frankrig, maa man opsoge det paa affides Steder, hvor der skjuler sig Palæer, hvis Frontispicer ere smykkede med udhuggede Blomsterguirlander; de smaa Huse med skjulte Døre, over hvilke man seer Amoriner omslynge hinanden; Haverne med de lange Løvgange og med de skygefulde Hvidtjørn, hvor en kvindelig Statue holder Bagt. Der er det, at Ludvig den Femtendes Tidsalder, træet af den foregaaende Regjerings symmetriske Glands, begiver sig hen for at skjule sine Laster mellem Gaard og Have, ikke af Undseelse, men af Sandfælgighed; thi det attende Aarhundrede var fremfor Alt en Nydelsens Tid, der ikke støttede sig til Noget, men legede med Alt og forberedte sin egen Undergang med en Sardanapals vellystige Letfæindighed, naar han selv ordner det Baal, som skal opbrænde ham.

Det er da i et af disse Palæer fra Perioden Pompadour, at jeg nu vil indføre Læseren. Fru de Solanges Villa var bygget en tresindstyve Aar iforveien i Baggrunden af den lille Gade Montbauron, og den besad fuldstændigt Tidsalderens

smaalige Overflødighed og affekteerte Elegance. Man kom til den gennem en snever Gaard, hvorfra en Sidedør gav Adgang til selve Bygningen. Facaden, som man ikke kunde opdage udefra, vendte ud til en Terrasse befranset af Kasser med Drangetræer, og til Blomsteranlæg, der næsten udelukkende vare smykkede med Tulipaner og Hyacinter. Resten af Haven var inddeelt i snevre Bede, indhegnet af Salvie, Lavendler eller Rosmarin. I Midten hævede sig en Solstive af hvidt Marmor, og hist og her viste nogle Statuer deres Hoveder ovenover de i Form af Pokaler udklippede Buske. To Lindealleer førte ud fra Bygningens to Gable til en omfangsrig Løvhytte af Vin og Caprifolier, under hvilken Fru de Solange modtog undertiden om Sommeren Besøg.

I det Dieblik, da vor Historie begynder, befandt en Olding og en ung Pige sig siddende der alene. Oldingen var iført en Bisitdragt, hvis Elegance man næsten kunde kalde koket. Hans omhyggeligt friserede Haar vare bedækkede med en let Sky af Pudder, en Tobaksdaase af Emaillé stak halvt frem fra en af Lommerne paa hans broderede Vest; hans glatte Silkestrømper fastholdtes med et Spænde af cifeleret Guld, og to Diamanter af stor Værdi funkede paa hans Hænder.

Men denne Luxus tjente kun til at gjøre hans Affældighed endnu mere synlig. Hans Ansigt havde ikke denne varme og ligesom garvede Hud, der for-

raader Oldingens sidste Friskhed, men en sygelig Blegghed, som berøvede Rynkerne deres Skygge og gav ham et ligagtigt Udseende; hans altid halvt aabne Læber bevægedes af en nervøs Skjelven, og hans lyseblaa Dine havde et frygtfomt og ubestemt Udtryk.

Hvad den unge Pige angaaer, da syntes hun at være i sin første Ungdoms fulde Glæde. Med sin paa engang beskedne og udfordrende Mine kunde hun have tjent til Model for en ung Pige, malet af Watteau; hendes Dragt deeltog i denne dobbelte Character; man fornam i den en Rest af Banerne fra Klosteret, hvori de verdslige Moder allerede halvveis havde blandet sig.

(Fortsættes.)

Foreslaaet nyt Medlem:
Snedfermester D. Peterjen.

Selskabets Bogholderkontor,
Nørregade 32, 1ste Sal,
aaent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kasserekontor,
Admiralgade 18, 3die Sal.
Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Syv og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 47.

Lørdagen den 21de November 1885.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Fru de Solanges Mand.

Af Emil Souvestre.

(Fortsat).

Hun holdt en Tragedie af Voltaire i Haanden og læste høit. Bludseligt hørte hun op; Oldingen var slumret ind. Den unge Pige lagde Bogen paa sin Stol og nærmede sig sagte, men denne Bevægelse fik ham til at aabne Dinene igjen.

„D, jeg har vækket Dig, Fader!“ raabte hun fortrydeligt.

„Bliv,“ sagde han med svag Røst; „fæt Dig der, Jeanne . . . nærmere, nærmere endnu.“

Hun satte sig ved Oldingens Fødder i et Barns hndige Stilling, der forlanger Kjærtegn.

Han lagde sin ene Haand paa hendes Skulder,

Løftede hendes Hænder med den anden og betragtede hende længe med en Slags naiv Genrykkelse.

Den unge Pige smilede i Begyndelsen under dette Blik; men en eller anden Grindring gennemkrydsede pludseligt hendes Tanker, hendes Dine bleve fugtige, og hun sænkede Hovedet.

„Hvad er der i Veien, Jeanne,“ spurgte Oldingen, hvem denne Bevægelse ikke var undgaaet.

„Intet, Intet, Fader!“ svarede hun hurtigt.

„Du bedrager mig. Endnu igaar saae jeg, at Du havde grædt; jeg vilde spørge Dig om Grunden, men imorges har jeg glemt — af, mit Hoved! mit Hoved!“

Han førte begge Hænder til sin Hænde med et Barns flagende Udtryk. Jeanne vilde omslynge ham med sine Arme; men han rev sig blidt løs, kastede et forsigtigt Blik omkring sig, og, idet han sænkede Stemmen, sagde han med en Slags Rædsel:

„Fru de Solange gjør Dig maaskee ulykkelig?“

„Hvem saarer Dig til at tænke saaledes?“ afbrød den unge Pige ham.

„Han paabød hende Tavshed med Haanden.

„Godt, godt, jeg veed, at Du ikke vil tilstaae mig det. Til hvad Nytte? jeg vilde ikke kunne beskytte Dig; men vogt Dig, Jeanne; modsæt Dig ikke Din Moder. Alt det, som yder hende Modstand, det knuser hun, seer Du!“

„Seg veed det“ mumlede Jeanne, hvis Dine vendte sig bort fra hendes Fader.

Denne drog hende tættere til sig.

„Har hun afflaaet Dig en eller anden Fornøielse?“ spurgte han.

„Paa ingen Maade, Fader!“

„Ønster Du maaskee et eller andet Smykke?“

„Intet.“

„Hvorfor skjule det? man kunde kjøbe Dig det. Dine Lommepenge ere sparsomme, de maa ikke kunne være tilstrækkelige.“

„Seg ønster mig kun flere, naar jeg seer fattige Familier.“

„Og Du kjender nogle saadanne, som Du kunde ønske at hjælpe?“

„Åh, min kjære Fader, paa dem, som lide, er der aldrig Mangel.“

„Hr. de Solange saae omkring sig, trak en lille Hjortelæders Pung op af sin Bestelomme og sagde:

„Tag det!“

„Er det Guld?“ udbrod Jeanne forbaujet.

„Ja, men skjul det, for at Din Moder ikke skal see det.“

„Men hvorfor det? Har De ikke faaet det af hende selv?“

„Nei.“

„Af hvem da?“

„Det er Altsammen til Dig,“ sagde Oldingen rødmende.

„Men De svarer ikke paa, hvad jeg spørger om, Fader,“ indvendte Jeanne ivrigt. „Denne Pung —“

Og, som om en Grindring pludseligt gav hende Lys i Sagen, udbrød hun:

„Denne Pung er bleven fravendt Moder for nogle Dage siden!“

„Ti stille!“ sagde Oldingen forfærdet.

„Hvad for noget! Skulde det være —?“

Ti stille!“

Hun betragtede forbausset sin Fader. Denne kastede et Blik omkring sig for at forvise sig om, at de vare ene.

„Alt tilhører hende,“ tog han atter Ordet med sagte Stemme; „jeg er hos hende som i et Fattighus; jeg selv eier Intet. Da jeg saae dette Guld, faldt det mig ind, at Du kunde have Fornøielse deraf.“

„Fader! Fader!“ udbrød Jeanne, bevæget paa engang af Skamfølelse, Medlidenhed og Rørelse.

„Sig, at Du er lykkelig, Jeanne!“ vedblev den Gamle, idet han trak hende hen til sig. „Stakkels Pige! Gid jeg kunde bestjæle Kongen af Frankrigs Skatkammer for at berige Dig! Seer Du, Jeanne, hvis jeg eiede Paradiset, vilde jeg give det heelt og holdent til Dig, uden at beholde selv nogen Plads

i det. Men saa kys dog Din Fader! Tak ham for det! Det er første Gang, at jeg kan forære Dig Noget."

Der var i Oldingens Ord en halv sindsforvirret Omhed, der rørte Jeanne indtil hendes Hjertes Underste. Denne stakkels Sjæl, der ved en langvarig Undertrykkelse var blevet berøvet al sin Villiekraft, var nu kommen tilbage til Barndomsalderens umiddelbare Instinkter.

Jeanne slyngede sine Arme om sin Faders Hals og kysjede hans hvide Haar.

"Skjul Pungen, skjul Pungen," sagde Oldingen glad. "De tro om mig, at jeg ikke er rigtig i Hovedet; men jeg seer Alt, jeg forstaaer Alt. Vær Du derfor bare rolig, min lille Jeanne, nu veed jeg, hvordan jeg skal bære mig ad. Til mig har man ingen Mistanke; Dine Fattige skulle ikke længere savne Noget. Men fremfor Alt, skjul Pungen, skjul den godt."

"Den tilhører ikke os," bemærkede den unge Pige blidt, og vi maa give den tilbage."

"Give den tilbage! Til hvem?"

"Til Moder."

"Hvad mener Du?" spurgte Marquien forfærdet; Du vil altsaa sige til hende, at jeg har taget den?"

"Nei, det vil jeg ikke, Fader."

"Hun vil gjætte det, man vil tvinge Dig til at tilstaae det; Du vil angive mig, Ulykkelige!"

„Hvor kan Du sige saadant Noget, Fader!“

„Gjør det ikke, Jeanne, jeg bønfaller Dig derom; Din Moder vilde hævne sig paa mig. Du vil ikke gjøre mig ulykkelig. Du er den Eneste her, som holder af mig. Na, giv mig ikke Pungen tilbage; jeg har taget den for Din Skyld, Jeanne. Vær medlidende, og tal ikke til Din Moder om det.“

Han foldede Hænderne og græd. Ude af sig selv kastede den unge Pige sig i hans Arme og søgte at berolige ham med sine Løfter og sine Kys; men han syntes stadigt urolig.

„Du vil ikke være istand til at skjule disse Penge,“ sagde han, „og Alt vil blive opdaget. Giv mig dem tilbage igjen, det er det Sikreste; giv mig dem tilbage igjen; jeg vil beholde dem.“

Jeanne gav ham Pungen tilbage, og han gjemte den ivrigt.

„Fremfor Alt, ikke et Ord til Din Moder,“ tog han igjen Ordet, idet han lagde Fingeren paa Læben. Dersom hun udspørger Dig, saa hold tilstrækkeligt af mig til at lyve; Din Skriftefader vil tilgive Dig det, og, dersom det maa saa være, vil jeg tage Synden paa mig.“

I dette Dieblik viste en livreeklædt Tjener sig for Enden af Alleen. Han kom for at melde Hr. de Solange, at Aftensbordet var dækket.

Denne reiste sig, gav Jeanne et Tegn for at anbefale hende Taushed, og, støttende sig til Tjenerens

Arm, naaede han med vakkende Skridt det Bærelse, han beboede i Villaen.

Den unge Pige fulgte ham med Dinene med et Udtryk af kjærtegnende Medlidenhed, indtil han var forsvunden bag Lindetræerne. Da syntes hendes Tanker at tage en anden Retning, og hun henfaldt i et dybt Grubleri.

Dagen, som begyndte at helde, fastede kun et usikkert Lys over Løvhytten; Aftenklokken havde ringet, og ifølge Skif og Brug, indført i de adelige Huse, skulde Jeanne ikke være tilstede derved. Da hun altsaa var sikker paa, at hendes Fraværelse ikke vilde blive bemærket af hendes Moder eller af Tjenestefolkene, som vare andetsteds beskjæftigede, søgte den unge Pige den mest affides Krog af Løvhytten, satte sig der og uddrog fra sit Bryst et Brev, som hun holdt skjult.

Allene Synet af dette Papir syntes at vække en pludselig Bevægelse hos hende, thi Rødmen bedækkede hendes Kinder, og hun saae omkring sig med et ængsteligt Blik; men, sikker paa ikke at blive seet, aabnede hun det langsomt og gav sig til at læse det ganske sagte.

Denne Læsen havde uidentviol en levende Interesse for hende, thi den optog snart hendes hele Opmærksomhed. Et Stjær af usigelig Glæde oplyste af og til hendes Træk og forsvandt derefter pludseligt under en Sky af Tvivl og Frygt.

To eller tre Gange standsede hun i sin Læsning, idet hun forblev ubevægelig, med stirrende Blik og som knust under en Følelse af Fortvivlelse.

Endelig havde hun endt sin Læsning og beredte sig til at begynde forfra, da Lyden af Skridt lod sig høre; hun skjulte hurtigt Brevet ved sit Bryst, og næsten i samme Dieblis kom Fru de Solange tilsynne ved Indgangen til Lovhytten.

Fru de Solange var en høi, rigt klædt Dame, der bevægede sig med langsomme, men faste Skridt. Der var Intet hos hende, som mindede om hendes Herkomst, hendes Træk havde en, saa at sige, hovmodig Regelmæssighed, og deres Rynker skjultes under Hudens aristokratiske Hvidhed.

(Fortsættes.)

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Syv og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 48.

Lørdagen den 28de November 1885.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Fru de Solanges Aand.

Af Emil Souvestre.

(Fortsat).

Hvad der manglede i hele hendes Personlighed, var ikke Fornemhed, det var Liv. Hendes Fløielskjole kunde ikke skjule hendes Magerhed, og Farveløsheden i hendes Ansigt stak frem under Sminken, hvormed hun havde bedækket det. Det var kun i Blikket, at man gjenfandt Sporet af en Villiekraft, der havde staaet sin Prøve; al hendes Livslybde var flygtet derhen, og hendes graae Dine lyste med en Glæde, som man havde Møje med at udholde.

Seanne, der nær var bleven overrasket, begyndte at skjælv og sænkede Hovedet, da hun saae sin

Moder. Fru de Solange synes ikke at lægge Mærke dertil.

„Seg søgte Dig,“ sagde hun til den unge Pige med en Stemme, hvis Harmoni havde en Metalklang i sig. „Er Du alene?“

„Ja, jeg er, Moder,“ svarede Jeanne.

Fru de Solange satte sig paa den Bænk, som hendes Datter nyligt havde forladt, og gav hende et Tegn til at tage Plads paa en af de Naturbænke, der befandt sig under Løvtaget.

„Seg har Noget at tale med Dig om, Jeanne,“ sagde hun i en Tone, der var mere fortrolig end sædvanligt. „Kom nærmere og hør paa mig med Opmærksomhed.“

Den unge Pige adlød.

„Der er nu snart forløbet tre Maaneder, siden Du forlod Klostret,“ vedblev Fru de Solange, „og jeg har i den Tid undgaaet at forestille Dig for de Gjæster, der indfinde sig her. Du har levet saa tilbageholdent, som det sømmer sig en ung Pige af Din Stand, der bør kun vise sig i Verden som gift Kone; men nu er dette Dieblif endelig kommet.“

„Hvad siger De, Moder?“ udbrød Jeanne skjælvende, idet hun hurtigt hævede Hovedet.

„Seg siger, at jeg nu har aftalt et Egtekab, saaledes som jeg kunde ønske det.“

„For mig?“ afbrød den unge Pige hende.

„Ja, for Dig,“ svarede Fru de Solange. „Hvad

Forunderligt kan der være for Dig i en saadan Efterretning? Har Du aldrig tænkt paa, at det tidligt eller sildre maatte blive saaledes?"

„Gud, Moder!“ — — — stammede Jeanne fortvivlet.

„Bliv nu blot lidt mere rolig,“ sagde Fru de Solange koldt; „Meningen med vor Samtale her er ikke at komme i Affect, men kun at underholde os med hinanden. Brylluppet skal finde Sted om en Maaned, og i Morgen tager jeg Dig med mig, for at vi i Forening kunne vælge Udstyret.“

Denne Efterretning var saa uventet, at Jeanne et Dieblik tabte Besindelsen. Bleg, med foldede Hænder og uden at kunne tale, betragtede hun sin Moder.

„Det er umuligt,“ sagde hun endelig med brudt Stemme; „om en Maaned, Moder, det er umuligt!“

„Hvorfor det?“ spurgte Marquisen.

„Jeg veed ikke — — — jeg var ikke forberedt. Na, jeg bønfalder Dem — — —.“

„Hvad er det?“ afbrød Fru de Solange hende med Utaalmodighed.

„Jeg vil ikke gifte mig, Moder!“ udbrød den unge Pige, idet hun gled ned paa sine Knæ.

Marquisen foer heftigt tilbage.

„Staa op! Hvorfor bliver Du saa forstræffet? Hvorfor græder Du? Hvad er Grunden til disse Taabeligheder? Skulde Nonnerne i Klofret have

misbrugt deres Indflydelse over Dig til at indgyde Dig en fanatisk Vængsel efter at undflye Verden?"

„Nei, Moder.“

„Hvad er der da i Veien? Føler Du Uvillie mod Egteskabet?“

„Det vil jeg just ikke sige, Moder.“

„Det er altsaa kun mod den Mand, jeg foreslaaer Dig; men jeg har ikke nævnet ham for Dig, Du har aldrig seet ham. Dersom han er ung, aandrig, galant og af fornem Fødsel, vil Du da ogsaa afslaae ham?“

„Ja, hvem han saa end er!“ udbrød Jeanne, henreven af sin Sindsbevægelse.

Fru de Solange fastede vredt Hovedet tilbage.

„Der er altsaa en Anden, Du holder af?“ sagde hun.

Jeanne skjulte sit Ansigt i sine Hænder. Der indtraadte en Pause.

„Altsaa, Du tilstaaer det,“ begyndte Marquisen igjen med en Stemme, hvis Skjelven tydede paa en tilbageholdt Brede; „nuvel, lad os høre Dit Valg! Den Mand, som Du foretrækker, maa nødvendigviis i høi Grad forene Skjønhedens, Intelligentsens, Forstandens og Formuens Fordele for at kunne bære Palmen for Grev de Lanoy. Nævn ham! Nævn ham strax! Men hvorfor tier Du? At tøve, det er at lade mig troe, at Du har gjort et eller andet uværdigt Valg. Er dette Navn

jaa ubetydeligt, at Du ikke vover at udtale det? Tal! men jaa tal dog!”

„Spørg mig ikke, Moder,“ stammede Jeanne, kvalt af Gulken.

Marquisen gjorde en pludselig Bevægelse.

„Det vil altsaa sige, at Du rødmer ved at tilstaae Dit Valg,“ tog huu atter Ordet. Derved fordømmer Du Dig selv! Der er altsaa ikke mere Tale om den Sag; Du ægter Hr. de Lanoy.“

„Moder! hav Medlidenhed! raabte Jeanne. Men Fru de Solange greb heftigt hendes Arm og sagde med en Hidsighed, som hun hidindtil med Vanskelighed havde holdt tilbage:

„Nok! Du skal adlyde! — — — Ingen Bønner, ingen Taarer! Jeg vil have det! Jeg forlanger ikke mere, at Du skal betroe mig, hvem Du jaa taabeligt foretrækker. Behold Dine Drømme, det kan Du; men dette Ægteskab opfylder en Forhaabning, som jeg har næret i tyve Aar; det sikrer Dig den Anseelse og Rang, som vi have Ret til at hige efter; det skal skee saaledes, Jeanne. Selv om jeg befandt mig i min Dødstime, vilde jeg opsætte at modtage Syndsforladelsen for at undertegne Din Ægteskabskontrakt.“

Den Energi, hvormed disse Ord bleve udtalte, greb den unge Pige, hun løftede sine taarefyldte Dine mod sin Moder; men dennes faste Blik hvilede med en jaa uforsonlig Villie paa hende, at hun

blev som knust og lod sig falde tilbage paa den Bænk, som hun havde reist sig fra.

Fru de Solange opdagede denne pludselige Modløshed; hun havde allerede gjenvundet sin Fatning.

„Du har at overveie,“ sagde hun i en imponerende iskold Tone. „Man har vel lært Dig i Klostret, at vi have Ret til at bestemme Din Skjæbne, og at det er Din Pligt at underkaste Dig; men det er ikke nok at adlyde, Du maa gjøre det med den Beredvillighed, som sømmer sig for Din Opdragelse og Din Rang. Seg haaber, at Du ikke vil glemme det. Gaa!“

Jeanne reiste sig skjælvende, hilste og forlod Lovhytten.

Fru de Solange blev længe siddende paa samme Sted; hendes Blik var ubevægeligt, og hendes Pande forraadte hendes Betyrninger. Den Samtale, hun nys havde haft med Jeanne, var Skyld i disse. Det var øiensynligt, at den unge Pige nærede en Kjærlighed, der ganske vist ikke kunde billiges, efter som hun ikke havde voøet at tilstaae Gjenstanden for den, men som dog kunde have farlige Følger. Naøtet Marquisen kun havde studeret sin Datter i nogle Maaneder, havde hun seet klart i denne Sjæls Dyb, der endnu ikke kjendte sig selv. Jeanne besad den Lydighed, der er eiendommelig for Barnet, som er voøet op uden at mærke det; men den Fare, hvori hendes Kjærlighed

svævede, kunde aabenbare hendes hidtil skjulte Sjælsstyrke, og da vilde Modstanden være at frygte; thi der var hos denne unge Pige noget af Moderens Energi. Ungdommens Ynde og Uvidenhedens Frygtsomhed skjulte forgjæves denne Energi. Fru de Solange havde gjættet den under dens Hylster, ligesom Soldatens Die gjætter Sværdet i dets Silkeskede. Hun forstod ogsaa strax, at det eneste Middel til at undgaae Modstand var at gaae voldsomt tilværks; hun haabede, at den unge Pige, saaledes overrasket, ikke vilde forsøge paa at udfolde den Kraft, hun var uvidende om, og at hun, overbeviist om sin Afmagt, vilde finde sig i Forsagelsen.

Det var som en Følge af denne Tanke, at Marquisen havde givet Afkald paa at forfølge Opdagelsen videre og havde pludseligt afbrudt den begyndte Forklaring. Hun vidste meget vel, at, naar man beskæftiger et Hjerte med dets Kjærlighed, om det saa kun er for at bekæmpe den, vil man ikke opnaae Andet derved end at styrke den endmere. Vilde hun have tvunget Jeanne til at tilstaae Alt, havde hun, saa at sige, gjort sig selv til hendes Videnskabs Forbundsfælle, og, naar Alt var tilstaaet, vilde den unge Pige hengive sig med endnu mere Frihed til sine Følelser. Hun besluttede derfor ikke at gjøre hende flere Spørgsmaal, men selv at opdage Alt, hvis det var muligt, bestemt paa Intet

at forsømme for at bryde en Forbindelse, der bragte hendes egne Forhaabninger i Fare.

III.

Klokken var nylig slaaet sex, og Alle syntes endnu at sove i Familien Solanges Bolig. Kun en Glasdør i Stueetagen stod aaben, og Morgendæmringens første Straaler oplyste den med sit svage Lys.

(Fortfættes.)

Foreslaaet nyt Medlem:
Bogbinder P. D. Olsen.

Selskabets Bogholderkontor,
Nørregade 32, 1ste Sal,
aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,
Admiralgade 18, 3die Sal.
Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Sny og halvfemsfindstøvende Aargang.

N°. 49.

Lørdagen den 5te December 1885.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Fru de Solanges Aand.

Af Emil Souvestre.

(Fortsat).

Marquien sad tæt ved Døren, indaadende denne lidt skarpe Oktoberluftning, som mildnedes af den opgaaende Sols første Varme. Han sov ikke meget, som det er Tilfælde med alle gamle Folk, og han stod op før Daggrø for at nyde denne ensomme Time. Da han hele den øvrige Dag maatte underordne sig det Reglement, der var indført af Fru de Solange, da han ikke turde læse, spadserere eller indtage sine Maaltider uden til de bestemte Klokket og altid fulgt af en Tjener, hvis Hverv snarere syntes at være at iagttage ham end at

opvarte ham, befandt han sig i denne tidlige Time befriet fra de nedværdigende Baand, hvormed man havde omgivet ham. Den tyranniske Aand, der ordnede hans Leveviis, slumrede endnu, og, frigjort for den Undertrykkelse, der stadigt holdt hans Tanke i Fængenskab, kunde han atter tage Tid og Rum i Besiddelse, gjenfinde i sig selv Evnen til at ønske og tænke; thi Gud havde ikke nægtet ham ethvert Lyssglimt fra sin Himmel. Ledet med Kjærlighed vilde hans Tanke have kunnet fremvise enkelte Stjerner, som, uden at udsende Straaler, dog ere i Stand til at give Klarhed; men man havde forlangt Mere af ham, end han kunde yde. Hans beskedne Evner havde ikke behøvet Andet end det daglige Arbeide; som almindeligt Forspand vilde de have kunnet trække Plougjernet i Livsmarkens daglige Jure; Fru de Solange havde villet omforme disse Evner til Krigshingste; hun havde sluppet dem ud i Kampen, ansporende deres Langsomhed med en ubarmhjertig Svøbe, indtil de vare bukkede under, knuste ved de afmægtige Anstrengelser. Oldingen var da bleven aflædt sin Myndighed og henviist til Barndomsalderens Underkastelse; efter en kort Kamp havde han givet efter, og de sidste Glimt af hans Aand vare udslukkede i Ydmygelsjer.

Han havde allerede fiddet nogen Tid paa den samme Plads, fæstende et ubestemt Blik paa Haven, da en Dør sagte aabnede sig i den anden Ende af Villaen.

Seanne viste sig med Hovedet bedækket af et let Morgentørklæde og indhyllet i en Peltz. Hun saae sig omkring til alle Sider, gjorde nogle Skridt, og derpaa standsede hun. Hun syntes at skjælv. Efterat hun imidlertid havde forsikret sig om, at der ikke befandt sig Noget i Haven, listede hun sig sagte bagved en Syrenbush og naaede derfra Løvhytten.

Efter at være ankommen der, forsikrede hun sig paany om, at hun var alene, hvorpaa hun skred henimod Gitterporten, der paa dette Sted aabnede sig i Muren og tillod at kaste Blikket ud i Egnen. En gammel Statue var opstillet her, og de Linier, der vare skrevne paa Marmoret af de Forbigaaende bevisste noksom, at man kunde naae den udefra.

Den unge Pige gik rundt omkring den, lod Haanden glide ind under Jodstykket paa et Sted, der syntes hende bekjendt, og uddrog derfra et Brev, i samme Dieblig lod der et Udbrud nogle Skridt derfra; hun vendte Hovedet om; Fru de Solange stod ved Indgangen til Vindealleen.

Den unge Pige havde neppe nok Tid til at ile henimod den anden Allee og derfra til Havedøren, men denne havde man lukket af. Forvirret søgte hun omkring sig, da hendes Navn, udtalt af en bekjendt Stemme, fik hende til at hæve Dinene; hun bemærkede sin Fader, udstødte et Glædesfrig og styrtede ind i hans Værelse.

Alt dette var skeet saa hurtigt, at Marquisen, der var gaaet samme Vej tilbage, ad hvilken hun var kommen, ved sin Ankomst foran Villaen ikke mere fandt den unge Pige; men et Blik paa Marquiens Glasdør aabenbarede hende Alt. Hun standsede raadvild.

I Løbet af de Aar, Hr. de Solange levede forviist i denne Deel af Slottet, havde hun neppe to eller tre Gauge overskredet hans Tærskel. Synet af denne Olding, der gif i Barndom, gjenkaldte hendes altfor mange skuffede Forhaabninger og maaskee ogsaa altfor mange oprørende Uretfærdigheder, til at hun ikke skulde søge at undgaae ham.

(Fortfættes.)

Foreslaaet nyt Medlem:

Brændevinsbr. Peters Datter Anna C. M. Peters.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Extract

af

3^{die} Quartals=Regnskab 1885,

for

det forenede Understøttelses=Selskab.

Indtægt.

	Kr.	D.	Kr.	
1. Kassebeholdning fra forrige Kvartal			5407	
2. Halvaarligt Kontingent:				
Restance fra forrige Kvartal . . .	422	66		
anvist for dette Kvartal Hs. Maj.				
Kongens Bidrag	40			
	Gr			
deraf er indkommet	225	50	225	
Restance ultm. dette Kvartal . .	237	16		
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 98de Aargang Nr. 27—39				1296
4. Afdrag paa Laan:				
Restance fra forrige Kvartal . .	154			
anvist for dette Kvartal	4317			
	Gr			
deraf er indkommet Kr. 4317				4317
contramanderet . . — 24	4341			
Restance ultm. dette Kvartal . .	130			
=			11246	

Kjøbenhavn, den 30 September 1885.

Overensstemme

A. C. Reimann.

D. F. Olf

Udgivt.

	Kr.	D.	Kr.	D.
. Pensioner:				
uaffordrede fra forrige Kvartal .				
anviste for dette Kvartal	2557	50		
Er	2557	50		
udbetalte i Kvartalet	2557	50	2557	50
<hr/>				
uaffordrede ultm. dette Kvartal .	"	"		
2. Lønninger			1505	
3. Andre Administrationsomkostninger			15	50
4. Ugebladets Trykning			327	86
5. Reutesfri Udlaan:				
uaffordrede fra forrige Kvartal .	600			
anviste for dette Kvartal	"			
Er	600	"		
udbetalte i Kvartalet . . Kr. "				
contramanderet . . . . Kr. 600	600	"		
<hr/>				
uaffordrede ultm. dette Kvartal .	"	"		
Saldo, Kassebeholdning ultm. 3die				
Kvartal 1885				
			6840	27
			11246	13
	=			

C. Borgen,
Selskabets Kassefører.

med Kassekontrollen.

Th. Svanetjær.

Kierrung aarb,
Bogholder.

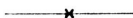

Borger-Dennen.

Sny og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 50.

Lørdagen den 12te December 1885.

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Tirsdag den 29de Decbr. d. A. Eftm. Kl. 6 afholdes en Repræsentantsforsamling Østergade 54, paa hvilken der bliver at

1. foretage Valg af
  - 1 Administrator for 1886—88,
  - 1 Revisor for 1886—87 og
  - 3 Repræsentanter til at foretage det aarlige Activeftersyn,
2. tage Bestemmelse om, hvormeget der i Aaret 1886 maa anvendes til Laan, Pensioner og Gratificationer.

Til denne Forsamling indbydes herved de Herrer Repræsentanter.

Administrationen. Kbhvn. d. 8 Decbr. 1885.

A. G. Reimann, D. F. Olsen, Th. Svanebjær.

Kierrumgaard.

Fru de Solanges Mand.

Af Emil Souvestre.

(Fortfat).

Den Leilighed, han beboede, var for hende ligesom disse Husfængsler, hvori man forvarer et Uhyre eller en Vandvittig, og som man kun nærmer sig, naar Døden har ryddet dem.

Leiligheden til at opdage Alt var imidlertid altfor gunstig, til at hun skulde lade sig den slippe ud af Hænderne. Efter et Diebliks Betænkning overvandt hun sin Uvillie, gik henimod Døren og aabnede den med rast Beslutning.

Marquien sad i Baggrunden af Værelset, trykkende den ene af Jeannes Hænder. Den unge Pige var bleg, og hendes Mandedrag var besværligt. De begyndte begge To at skjælve ved Synet af Fru de Solange, og Oldingen skjulte hurtigt et Papir, som han holdt i Haanden; men Marquisen havde bemærket denne Bevægelse; hun gik henimod

Jeanne, der havde sænket Blikket, og sagde til hende med denne Stemme, i hvis Blidhed endogsaa der laa en vis klangfuld Ubøielighed:

„Din Gouvernante vil tale med Dig.“ Den unge Pige saae forbausset paa hende.

„Gaa!“ vedblev Marquisen.

Jeanne betragtede sin Fader med Uro. Hun syntes at vakle et Dieblif; hendes Haand trøkkede Marquiens, som om hun vilde bede ham om, at han skulde befale hende at blive; men han havde mødt Marquiens Blik, og han vendte Hovedet bort. Den unge Pige adlød endelig en bydende Haandbevægelse af Moderen og gik langsomt bort.

Fru de Solange fulgte sin Datter til Døren, som hun lukkede af efter hende; derpaa lod hun Gardinerne, der havde været trukne op, hvorved man kunde see Alt udefra, falde ned, gik hurtigt tilbage henimod Oldingen og sagde heftigt:

„Jeanne har givet Dig et Brev.“

„En Stol! en Stol til Fruen!“ stammede Marquien, idet han saae sig rundt omkring, som om han søgte en Tjener.

„Vil Du være saa god at høre paa mig,“ afbrød Fru de Solange ham med Utaalmodighed.

„Det er noget nydeligt Tøi,“ bemærkede Oldingen, idet han gav sig Udseende af at beundre Marquiens Kjole.

Hun gik et Skridt tilbage og saae stift paa ham.

„Nu forstaaer jeg det!“ sagde hun efter en kort Taushed, „Sr. Marquien haaber at undgaae mine Spørgsmaal ved at lade som, at han ikke forstaaer dem; det er et Middel, han altid har været vant til at bruge; men det er spildt Uleilighed, jeg veed Alt.“

Oldingen foer sammen, men syntes ikke at forstaae, hvad der taltes om.

„Vinteren nærmer sig,“ vedblev han; „der er ingen Fugle meer i Lindetræerne, Violerne ere borte — — —.“

„Nu kan det være Nok med det,“ udbrød Marquisen; „se paa mig og hør, hvad jeg har at sige. Jeg ved Alt, siger jeg Dig; Jeanne traadte ind her for et Dieblif siden med et Brev; jeg har seet det; da hun var vis paa, at jeg vilde forlange det af hende, har hun givet det til Dig, for at Du skulde skjule det for mig, og Du har det endnu.“

Marquien stak hurtigt begge sine Hænder i de store Lommer paa sin broderede Kjole.

„Jeg vil have dette Brev!“ tog Fru de Solange igjen Ordet med Myndighed; „jeg vil have det strax!“

„Violerne ere borte, Violerne ere borte!“ mumlede Oldingen med en halv forvildet Stemme.

Marquisen gjorde en heftig Bevægelse, som hun strax undertrykte, og, idet hun nærmede sig

med en næsten smilende Mine og pludseligt skiftede Tone, sagde hun:

„Naa, hvorfor nægte at svare mig? Jeg er ikke kommen alene for dette Brevs Skyld, jeg trænger til at tale lidt med Dig.“

Oldingen tilkastede Marquisen et frygtjamt Blik.

„Jeg kom for at tale med Dig om Jeanne,“ begyndte Fru de Solange igjen; „se, nu er hun bleven voksen, og det er Tid at tænke paa hendes Giftermaal.“

Marquien iagttog Laushed.

„Jeg har søgt længe,“ fortsatte Marquisen; „men nu troer jeg endelig at have fundet den Mand, som passer for hende.“

„En Mand til Jeanne?“ yttrede Hr. de Solange, idet han løstede Hovedet.

„Ung, elskværdig og beklædende en af de første Stillinger ved Hoffet,“ tilføjede Marquisen; „Grev de Lanoy.“

„Sønnen af den forrige Gouvernør i Perigord?“

„Netop. Har Du kjendt hans Fader?“

„Om jeg har kjendt ham?“ udbrød Oldingen; „vi vare Barndomsammerater! Gammel Adels Fru Marquise! Familien Lanoy tæller ligesaa mange Felter i deres Vaabenskjold, som Montmorencyerne. Ja, ham maa Jeanne ægte!“

„Prægtigt!“ sagde Marquisen; „det glæder mig, at vi nu begynde at forstaae hinanden.“

„Men til Gjengjæld for denne gode Nyhed, jeg bringer Dig, vil Du vistnok ikke vægre Dig ved at give mig det Papir — — —.“

Marquien begyndte atter at skjælve over hele Legemet og stak paany Haanden ned i sin Lomme, hvoraf han halvveis havde trukket den op; hans Blikke, hvori et Glimt af Lys syntes at være blevet tændt, udsluffedes igjen.

„Et deiligt Veir idag, ret et smukt Veir,“ sagde han med en barnlig Stemme og pegede paa Solen, der skinnede igjennem Gardinerne.

„Du har Ret,“ svarede Marquisen roligt, „og Du burde benytte det til at foretage en Udflugt.“

„Seg?“ udbrod Oldingen forbausset.

„Seg kan lade Kareten spænde for.“

„En Tour i Karet?“ fortsatte Hr. de Solange, som falden fra Skyerne.

„I Skoven, om Du vil; der er Sagt idag.“

„Og jeg maa see paa den, paa Hundene, Fægerne, de adelige Herrer!“

„Hvorfor ikke?“

„Ja, det vil jeg rigtignok, ligejstrax!“

„Det vil sige, saasnart Du har givet mig Brevet.“

„Ah, Brevet?“ gjentog Oldingen i en sørgmodig Tone, som om dette Ord pludseligt havde tilintetgjort hans Glæde.

„Du har vel ogsaa sagt til Baptiste, at Du ønskede at være tilstede ved Kongens Messer?“

spurgte Marquisen, „han skal føre Dig derhen paa Søndag; hele Hoffet vil være der.“

„Og jeg vil faae Marie Antoinette at see?“

„Ja, og Du skal faae Kirkeconcerten at høre.“

„Med Prædiken; for der vil uden al Tvivl være Prædiken, ikke sandt? Ak! man holdt saadanne smukke Prædikener i gamle Dage i Lorraine, da jeg var ung. Der var især en Capuciner, hvis Navn jeg har glemt. Troer Du, at Kongens Hofpræst taler ligesaa godt, som han gjorde det?“

„Meget bedre,“ sagde Fru de Solange, der aldeles gif ind paa Marquiens barnlige Udgydelser. Men Noget for Noget; Du skal give mig det Papis, som Jeanne har givet Dig.“

Oldingen vendte Brevet i sin Lomme.

„Seg kan ikke,“ mumlede han; „hun har givet mig det, for at jeg skulde gjemme det; hvis hun vidste, at jeg ikke har det mere — — —.“

„Seg skal ikke tale til hende derom.“

„Men hun vil forlange det tilbage af mig.“

„Du skal faae det igjen.“

„Er det vist?“ spurgte Oldingen, idet han fastede et usikkert Blik paa Fru de Solange.

„Det lover jeg Dig, Marquis,“ sagde hun smilende. „Men Du maa skynde Dig, dersom Du vil have Din Kjøretour i Skoven. Sagten begynder snart.“

Marquien forblev et Dieblif ubestemt. Onsket

om at gjenerhverve nogle Timer af en Frihed, der nu i ti Aar havde været tabt for ham, og at forlade sit Fængsel for atter at indaande Skovenes frie Luft, kæmpede i ham mod hans givne Ord. Han lignede et fristet Barn, hvis Lidenskab bekæmper en Kejt af Bligtfølelse. Hans Haand, der ikke havde hørt op at holde paa det Papir, som Jeanne havde givet ham, kom frem og skjulte sig derpaa igjen. Endelig bevægede den sig halvveis henimod Marquisen, der hurtigt greb Brevet, brød Seglet og gjennemlæste ivrigt dets følgende Indhold:

(Fortsættes.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Barber L. Th. M. Schnoor.

Krigsassessor G. L. Heitmann.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Syn og halvfemsåndsstøvende Aargang.

N°. 51.

Lørdagen den 19de December 1885.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Tirsdag den 29de Decbr. d. A. Eftm. Kl. 6
afholdes en Repræsentantsforsamling Østergade 54,
paa hvilken der bliver at

1. foretage Valg af
  - 1 Administrator for 1886—88,
  - 1 Revisor for 1886—87 og
  - 3 Repræsentanter til at foretage det aarlige
Activestersyn,
2. tage Bestemmelse om, hvormegit der i Maret
1886 maa anvendes til Laan, Pensioner og
Gratificationer.

Til denne Forsamling indbydes herved de
Herrer Repræsentanter.

Administrationen. Kbhvn. d. 8 Decbr. 1885.

A. G. Reimann, D. F. Olsen, Th. Svanekeer.

Kierrumgaard.

Fru de Solanges Aand.

Af Emil Souvestre.

(Fortsat).

„Det er om nogle Dage, at Kontrakten, som knytter Dem til Hr. de Lanoy skal underskrives. De veed det, thi jeg har underrettet Dem derom. De veed ogsaa, at jeg holder Midlerne til Flugt beredte. De kan altsaa, ligetil det yderste Dieblik, vælge imellem mig og ham, som Deres Moder bestemmer for Dem; men, naar Valget er afgjort til Gunst for ham, saa tænk ikke mere paa den, som skriver til Dem; Alt vil være forbi for ham.

Gjør Dem ingen Bebreidelser, Jeanne; det maatte være saaledes; det er ikke Deres Feil, at jeg har elsket Dem, jeg, som kun havde Ret til at tilbede Dem i Afstand som en Himlens Helgeninde. Havde jeg været klogere, vilde jeg idag være mindre ulykkelig! Men, saalænge jeg har kunnet see Dem, har jeg ikke tænkt paa noget Andet.

I Deres Nærhed følte jeg min Sjæl blomstre igjen som Marken ved Foraarstid; en Hvirvel af Glæde syntes at omgive Dem!

Hvad der end hænder, vær velsignet for den Lykke, De har skjænket mig. Enten De glemmer mig for Verden eller Verden for mig, vil jeg elske Dem alene og overalt.

Farvel da, Jeanne! Farvel for nogle Timer eller for bestandigt!"

Da Fru de Solange havde endt Læsningen af dette Brev, vendte hun sig hurtigt imod Marquien, som fulgte hver af hendes Bevægelser med Uengstelighed.

„Hvem har skrevet dette Brev? spurgte hun bleg og med sammenpressede Læber.

„Seg veed det ikke,“ svarede Oldiugen.

„Seg vil vide det,“ mumlede hun, idet hun gjorde et Skridt for at gaae.

Marquien reiste sig.

„Brevet!“ raabte han.

„Det beholder jeg.“

„Hvad siger Du? . . . .“

„Det beholder jeg, siger jeg!“

„Det er umuligt!“ raabte Oldingen bestyrtet; Jeanne vil komme igjen og forlange det tilbage. Du har lovet at give mig det igjen; jeg maa have det! jeg vil have det!“

Han stillede sig foran Døren.

„Afveien, siger jeg Dig!“ raabte Fru de Solange med flammende Dine.

„Brevet! Brevet!“ gjentog Oldingen.

„Afveien! siger jeg Dig!“

„Nei, Nei! Brevet!“

Han bestræbte sig for at holde Fru de Solange tilbage, men denne fjernede ham med en voldsom Bevægelse og styrtede ud af Værelset.

Skjøndt denne Billet, som hun nylig havde læst, stadfæstede Jeannes skjulte Kjærlighed, efterlod den hende dog i den samme Uvidenhed med Hensyn til Gjenstanden for denne Kjærlighed; thi den indeholdt ingen Betegnelse, ingen nærmere Forklaring, som kunde forraade, hvem Brevskriveren var. Paa den anden Side eksisterede de Grunde, som hidtil havde afholdt Marquisen fra at udspørge den unge Pige, mægtigere end nogensinde. En Forklaring kunde kun ophidse Jeannes Fortvivlelse og drive hende til en eller anden yderlig Beslutning. Fru de Solange skjælvede ved Tanken om at see et Barns romantiske Kaprice ødelægge saa længe nærrede Forhaabninger.

Det var saa langt fra, at Tiden havde neddysfet hendes Uergjerrighedsfeber, at denne tvertimod var bleven forøget; det var for Fremtiden den eneste Tankebeskjæftigelse, hvori al hendes Villie skulde forbruges. Hun havde seeet sit Livs Horisonter, den ene efter den anden, forsvinde for

at holde Dinene fæstede paa dette ene bestandigt flygtende Maal; og, jo flere Kræfter hun havde udtømt for at naae det, desto mere var Attraaen voget hos hende.

Hun havde desuden været Vidne til de pludselige Ophøielser under den foregaaende Regjering, og saamange uventede Lyffens Omstiftelser havde nærret hendes Haab. Hvilket uforgjængeligt Herredømme vedblev denne utilfredsstillende Lidenksab at udøve! Til samme Tid som de Dage, der endnu vare hende levnedede til at leve i, kunde tælles, tænkte hun dog endnu kun paa at erhverve den Rang, som hun havde drømt om fyrrethve Aar isørveien. Formue, Sundhed, Familie, Haabet om en bedre Verden hiinsides, Alt kunde hun endnu have hengivet for at komme til Hoffet og døe paa den Tabouret, hvorpaa de høieststillende Damer havde Ret til at sidde i Majestætens Nærværelse, ligesom Ludvig den Ellevte døde paa sin Trone med sminket Pande og under al den Etiquette, der herskede ved en kongelig Fests.

Denne Hovmodets Triumph kunde nu Jeannes Giftermaal med Greven skjænke hende. Af Jeanne afgang Virkeligjørelsen af al hendes Tragten eller Tilintetgjørelsen af hendes Livsmaal.

Denne Tanke indgød Marquisen et Slags fortvivlet Raseri. Hun kunde have ønsket at holde den unge Piges Hjerte i sine Hænder for at beherske

og underkaste det, skulde hun endogjaa knuse det med det Samme.

Hun var endnu ved at overveie, hvorledes hun bedst skulde tage Sagen, da man meldte hende, at Hr. de Lanoy ventede i Salonen.

Greven var ledsaget af Hertugen af Lusfac, der, som vi allerede have seet, havde præsenteret ham hos Fru de Solange og havde interesseret sig for det projecterede Giftermaal. Han kom for at hjælpe sin Protegé ved Underhandlingerne ved Wegteskabskontrakten.

Hertugen stod dengang i Hofgunstens fulde Glands og paa den høieste Tinde af den Magtsfylde, som hans Slægtskab med Prindsesse Lamballe skjænkede ham. Ungen, som han, var i Besiddelse af denne lette Satire, som dengang var i Mode hos Dronningen, og man nævnede ham som Frankrigs aandrige og tappreste Adelsmand. Forresten var han meget tjenstvillig og uddeelte til den Første den Bedste paa sin Kammertjeners Anbefaling Diplomer og Pensioner, som han fravristede Ministeren.

I det Dieblit, da Fru de Solange traadte ind i Salen, sad han i en Bergère med al den Skjodesløshed, der er eiendommelig for en Adelsmand, naar han befinder sig hos Folk, hvem han anseer for at være lavere stillede, end han selv. Det var derfor ogsaa

kun med en vis Anstrengelse, at han formaaede at reise sig ved Synet af Marquisen.

„Ah, der er hun!“ raabte han. „Vær saa god at sige os nogle Complimenter i Anledning af vor Punktlighed, kjære Marquise. For Deres Skyld har jeg givet Afkald paa tre Stævnemøder. Der er Kavalleri-Manøvre i Formiddag paa Fælleden, og jeg vilde gjerne føre Dem derhen.“

„Tusind Tak,“ sagde Fru de Solange, „jeg veed ikke, om jeg kan.“

„Hvorfor ikke? Det maa De. Seer De, Marquise, vi ville gjøre Kontrakten færdig i et Dieblif.“

„Jeg venter Notaren Durocher.“

„Her er en Skriver, som jeg har taget med mig i Forbigaaende, og som bringer Dem Udkastet til Dokumentet.“

Fru de Solange bemærkede da, at der nær ved Døren stod en ung Mand, hvis Træk ingenlunde syntes hende ubekjendte. Han var, som hans Stand medførte det, fortklædt; men hun forbausedes over hans dristige Holdning og den sørgmodige Stolthed, som aabenbarede sig i hele hans Væsen. Han holdt sig ubevægelig i nogle Skridts Afstand fra Dørtærskelen, og holdt den ene Haand skjult paa Brystet. Da Marquisen kastede sit Blik hen paa ham, hilste han.

„De medbringer Udkastet til Kontrakten?“ spurgte Fru de Solange.

Den unge Mand fremviste, uden at svare, de Papirer, som han holdt i Haanden.

Udtrykket i alle hans Træk forraadte en saa dyb Smerte, at Marquisen for et Dieblif var ude af Stand til at vende Diet bort fra ham.

Smidlertid havde Greven og Hr. de Lusjac truffet sig nogle Skridt tilbage i en Vinduesfordybning. Hun tog de Papirer, som den unge Mand rakte hende, og oprullede dem for at gjennemløbe dem; men neppe havde hun kastet sit Blik paa dem, førend en Skjælven betog hende. Skriveren rettede sit Hoved i Beiret og saae paa hende.

(Fortsættes.)

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Syv og halvfemsbindstyvende Aargang.

N°. 52.

Lørdagen den 26de December 1885.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Tirsdag den 29 Decbr. d. A. Eftrm. Kl. 6
afholdes en Repræsentantforsamling Østergade 54,
paa hvilken der bliver at

1. foretage Valg af
  - 1 Administrator for 1886—88,
  - 1 Revisor for 1886—87 og
  - 3 Repræsentanter til at foretage det aarlige
Activestersyn,
2. tage Bestemmelse om, hvormeget der i Aaret
1886 maa anvendes til Laan, Pensioner og
Gratificationer.

Til denne Forsamling indbydes herved de
Herrer Repræsentanter.

Administrationen. Kbhvn. d. 8 Decbr. 1885.

A. G. Reimann. D. F. Olsen. Th. Swanckjær.

Kierrumgaard.

Fru de Solanges Mand.

Af Emil Souvestre.

(Fortsat).

„Dette Dokument er ikke fra Hr. Durocher,“ sagde hun hurtigt.

„Jeg har skrevet det efter hans Diktat,“ bemærkede Sekretairen.

„De?“

„Ja, Fru Marquise.“

„Hvad er det, Marquise?“ spurgte Hertugen, idet han nærmede sig.

„Ingenting, Hr. Hertug,“ stammede Fru de Solange med forandret Stemme.

Hertugen gjenoptog sin afbrudte Samtale, og Fru de Solange satte sig. Hun havde seet, at den Billet, der var adresseret til Jeanne, var skrevet med Sekretairens Haand.

Hun var et Dieblif som tilintetgjort af Forbauſeſe; hun tvivlede endnu, men en ny Underſøgelse umuliggjorde enhver Uviſhed.

Hun hævede da paany ſine Dine, betragtede den unge Mand og efterſøgte i ſin Grindring, hvor hun allerede havde ſeet ham før.

Kloſtret de la Viſitation faldt hende da paa engang ind; det var der, hun havde ſeet ham. Hun forſtod da paa Diebliffet, hvorledes han kunde have lært Jeanne at kjende og vinde hendes Kjærlighed; thi hans Brev kunde ikke efterlade nogen Tvivl hos hende i denne Henſeende. Hun ſpurgte ikke ſig ſelv, hvad det var for et Tilfælde, der ſaaledes kunde have udfyldt den Afſtand, der adſkilte dem, heller ikke overveiede hun, ved hvilken Skjæbnens Tilſkiffelse en fattig Skriver kunde have behaget hendes Datter; Oplysning om alle diſſe Enkeltheder opfatte hun til bedre Veilighed, og, ſeende bort fra en unyttig diebliffelig Harm, gav hun ſig med den ærgjerrige Klogts Hurtighed til at ſøge efter det Middel, ſom kunde beſværgre Faren. For enhver Priis maatte man fjerne den unge Mand, hvis driftige Lidenſkab kunde bevæge Jeanne til en eller anden yderlig Beſlutning.

Men hvorledes ſkulde dette lykkes hende? Med Dinene heftede paa Dokumentet, ſom hun gav ſig Udſeende af at læſe, hengav Fru de Solange

fig til Betragtninger og lagde tusinde Planer, som hun strax igjen forkastede. Smidlertid havde Jérôme nærmet sig et Vindue, der vendte ud til Haven, og, lænet til Vinduesposten, kastede han et søgende Blik ud imellem Hvidtjørnene, medens Hertugen og Hr. de Lanoy, som sade nogle Skridt derfra, vedbleve at tale sammen, idet de mere og mere hævede Stemmen, uden selv at lægge Mærke til det.

Et støiende Latterudbrud af Greven afbrød paa engang Marquisens ængstelige Grublen og tvang hende, saa at sige, til at høre, hvad der blev talt om.

— — „Saa at Obersten ikke har vidst Noget derom?“ bemærkede Hr. de Lanoy.

„Han er først kommen ud af Bastillen, da hans Kone var kommen oven Senge, og nu leve de sammen som Philemon og Baucis. Dette er forøvrigt altid det sikreste Middel, min kjære Greve. Er en Egtemand for uvieregående, truer en Kreditor med at stævne en Mand af god Fødsel, vips, putter man ham i Raskotten; det afgjør Sagen i en Fart. Evangeliet maa have tænkt paa denne Fremgangsmaade, da det anbefalede at undgaae Forargelse. Den er Monarkiets mest kristelige Institution; jeg benytter mig ogsaa af den baade for mig selv og mine Venner. Jeg har altid i min ene Lomme tilligemed min Tobaksdaase et Dusin underskrevne Blanketter, ved Hjælp af hvilke man kan sende den første den bedste besværkelige Person hen i et skjult

Tilflugtsted, hvor han kan leve paa Hans Majestæts Bekostning, og, dersom De nogensinde skulde ønske en, to eller tre Stykker af disse Værdipapirer, om ikke for Andet, saa for en Forsigtigheds Skyld . . . .“

„Na, giv mig blot et eneste, Hr. Hertug,“ sagde Fru de Solange, idet hun hurtigt traadte hen til de to Mænd.

„Hvad for Noget, Marquise, De ogsaa?“

„En Blanket, og jeg vil være Dem evigt taknemmelig derfor.“

„For saa lidt? Den Tjeneste sætter jeg ikke høiere, end om jeg bød En en Priis Tobak. Der skal De see,“ tilføiede han, idet han fremtog af sin Lomme en lille broderet Silkebrevtaske, der indeholdt adskillige Papirer. „Bær saagod, Marquise, tag saa mange, De ønsker.“

Fru de Solange tog en, takkede og gik bort.

Kort efter kom en Tjener ind og underrettede Jérôme Bouvart om, at Marquisen ønskede at tale med ham. Han fandt hende i hendes Bibliothek med et Brev i Haanden.

„De er i Besiddelse af Hr. Durochers Fortrolighed,“ sagde hun; jeg kan derfor i enhver Henseende stole paa Dem?“

Skriveren buffede.

„De maa strax reise til Paris.“

Jérôme lod til at blive forbauset.

„Jeg skal sende Deres Principal Underretning

herom," vedblev Fru de Solange; „jeg beder Dem overbringe dette Brev og afvente Svaret; det kan forhindre Kontraktens Underskrift.“

„Jeg skal opfylde Deres Ønske, Fru Marquise,“ sagde Skriveren hurtigt.

„Men fremfor Alt ikke et Ord om den Sendelse, jeg betroer Dem!“

„Det tilsværger jeg Dem.“

„Og ingen Tøven!“

Jeg reiser paa Diebliffet.“

„Saa gaa da! Jeg afventer Deres Tilbagekomst.“

Fru de Solange ilede hen til Vinduet for at see, hvilken Vej han slog ind paa, og hun saae ham begive sig ad Paris til. En Glædesstraale oplyste alle hendes Træk.

„Gaa nu Du,“ hviskede hun til sig selv; „nu frygter jeg Dig ikke meer.“

Derpaa gif hun ned igjen i Salen, hvor Herrerne de Lanoy og de Lusfac fremdeles ventede paa hende.

„Alt er i Orden,“ sagde hun, idet hun gav Kontrakten til den Sidstnævnte; jeg skal endnu idag faae den undertegnet af Marquien.“

IV.

Men, medens Alt sammensværgede sig saaledes imod Jeannes Kjærlighed, forskaffede selve hendes Ulykke hende en uventet Hjælp.

Frygten for at møde Fru de Solange havde i nogen Tid forhindret hende i at vende tilbage til sin Fader; hendes Uro fejrede tilsidst over alt det Øvrige, hun sneg sig til Marquiens Dør, og, efter at have forsikret sig om, at han var ene, traadte hun hemmeligt ind.

Denne gik op og ned i Bærelset i stærk Sindsbevægelse, idet han udtalte Ord uden Sammenhæng. Ved Synet af Jeanne standsede han pludseligt og strakte Armene imod hende.

„Brevet! Brevet!“ stammede han.

„Har Moder læst det?“ spurgte Jeanne skjælvende.

„Og taget det med sig!“

Den unge Pige udstødte et Skrig.

„Det er ikke min . . . . Jeanne,“ tog Oldingen igjen Ordet, idet han strakte Hænderne ud imod hende; „hun talte til mig om Kongens Messje, . . . om en Kjøretour i Skoven . . . . desuden lovede hun at give det tilbage: Du skulde ikke faae det at vide. Na, Jeanne! Jeanne! Du er da ikke vred paa mig?“

Denne havde ladet sig falde ned i en Lænestol og skjulte sit Ansigt.

„I Himlens Navn, græd ikke!“ sagde Oldingen der var nærved selv at græde.

„Åh, Fader, Du har gjort mig ulykkelig!“ raabte den unge Pige, kvalt af Gulken.

„Ulykkelig!„ gjentog Hr. de Solange. „Hvad indeholdt da dette Brev? Jeanne, bliv ikke saa for= skrækket, jeg besværges Dig; min Gud! hvorfor gav Du mig det ogsaa i Baretægt? Jeg har ingen Styrke, ingen Villie. Du har aldrig seet hendes ubevægelige og gjennemborende Blik! Naar det fæster sig paa mig, føler jeg, at mit Hoved forvirres, mine Lemmer skjælve, jeg er bange!“

Disse Ord bleve udtalte med en saa dybt bevæget Stemme, at Jeanne midt i sin Trostesløshed blev rørt derover. Hun greb sin Faders Hænder med en smertelig Medlidenhed og kysjede dem ømt. Dette Kjærtegn rørte Oldingen; hans Pande opflaredes.

(Fortsættes.)

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal.

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.
